

АЛИСЪН НОЕЛ СИНЯ ЛУНА

Част 2 от „Безсмъртните“

Превод от английски: Маргарита Терзиева, 2010

chitanka.info

*На Джесика Броуди,
която е надарена в толкова много
отношения, че чак не е честно!*

*„Всеки човек има своя съдба.
Единственият изход е да я приеме и да я
следва,
без значение къде ще го отведе.“*

Хенри Милър

ПЪРВА ГЛАВА

— Затвори очи и си го представи. Виждаш ли го?

Стискам очи и кимам.

— Представи си го точно пред теб. Огледай плътността му, избери му цветове. Виждаш ли го?

Усмихвам се и задържам образа в съзнанието си.

— Добре. Сега го докосни. Прокарай пръсти по контурите му, вземи го в ръце и усети теглото му. После комбинирай всичките си сетива — зрение, осезание, обоняние, вкус — можеш ли вече да го усетиш?

Прехапвам устни, за да не се разсмея.

— Чудесно. Сега комбинирай всичко с чувство. Повярвай, че съществува точно пред теб. Почувствай, огледай, докосни, опитай и приеми. Сега го прояви.

И аз го правя. Правя всички неща поред. И когато чувам изпъшкването му, отварям очи, за да го видя и аз.

— Евър — клати глава той, — трябваше да мислиш за портокал. Това няма нищо общо с плод.

— Не, наистина е далеч от всякакви плодове — засмивам се и оглеждам всеки от моите деймъновци: истинския и двойника, когото материализирах от плът и кръв. Те са еднакво високи, тъмнокоси и толкова невероятно красиви, че изглеждат нереални.

— Какво да правя с теб? — пита истинският Деймън и се опитва да демонстрира огорчение, но се проваля. Очите му, както винаги, го предават. В тях няма друго, освен любов.

— Ами-и-и... — Прехвърлям поглед от истинския на въображаемия Деймън и обратно. — Предлагам да дойдеш и да ме целунеш. Но ако бързаш за някъде, ще помоля него да остане. Сигурна съм, че няма да ми откаже.

Тръгвам към въображаемия Деймън и се изкисквам. Той ми се усмихва и ми намигва, въпреки че контурите му вече лекичко се размиват и сигурно скоро ще изчезне.

Но истинският Деймън не се смее.

Чувам тихия му стон, когато разкопчава сутиена ми, толкова умело, толкова чевръсто, без излишен свян или неудобство.

Всяко негово движение е толкова грациозно, толкова перфектно, толкова...

Може би прекалено перфектно.

— Какво става? — поглежда ме объркано той, когато го отблъсквам. Диша накъсано и плитко, но след миг присвива очи, сякаш иска да ми каже: „Вече съм свикнал“.

— Всичко е наред — обръщам гръб и оправям блузата си, щастлива, че преминах материала за прикриване на мислите, защото само така имам възможност да лъжа.

Той въздъхва, отдръпва се от мен и ме лишава от докосването на пръстите и топлината на погледа си. Когато най-после поглежда към мен, аз стискам зъби, защото знам какво ще последва. Чувала съм го и преди.

— Евър, не искам да те притискам, наистина — казва и погледът му заблестява от напрежение. — Но все някога трябва да го преодолееш и да ме приемеш такъв, какъвто съм. Мога да материализирам всичко, което пожелаеш, да ти изпращам по телепатия всякакви мисли и образи, когато сме разделени, да те прехвърля в Съмърленд, преди да си мигнала. Единственото, което не мога, е да променя миналото. Няма как.

Взирам се в пода и изгарям от срам и унижение. Мразя се, че не мога да скрия ревността и чувството си на несигурност. Умирам от яд, че съм толкова прозрачна за него. Какъвто и психически щит да използвам, нищо не помага. Той е имал на разположение шестстотин години да изучава човешкото поведение (моето поведение), а аз само шестнайсет.

— Просто... просто ми трябва малко време да свикна с всичко това — казвам и измъквам едно разшило се конче от калъфката на възглавницата. — Все пак са минали само две седмици.

Свивам рамене и удобно забравям как убивам бившата му съпруга, казвам му, че го обичам, и приемам съдбата си на безсмъртна.

Той стиска устни. Виждам колебание в очите му. И въпреки че сме само на две крачки разстояние, празнината между нас натежава до такава степен, че заприличва на океан.

— Деймън, аз принадлежа на това време — започвам и чувствам, че гласът ми забързва и се усилва, сякаш се опитва да запълни празнината между нас и да върне доброто настроение. — Не мога толкова бързо да превключая. Трябва ми още малко време, разбираш ли?

Усмихвам се нервно, устните ми се разтварят непохватно, не знам доколко да ги разтегна, за да не изглежда изкуствено. Той сяда на леглото до мен и аз си отдъхвам. Вдига ръка и прокара пръст по мястото, където преди беше белегът.

— Като че ли никога няма да го преодолеем — въздъхва, обикаля извивката на брадичката ми и се навежда да ме целуне.

Устните му се спират поред на челото, носа и устните ми. И тъкмо когато очаквам целувката му, той стиска пръстите ми и се отдалечава. Излиза от стаята и на мястото, където бе седял допреди миг, се появява красиво червено лале.

ВТОРА ГЛАВА

Деймън е усетил колата на леля, която завива по нашата улица и приближава до къщата, но не това е причината да си тръгне.

Тръгна си заради мен.

Търсил ме е стотици години, откривал ме е във всичките ми прераждания, само за да е с мен.

Но всъщност ние никога не сме били заедно като мъж и жена.

„Онова“ никога не се е случвало между нас.

Сигурно всеки път сме стигали дотам, до прага на следващата крачка, били сме готови да консумираме любовта си, но бившата му съпруга е успявала да ме открие и да ме убие.

Този път победих аз, убих я с един добре премерен, точен, макар и слаб, удар в сърдечната ѝ чакра и сега нищо и никой не може да ни раздели.

Освен аз самата.

Защото, въпреки че го обичам с цялото си сърце и искам да направя следващата крачка, не мога да спра да мисля за онези предшествващи шестстотин години.

И начинът, по който ги бе изживял той. (Лудешки, според собствените му думи.)

И хората, с които бе избрал да ги изживее. (Освен съпругата си Дрина е имал стотици други.)

И въпреки че не искам да си го призная, всичко това ме прави малко несигурна.

Добре, де, може би много несигурна. Моят мижав списък с момчетата, които съм целувала, изобщо не може да се сравни с неговите шествековни похождения.

И макар да осъзнавам колко глупаво е това и да знам, че Деймън ме обича от столетия, нищо не мога да променя. Сърцето и разумът невинаги са приятели.

В моя случай те почти не си говорят.

Всеки път, когато Деймън идва за поредния урок, аз изпадам в дълбоки размишления, започващи неизменно с: „Това е. Този път ще се случи.“ И всеки път го отблъсквам като най-голямата мръсница.

Истината е, че той не може да промени миналото си. Сам го каза. Това просто се е случило. Никой не може да промени миналото си. Никой не получава втора такава възможност. Няма връщане назад.

Единственото, което човек може да направи, е да продължи напред.

Точно това трябва да направя и аз.

Да направя огромна крачка напред, без да гледам зад гърба си, без да се колебая.

Да забравя миналото и да обърна поглед към бъдещето.

Колко много ми се иска всичко да беше така просто, както звучи.

— Евър?

Това е Сабин, вече изкачва стълбите, и аз се втурвам да оправям стаята. Бързо изваждам учебниците на бюрото, за да си помисли, че още уча.

— Не си ли легнала? — показва глава през вратата тя и въпреки че костюмът ѝ е малко поизмачкан, прическата — клюмнала на една страна, а очите ѝ са зачервени, аурата ѝ сияе с красива приглушена зелена светлина.

— Тъкмо приключвах с домашните — избутвам лаптопа назад, сякаш досега съм работила с него.

— Вечеря ли? — обляга се тя на рамката на вратата и ме изглежда подозрително. Аурата ѝ се приближава до мен. Тя е нейният портативен детектор на лъжата, въпреки че леля не го осъзнава.

— Разбира се — кимам, усмихвам се и правя всичко възможно да изглеждам искрена.

Мразя да лъжа. Особено Сабин. Тя ме приюти, когато цялото ми семейство загина в онази катастрофа. Знам, че не беше длъжна да го прави. Можеше да каже „не“, какво като ми е единственият жив роднина? И, повярвайте ми, знам, че през половината от времето ѝ се иска да го бе казала. Преди появата ми животът ѝ е бил далеч по-лесен.

— Имам предвид дали си хапнала нещо друго, освен тази червена течност — кима към бутилката с млечно червен сироп и странен възгорчив вкус, с който постепенно започвах да свиквам.

Което беше добре, защото, както ми каза Деймън, щеше да се наложи да я пия до края на вечността. Това не значи, че не мога да ям нормална храна. Просто не ми се яде. Моят нектар за безсмъртие ми осигурява всичко, от което се нуждае организъмът ми. Без значение дали пия малко, или много, той винаги ме засища.

Но знам добре какво си мисли тя. Не само защото мога да чета мислите ѝ, но и защото самата аз си го бях мислила. Преди да разбере тайната на Деймън, се ядосвах, докато го гледах как поднася храната до устните си и се преструва, че яде.

— Аз... ъ... хапнах преди час — отвърщам най-сетне и се старая да не извъртам поглед, нито да се свивам — обичайните доказателства, че лъжа. — С Майлс и Хевън хапнахме навън — добавям, за да обясня липсата на мръсни чинии в мивката, макар да знам, че прекалените подробности не са полезни — те са като червена светкавица, която изписва с ярки букви в небето: „Лъжкиня!“ Да не говорим, че Сабин е един от най-добрите адвокати в кантората и забелязва от километри фалша и измамата както в съда, така и извън него. Но тя пази дарбата си предимно за професионалния си живот. В личния предпочита да вярва.

Но не и днес. Днес не се хваща на въдицата ми. Поглежда ме загрижено и казва:

— Тревожа се за теб, Евър.

Поглеждам я право в очите, с надежда да ѝ вдъхна доверие, да изглеждам искрена, пряма и невинна. Готова съм да направя всичко, за да разсея съмненията ѝ, въпреки че чувството за вина пробожда сърцето ми като с нож.

— Добре съм, лельо — кимам и ѝ се усмихвам за по-голяма убедителност. — Наистина. Оценките ми са добри, разбирам се с приятелите си, с Деймън сме... — спирам объркано.

Никога преди не съм ѝ разказвала за връзката си с него, дори съм я отричала, пазила съм всичко за себе си. Ето защо сега, споменавайки за него, не знаех как да продължа.

Искам да кажа, че не мога да говоря за нас като за гаджета. Намирам го за елементарно и неуместно, като вземем предвид общото ни минало, настояще и бъдеще. Общата ни история ни прави много повече от това. Но аз нямам никакво намерение да оповестявам това на света, да говоря за нас като за вечна двойка или като за духовно

свързани. Това звучи фалшиво и истерично. Истината е, че не мога да дам точно определение на взаимоотношенията ни. Самата аз съм много обърквана. Какво бих могла да й кажа? Че се обичаме от векове, но все още не сме минали към втория етап?

— Ами... С Деймън сме много добре — казвам накрая и преглъщам, когато осъзнавам, че съм казала „добре“, вместо „супер“. И това май ще се окаже първата истина, изречена от мен тази вечер.

— Значи е бил тук.

Сабин оставя кафявото кожено куфарче на земята и се вглежда в очите ми. И двете съзнаваме, че съм попаднала и с двата крака в юридическата ѝ клопка.

Кимам и се наругам, задето настоях да дойдем у нас, вместо аз да отида у тях, както искаше Деймън.

— Стори ми се, че видях колата му да минава покрай мен, когато се прибирах.

Тя поглежда бързо към разхвърляното легло, разбутаните възглавници и навитите на топка завивки и отново се обръща към мен. Аз се свивам на две, когато разбирам какво се кани да ми каже.

— Евър — въздъхва тя. — Съжалявам, че не се задържам много из къщи и че не прекарваме повече време заедно. Но знам, че и двете продължаваме да търсим път една към друга, затова искам да знаеш, че съм насреща винаги, когато ти потърбявам. Ако някога поискаш да говориш с мен, ще те изслушам.

Стискам устни и кимам. Знам, че не е приключила, но се надявам, че ако остана безмълвна и неподвижна, всичко ще мине по-бързо.

— Предполагам, че според теб съм твърде стара, за да разбера какво преживяваш. Но аз съм била на твоите години и знам какво е. Знам колко мъчителен може да бъде натрапчивият подтик да се сравняваш с модели, актриси и други всевъзможни образи от телевизията.

Преглъщам тежко и избягвам погледа ѝ, за да не преиграя, да не разбия версията ѝ, защото за нея е по-добре да си мисли така, отколкото да знае истината.

След изгонването ми от училище за една седмица Сабин не ме изпускаше от поглед. Един ден се завърна с цяла камара книги от сорта на: „Как да възпитаваме нормално дете в нашето ненормално време?“ и

„Твоето дете и медиите.“ (Какво можеш да направиш ти?) И положението се влоши. Тя четеше, подчертаваше, пишеше под и над линия, изучаваше поведението на тийнейджърите, после ме изследваше и търсеше симптомите.

— Искам да знаеш, че си едно красиво момиче, много по-красива от мен на твоите години. Да гладуваш, за да се състезаваш с онези хърбави знаменитости, които прекарват половината си живот в разни рехабилитационни центрове, е не само неразумна и непостижима цел, но ще разбие и здравето ти. — Поглежда ме красноречиво и аз виждам колко отчаяно иска да пробие бронята и да достигне до сърцето ми. — Ти си съвършена точно каквато си. Боли ме, че се подлагаш на всичко това. И ако го правиш заради Деймън, мога да ти кажа, че...

— Не съм анорексичка.

Тя мълчи и ме гледа.

— Не съм и булимичка. Не пазя диета, не гладувам. Не искам да намаля размера си до нулата, нито да изглеждам като близначките Олсън. Сериозно, Сабрина, приличам ли ти на измъчена от глад душа?

Ставам, завъртам се в цялата си дънкова прелест и я оставям да ме огледа хубавичко, защото знам, че изглеждам свежа и пълна с живот.

Тя ме оглежда от глава до пети. Имам предвид, наистина от глава до пети. Започва от върха на прическата ми и стига до пръстите на краката ми. После се спира на белите ми глезени. Няма начин да ги скрия. Любимите ми дънки са ми окъсели и трябва да ги навивам.

— Просто си мислех... — вдига тя рамене, без да знае какво да каже при неоспоримите доказателства за моята невинност.

— Защото не те виждам да се храниш напоследък. И непрекъснато пиеш от тази червена...

— Решила си, че пиянствам, за да не се храня? — Засмях се, за да разбере, че не съм сърдита. Може би бях малко ядосана, но по-скоро на себе си, отколкото на нея. Трябваше да се старая повече. Да се преструвам, че ям. — Няма за какво да се притесняваш — усмихвам ѝ се мило. — И за да си спокойна, ти заявявам най-отговорно, че не вземам наркотици, нито имам намерение да вземам, не пия, няма да се подлагам на модификации и операции, за да махам и слагам разни неща по тялото си, да си правя пиърсинг и всичко, което можеш да намериш в седмичния списък на децата с поведенчески отклонения. И

за пояснение, червената напитка няма нищо общо със знаменитостите или с Деймън. Просто я харесвам, това е всичко. И друго, знам, че Деймън ме обича и ме приема каквато... — спирам, усетила, че докосвам тема, която не искам да обсъждам. И преди Сабин да намери точните думи, за да продължи, вдигам ръка и казвам. — Нямам предвид това. Ние с Деймън... — ... се мотаме заедно, ходим, гаджета сме, приятели и нещо повече, свързани сме завинаги... Какво точно да кажа?

— ... сме заедно. Знаеш, като двойка. Но не сме спали.

Засега.

Тя продължава да ме гледа. Лицето ѝ издава неудобство, аз чувствам същото. Никоя от нас не иска да навлиза в тази тема, но за разлика от мен, тя смята това за свой дълг.

— Евър, не исках да... — започва тя и ме поглежда. Аз също я поглеждам и тя свива рамене, решава да го остави за друг път, когато и двете ще се чувстваме по-уверени в себе си.

Отдъхвам си и толкова се радвам, че се разминах сравнително лесно, че подскачам от изненада, когато чувам:

— Щом наистина се интересуваш от този младеж, ще се наложи да го опозная и аз. Нека помислим кога ще е удобно да излезем тримата на вечеря. Какво ще кажеш за този уикенд?

Този уикенд?

Преглъщам с мъка и я поглеждам накриво. Разбирам какво се опитва да направи. Искане да убие с един изстрел два заека — хем да види дали ще си изям вечерята, хем да върти Деймън на шиш и да го пече на бавен огън, докато хване хрупкава коричка.

— Супер, но има един малък проблем. Пиесата на Майлс е в петък. — Опитвам се да звуча спокойно и уверено. — След това ще има парти, което ще продължи до късно, така че...

Тя кимва, очите ѝ са приковани в моите и погледът ѝ е толкова директен и разбиращ, че ме кара да се изпотя.

— ... че сигурно няма да стане — довършвам. Знам, че тази вечеря все някога трябва да се осъществи, но предпочитам да я отложам още малко.

Обичам Сабин, обичам и Деймън. Но не съм убедена, че ще продължа все така да ги обичам, като ги видя заедно, особено когато разпитът започне.

Тя ме поглежда изпитателно, кимва и се обръща. И точно когато съм готова да изпусна парата, поглежда през рамо и подхвърля:

— Добре, щом петък не става, ще го направим в събота. Кажи на Деймън да заповяда в осем.

ТРЕТА ГЛАВА

Успивам се, но успявам да се оправя набързо и да се явя навреме пред дома на Майлс. Откакто я няма Райли, няма кой да ме разсейва и се приготвям много по-бързо. И въпреки че тя ми липсва много и непрекъснато си я представям седнала на скрина със смешните ѝ маскарadni костюми, все още я чувам да се смее на невзрачните ми суичъри и да ме разпитва за гаджета. Аз бях тази, която я накара да си тръгне, да пресече границата и да отиде при мама, татко и Жълтурко, където не мога да я виждам.

Което доказва, че е била права. Аз виждам само останалите в нашия свят души, но не и преминалите в другия.

Както винаги, когато се сещам за Райли, гърлото ми се стяга, очите ми се пълнят със сълзи и аз се питам кога най-после ще свикна с факта, че я няма. Но вече съм научила достатъчно за загубата и знам, че близките ни никога не престават да ни липсват. Човек просто се научава да живее с тази огромна празна дупка в сърцето си.

Избърсвам очи и завивам по алеята пред вратата, като мисля за обещанието на Райли да ми изпрати съобщение или знак, че при нея всичко е наред. Колкото и да се оглеждах около себе си, колкото и да търсех доказателство за присъствието ѝ, до този момент не бях открила нищо.

Майлс отваря вратата и тъкмо да кажа „здрасти“, той вдига ръка и казва:

— Не говори. Огледай лицето ми и ми кажи какво виждаш. Кое е първото нещо, което забелязваш? И без да лъжеш!

— Красивите ти кафяви очи — отвърщам, чувайки мислите в главата му.

Не за пръв път ми се иска да науча приятелите си да крият своите мисли и да пазят личните неща за себе си. Но това би означавало да им призная, че чувам мисли, виждам аури и притежавам странни способности, а това е немислимо.

Майлс поклаща глава, качва се в колата, накланя огледалото към себе си и изследва брадичката си.

— Лъжеш. Виж тук. Като червен пътен знак. Не се прави, че не я забелязваш.

Давам назад и излизам на пътя, като междувременно поглеждам приятеля си и забелязвам една пъпка, имала наглостта да цъфне на брадичката му, но вниманието ми бързо се отклонява към лакирания му в розово нокът.

— Страхотен маникюр — не мога да сдържа усмивката си.

— Това е за представлението — ухилва се и той, все още загледан в пъпката. — Не мога да повярвам. Провалям се в момента, когато всичко изглежда идеално. Репетициите минаха чудесно, знам си всичките реплики не по-зле от останалите... Мислех, че съм напълно готов, а ето ти това!

Въздиша и продължава да се взира в огледалото.

— Сигурно е от притеснение — казвам и потеглям, щом светофарът светва в зелено.

— Така е — кимва Майлс. — Това доказва, че съм незрял. Защото професионалистите, истинските професионалисти, не се притесняват. Просто излизат на творческата сцена и... творят. Може пък да не ставам за тая работа — поглежда ме разтревожено той. — Може би е грешка, че ми дадоха главната роля.

Поглеждам го крадешком и си спомням какво ми бе казала Дрина. Че е влязла в главата на режисьора и е наклонила везните в полза на Майлс. Но това не значи, че той няма да се справи, не значи, че не е най-добрият, нали?

— Глупости! — тръсвам глава. — Знаеш ли колко много актьори имат сценична треска и се тресат от нерви, преди да излязат пред публика? Честно. Няма да повярваш какви истории ми е разказвала Райли... — изведнъж спирам и оставам с отворена уста. Не мога да довърша изречението. Не мога да му разкажа историите на малката ми мъртва сестра, която обичаше да шпионира елита на Холивуд. — Както и да е. Не може ли да лепнеш върху себе си една палачинка от фон дьо тен и пудра?

Майлс ме изглежда накриво.

— Какво искаш да кажеш? Премиерата е в петък, което, за твое сведение, се пада утре. Това няма да мине дотогава.

— Добре — вдигам рамене. — Имам предвид, че можеш да я скриееш с подходящ грим.

Майлс се намусва.

— Пак ще си остане като връх Монблан на лицето ми. Не я ли виждаш? Нищо не може да я скрие. Има си собствено ДНК. И хвърля сенки.

Завивам към паркинга и заемам обичайното място до лъскавото БМВ на Деймън. Поглеждам отново към Майлс и, не знам защо, но изведнъж в мен намира неудържимо желание да докосна лицето му. Усещам, че пръстът ми си умира да се допре до върха на пъпката му.

— Какво правиш? — извърта се той и се опитва да избегне допира.

— Стой мирен — прошепвам, без да имам представа какво правя и защо. Знам само, че пръстът ми иска да докосне онази пъпка.

— Не... не я докосвай! — изписква той, щом я достигам. — Браво на теб! Това наистина беше върхът! Сега ще се подуе още повече.

Той изскача от колата, а аз едва сдържам разочарованието си, когато виждам, че пъпката си е все още на мястото.

Надявах се, че съм придобила някакви целебни способности. След като приех съдбата си и започнах да пия от сироп за безсмъртие, Деймън ми каза, че ще претърпя промени и ще придобия нови психически умения (въпреки че не държа на това). Ще развия свръхестествени способности (които сигурно ще ми бъдат полезни при обучението), както и други неща (например, ще мога да лекувам другите, което приех възторжено, защото смятам, че е много благородно). Аз започнах да следя за необичайни промени, но всичко, което забелязвах, бе, че прибавих още няколко сантиметра към дължината на краката си, което не ме впечатли особено, защото щеше да си стане и без безсмъртния сироп. Освен това ми трябваша нови дънки.

Грабвам чантата и слизам от колата. Устните ми срещат тези на Деймън в мига, когато се появява до мен.

— Боже мой, колко време ще продължи това?

И двамата обръщаме глави към Майлс.

— На вас говоря — сочи ни с пръст той. — Цуни-гуни и хоп, забравяме за онова дрънкало, което не спира да се оплаква. Надявах се

да се засрамите поне малко. Всички се радваме извънредно много, че Деймън се върна в училище и двамата отново сте заедно. Всички стискаме палци това да продължи, но не мислите ли, че е време да се поуспокоите? Защото някои от нас не са щастливи колкото вас. Някои от нас са лишени от любов.

— Кой, ти ли си лишен от любов? — разсмивам се аз. Не се чувствам засегната от думите му, защото знам, че раздразнението му е свързано не с нас, а с предстоящата премиера. — Ами Холт къде остана?

— Холт ли? — дърпа се той. — Дори не ми споменавай за него! Да не си посмяла!

Завърта се на пети и тръгва към Хевън, която чака на входа.

— Какъв му е проблемът? — пита Деймън и вплита пръсти в моите. Очите му говорят, че все още е луд по мен въпреки вчерашното ми поведение.

— Утре му е премиерата и е полудял от притеснение. На брадичката му се е появила пъпка и, естествено, е решил да си го изкара на нас — отвърщам и виждам, че Майлс хваща ръката на Хевън и двамата тръгват към клас.

— Повече няма да говорим с тях — изрича той нарочно силно и поглежда през рамо към нас. — Ще им обявим стачка, докато престанат да се натискат пред нас или поне докато тази пъпка изчезне. Зависи кое ще се случи първо.

И аз усещам, че се шегува само наполовина.

Хевън се изсмива и подскача по коридора към вратата. Ние с Деймън завиваме към кабинета по английски и влизаме. Минаваме покрай Стейша Милър, която му се усмихва съблазнително и се опитва да ме спъне. Но тъкмо когато пуска раницата си на пътя ми с надеждата да ме направи за смях, виждам как раницата се вдига от пода и се стоварва върху коляното ѝ. И въпреки че усещам болката ѝ като своя, съм доволна.

— О-о-х! — изписква тя, разтривайки коляното си, и ме поглежда злобно, но няма как да докаже, че съм аз.

Обръщам ѝ гръб, сядам на мястото си и се поздравявам за номера. Откакто Стейша ме накусна, че пия в училище, се опитвам да не я забелязвам, да стоя настрана от нея, но понякога... понякога просто не мога да се въздържа.

— Не биваше да го правиш — прошепва Деймън и се опитва да изглежда строг.

— Моля ти се! Нали ти настояваше да практикувам материализация? — казвам невинно. — Изглежда, че старанието ми най-после започва да дава плодове.

Той ме поглежда, поклаща глава и казва:

— Напротив, става още по-лошо, защото за твоя информация, това, което направи, се нарича психокинеза, а не материализация.

— Психо какво? — примижавам аз. Тези термини продължават да ме объркват, но, каквото и да е, беше забавно.

Той хваща ръката ми и се опитва да сдържи играещата по въгълчетата на устните му усмивка.

— Мислех си... — Поглеждам към часовника. Девет без пет. Виждам господин Робинс да излиза от учителската стая. — За петък вечер. Какво ще кажеш да отидем на някое специално място? — усмихва се Деймън.

— Специално като Съмърленд ли? — поглеждам го с надежда аз. Очите ми се разширяват и пулсът ми забързва.

Душа давам да се върна на онова вълшебно място, онова измерение между измеренията, където мога да материализирам океани и слонове, да пренасям неща от едно място на друго, все едно, че ги нося в чантата си. Но без Деймън не мога да стигна дотам.

Той се усмихва и клати глава.

— Не, не в Съмърленд. Един ден ще отидем и там, обещавам, но сега имам предвид кино или хубав ресторант...

— В петък е представлението на Майлс. Обещах да отидем — казвам, осъзнавайки колко удобно забравих за дебюта на приятеля си, когато реших, че ще ходим в Съмърленд. Но щом чух за ресторанти и киносалони, изведнъж си спомних.

— Добре, а след представлението? — пита той, но вижда колебанието и стиснатите ми устни и разбира, че се каня да поклатя глава, затова бърза да каже: — Не, не. Просто ми мина през ума.

Поглеждам го нерешително. Трябва да приема, искам да приема. Чувам глас в главата ми да крещи: „Кажи — да! Кажи — да! Нали си обеща да го направиш? Сега е моментът — просто го направи! ПРОСТО! КАЖИ! ДА!“

Знам, че трябва да го направя, че обичам Деймън с цялото си сърце и че трябва да прекрача границата, но въпреки това се чувам да казвам:

— Ще видим.

И бързам да извъртя поглед към вратата. В същия миг господин Робинс влиза в стаята.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато четвъртият час най-после свършва, ставам и отивам при господин Миноз.

— Сигурна ли си, че си готова? — вдига той глава от купчината с листове пред себе си. — Ако ти трябват още няколко минутки, няма проблем, ще изчакам.

Поглеждам към листа в ръката си и се питам какво ли би направил, ако разбере, че съм свършила теста си за около четирийсет и пет секунди, след като ми даде бланката, а през останалите петдесет минути се правех, че пиша.

— Готова съм — казвам, сигурна, че е истина.

Едно от преимуществата да си медиум е, че няма нужда да учиш повече, защото знаеш всички отговори. И макар че понякога се изкушавам да реша теста безпогрешно за няколко секунди, обикновено се сдържам и правя една или две грешки, но не повече, защото не искам да насочвам вниманието на учителите към себе си.

Деймън ми го напомня всеки ден. Непрекъснато ме убеждава, че е изключително важно да не превъзхождаме другите, а да даваме вид на нормални, макар да е повече от очевидно, че не сме. Когато ми го каза за пръв път, не можах да се въздържа да не му напомня за огромното количество лалета, които произвеждаше в началото на запознанството ни. Но той ми каза, че се налагало да си позволи малко магия, за да ме очарова. Ако материализирал само по едно лале, щяло да мине много време, докато разгадай истинското значение на лалетата като символ на неумиращата любов, и можело да се окаже късно.

Давам теста на господин Миноз и изтръпвам, когато пръстите ни се докосват. Кожата ми се допира съвсем леко до неговата, но това е достатъчно да науча за него повече, отколкото ми се иска. В главата ми като на филмова лента се изнизва цялата му сутрин — от закуската върху отрупаната с опаковки на полуфабрикати маса, сред които виждам листовите на ръкописа, върху който работи вече седма година, до настоящия момент. Виждам го да пее с цяло гърло „Роден да бягам“,

докато рови из гардероба за чиста риза, после да отива до „Старбъкс“ да си купува чай „лате“, да се сблъсква с една симпатична русокоска, разливайки чая по ризата си, където се образува голямо, тъмно и изнервящо петно, но русокоската се усмихва и той моментално забравя за петното. За разлика от усмивката, която никога няма да забрави. Една фантастична усмивка, която... принадлежи на моята леля!

— Ще изчакаш ли да го проверя?

Кимам, въздъхвайки така, че на практика сменям целия въздух в гърдите си и се съсредоточавам върху червената му химикалка. Превъртам лентата, гледам сутрешната сцена още няколко пъти и всеки път идвам до едно и също ужасно заключение — учителят ми по история е запленил от леля ми Сабин.

Не, това не бива да се случва. Няма да позволя леля да се забърка с учителя ми. Вярно е, че и двамата са готини, млади и самотни, но това не означава, че трябва да станат гаджета.

Стоя там като препарирана, неспособна да дишам, продължавам да фиксирам химикалката и впрягам всичката си психическа сила, за да блокирам мислите в главата му, докато го наблюдавам, че оставя следа от малки червени точки на седемнайсети и двапет и петти въпрос — точно, както го бях планирала.

— Само две грешки. Много добре! — усмихва се той и прокарва пръсти по петното на ризата си, защото си мисли не за моя тест, а дали ще има щастието да я види отново.

— Искаш ли да видиш верните отговори?

Разбира се, че не искам. Нетърпелива съм да се махна оттук възможно най-скоро, но не защото бързам да видя Деймън на масата за обяд, а за да не чувам мислите на учителя си.

Но знам, че нормалното е да проявя някакъв интерес, поемам дълбоко въздух, усмихвам се и кимам, в смисъл, че няма друго, което да желая повече от това. Той ми връчва листа с отговорите и аз възкликвам:

— Ах, да! Сбъркала съм датата.

И...

— Разбира се! Как можах да не се сетя?

Господин Миноз не се впуска в обяснения и анализи, кима сдържано, защото мислите му са заети с русокоската и е безутешен, сякаш тя е единствената жена в цялата вселена, с която никога няма да

може да излезе. Надява се, че ако отиде утре на същото място и по същото време, ще може да я види пак.

По принцип интимните вълнения на учителите ме забавляват, но не и когато става дума за похотливите мисли на конкретен учител, свързани с конкретна жена, която ми е като майка.

Изведнъж се сещам, че преди два месеца видях Сабин да се вижда със симпатичен мъж, който работи в същата сграда, където работи и тя. И понеже Миноз работи тук, а Сабин — там, се успокоявам и решавам, че няма опасност двата ми свята да се сблъскат. Все пак, за да се подсигурия, решавам да кажа:

— Ъ-ъ-м, това беше чиста случайност.

Той вдига поглед към мен и бърчи чело, като се опитва да открие смисъла на казаното.

Знам, че отивам твърде далеч, и съзнавам добре, че това, което и да кажа, е на светлинни години от нормалното, но усещам, че нямам друг избор. Не мога да допусна учителят ми по история да започне да излиза с леля ми. Просто не мога.

Затова посочвам към петното на ризата му и добавям:

— Сещате се, нали, за госпожица „чай лате“. — Виждам изненадания му поглед и кимам. — Не мисля, че ще я видите отново. Тя не ходи често в този магазин.

И преди да кажа още нещо, което не само ще забие като свредел мисълта за нея в главата му, но ще потвърди веднъж завинаги съмненията му, че съм откачалка, мятам чантата на рамо и изтичвам към вратата. Забравям всичко и се запътвам към масите за обяд, където ме чака Деймън. Нямам търпение да го видя след тези три часа раздяла.

Но щом пристигам, не ме посрещат, както очаквах. На моето място до Деймън седи някакво непознато момче. Обсебил е до такава степен вниманието на Деймън, че той просто не ме забелязва.

Приближавам до масата. В същото време момчето казва нещо и всички избухват в смях. Не искам да ги прекъсвам, нито да се държа грубо, затова преглъщам и вместо на обичайното си място до Деймън, сядам срещу него.

— Боже, колко си забавен! — протяга се Хевън през масата и докосва новия по ръката. Усмива се толкова широко, че веднага

разбирам — новият ѝ приятел, Джош, обявен от нея за „моята половинка“, в момента е напълно забравен.

— Много изпусна, Евър. Той е толкова забавен, че Майлс забрави за пъпката си.

— Благодаря, че ми напомни — свива устни Майлс и пръстът му търси проклетата пъпка по брадичката. Но там няма нищо.

Той зяпва от изненада, вглежда се поред във всеки от нас и търси потвърждение, че слонската пъпка наистина не е там. Тайничко се питам дали моето докосване до нея на паркинга тази сутрин е причината за изчезването ѝ. Ако е така, значи наистина мога да лекувам.

Тъкмо се каня да се поздравя, когато новото момче се обажда:

— Казах ти, че помага. Мехлемът е фантастичен. Запази го, може да ти потрябва пак.

Присвивам очи и се питам кога е успял да помогне на Майлс, след като го виждам за пръв път.

— Дадох му един мехлем — обръща се той към мен. — С Майлс сме в един клас по самоподготовка. Между другото, казвам се Роман.

Оглеждам подробно яркожълтата му аура. Краищата ѝ трептят, разширяват светлия ореол и ми кимат приятелски. Връщам поглед на тъмносините очи, загорялата кожа, русите къдри и небрежно-елегантното облекло, взето като от страниците на моден журнал, и въпреки ослепителната външност, първата ми мисъл е, че трябва да бягам далече от него.

Когато ми хвърля една от онези леко небрежни усмивки, тип „ще те накарам да хлътнеш по мен“, толкова се ядосвам, че въздъхвам, изпълнена с досада.

— Ти трябва да си Евър — казва той и отдръпва ръката си. Чак сега забелязвам, че през цялото време е била протегната към мен в очакване да я поема.

Поглеждам към Хевън и разбирам, че е възмутена от грубостта ми, после към Майлс, но той е твърде зает с огледалото, за да ми обърне внимание. Но когато Деймън протяга ръка и ме стиска за коляното под масата, прочиствам гърло и се обръщам към Роман:

— Да, аз съм Евър.

Той ме заслепява с още една от онези усмивки, но аз не се впечатлявам. Единственият ефект е, че стомахът ми се свива на топка.

— Между нас има доста общи неща — казва той, което ме изумява, защото изобщо не мога да се сетя какви може да са тези неща. — По история седях два чина зад теб. Видях те да въздишаш, да се мръщиш пред листа и си помислих: ето едно момиче, което мрази историята толкова, колкото и аз.

— Аз не мразя историята.

Реагирам прекалено бързо, с явна отбранителна нотка, а това не минава незабелязано. Всички обръщат погледи към мен. Поглеждам към Деймън, търся от него подкрепа, потвърждение, че не съм единствената, която усеща злонамерената енергия, струяща от него към мен.

Но той само свива рамене и отпива от своята червена напитка, сякаш всичко е абсолютно нормално и не забелязва нищо нередно. Започвам да ровя в съзнанието на Роман, подслушвам стройния поток от безобидни мисли, малко незрели, но в общи линии добронамерени, и свивам устни. Значи проблемът е в мен.

— Така ли? — вдига той вежди и се навежда към мен. Значи ти доставя удоволствие това ровичкане в миналото, помненето на всякакви места и дати, вглеждането в живота на хора, живели преди векове? Наистина ли не те отегчава? Или все пак те отегчава до смърт?

Отегчава ме само когато тези места и дати са свързани с приятеля ми и шествековните му гуляи.

Но това не го казвам на глас, а само в ума си. Иначе свивам рамене и казвам:

— Всъщност се справих добре. Не беше трудно. Имам отличен.

Той кима. Очите му не изпускат моите нито за миг.

— Радвам се да го чуя — усмихва се накрая. — Миноз иска от мен да наваksam материала през уикенда. Искаш ли да ми помогнеш?

Поглеждам към Хевън и виждам, че очите ѝ потъмняват, а аурата ѝ става наситено зелена от завист. Обръщам поглед към Майлс, който е приключил с огледалото и пише съобщение на Холт, и накрая към Деймън. Той като че ли не ни забелязва, загледан в нещо, което аз поне не мога да видя. Съзнавам, че всички останали го харесват и аз трябва да му помогна, но въпреки това вдигам рамене и казвам:

— Сигурна съм, че нямаш нужда от помощ. Ще се справиш и сам.

Очите му срещат моите и колкото и да си повтарям, че няма нищо неестествено в него, усещам, че кожата ми настръхва и стомахът ми се свива. Той се усмихва, разкрива два реда безупречно бели зъби и казва:

— Благодаря ти за комплимента. Въпреки че не беше длъжна да го казваш.

ПЕТА ГЛАВА

— Какво става между теб и новия? — пита Хевън, когато останалите тръгват към клас.

— Нищо — тръсвам глава и хвърлям поглед към Деймън, Майлс и Роман пред нас, които говорят и се смеят като стари приятели.

— Хайде, стига — дразни се тя. — От километри се вижда, че не го харесваш.

— Много смешно, няма що! — свивам устни и продължавам да следя с поглед Деймън, моя красив приятел, страхотното ми гадже, интимния ми приятел, партньор (време е да намеря точната дума), който не ми е казал и дума от часа по английски насам. Моля се причината да не е тази, за която си мисля — вчерашното ми поведение и това, че му отказах за уикенда.

— Аз също мисля, че не е смешно — поглежда ме Хевън. — И за слепите е ясно, че мразиш новите хора.

Думите ѝ звучат много по-приятелски от онези, които чувам в главата ѝ.

Притискам устни една към друга и впервам поглед напред, за да не извъртя очи. Обещах си да се отърва от този навик. Но тя слага ръка на кръста, присвива натежалите си от грим очи под огненочервените кичури на бретона и казва:

— Доколкото си спомням, а аз си спомням добре, мразеше и Деймън, когато се появи за пръв път в училище.

— Не е вярно! — завъртам очи въпреки обещанието си.

И си мисля: разбира се, че не е вярно. Само давах вид, че го мразя. Истината е, че се влюбих в него от пръв поглед и го обичах през цялото време... с изключение на моментите, когато наистина го мразех. Но дори и тогава го обичах. Само че не исках да си призная...

— Извинявай, но аз не мисля така — тръсва глава тя и нарочно разбърканата коса пада върху лицето ѝ. — Спомняш ли си, че не искаше да го каниш у вас на онова парти за Хелюин?

Въздъхвам, ядосана от глупавия разговор. Мислено съм при Деймън, но се правя, че я слушам, и казвам, докато бързам към клас:

— Да, а ти случайно да си спомняш, че двамата се целунахме за пръв път точно през онази вечер?

Но веднага съжалявам за думите си. Сещам се, че тогава Хевън ни видя край езерото и това ѝ разби сърцето.

Но тя подминава тази подробност, предпочита да изясни настоящия случай, вместо да чопли в миналото.

— А може би ревнуваш, че Деймън си има нов приятел? Някой, който не се казва Хевън?

— Глупости! — казвам, но думата излиза прекалено бързо от устата ми, за да ми повярва. — Деймън си има много приятели.

Само дето и двете знаем, че не е така.

Тя препречва пътя ми, изглежда ме със здраво стиснати устни и накланя глава. Чака. Няма как, съзнавам, че съм отишла твърде далеч и трябва да продължа.

— Има си теб, Майлс и... — *и мен*, но последното не го казвам на глас, защото списъкът е обидно кратък, а знам, че нейната цел е да призная, че той няма приятели.

Освен това Деймън никога не излиза с Хевън и Майлс, ако аз не съм с тях. Прекарва всяка свободна минута с мен. А когато не сме заедно, ми изпраща постоянен поток от мисли и образи, за да не прекъсваме връзката си. Така сме непрекъснато заедно. Няма да крия, че това ми харесва много. Може би защото само с него мога да покажа истинската си същност — да не крия способността си да чета мислите на другите, да усещам енергията и да виждам аури. Само с Деймън мога да сваля защитата и да съм истинската Евър.

Поглеждам Хевън и няма как, трябва да призная, че е права. Може би *наистина* ревнувам. И Роман си е едно обикновено симпатично момче, което си търси мястото в новото училище, и няма нищо общо със зловещия образ, който започвам да изграждам в себе си за него. Може би наистина не търпя друг човек между нас, толкова съм се вманиачила в Деймън, че развивам параноя. И треперя от страх, че ще го изгубя само защото днес не е така безумно обсебен от мен, както е обикновено. Добре, да приемем, че е така, нали ще изглеждам жалка, ако ѝ го призная? Затова клатя глава, изсмивам се фалшиво и казвам:

— Отново глупости. Всичко това е пълна простотия.

И я изглеждам възмутено, сякаш наистина го мисля.

— Да, бе! Ами Дрина? Помниш ли Дрина? — криви устни тя. — Намрази я още от първия миг. Дори не се опита да го отречеш. И щом разбра, че познава Деймън, я намрази още повече.

Слушам я и потрепервам вътрешно. И не само защото е абсолютно права, а защото името на бившата на Деймън винаги кара сърцето ми да се свива. Каквото и да правя, не мога да го преодоляя. Но не мога да обясня това на Хевън. Тя знае само, че Дрина се е преструвала на нейна приятелка, изоставила я на едно парти и е изчезнала завинаги. Дори не помнеше, че Дрина се опита да я убие с отровния мехлем за възпалената ѝ татуировка на онази зловеща змия, захапала опашката си, която Хевън наскоро премахна. Не помнеше...

Божичко! Мехлемът! Роман даде на Майлс мехлем за пъпката. Знаех си, че има нещо странно в него! Знаех си, че не бива да му се вярва!

— Хевън, какъв час има Майлс сега? — питам я и обикалям двора с поглед. Не мога да го открия никъде, а работата е спешна. Нямам време да се мъча да го усетя от разстояние, и без това не съм овладяла напълно това умение.

— Мисля, че английски. Защо? — изглежда ме изненадано тя.

— Нищо, просто... трябва да го видя.

— Добре. Както и да е. Но да знаеш, че според мен ти наистина мразиш нови хора — провиква се Хевън, но мен вече ме няма.

Спринтирам по коридора, съсредоточена върху енергията на Майлс. Завивам зад ъгъла, виждам врата от дясната страна и връхлитам в стаята, без да се замисля.

— С какво мога да ви помогна? — мести поглед от черната дъска учителят и се обръща към мен с парче тебешир в ръка.

Аз стоя там и се свивам от срам, когато слугите на Стейша започват да подхвърлят подигравки по мой адрес.

— Майлс — казвам, като едва си поемам дъх и соча към приятеля си. — Трябва да говоря с Майлс. Ще ви го отнема само за няколко секунди.

Учителят скръства ръце на гърдите си и ме гледа. Явно не е склонен да ми съдейства.

— Много е важно — уверявам го аз и виждам Майлс да затваря очи и да клати глава.

— Имате ли разрешение да излезете от клас? — пита учителят, придържайки се към правилата.

Разбирам, че мога да загазя и лъжата да се обърне срещу мен, но сега нямам време да се занимавам с правилника на гимназията — върховно творение на училищната бюрокрация, чиято цел е да ни запази цели и невредими. По принцип аз нямам нищо против него, но в момента въпросът е на живот и смърт.

Или поне може да е.

Не съм сигурна, но трябва да проверя.

Решавам да действам направо и се надявам разтревоженият поглед да ми помогне:

— Вижте — казвам тихо, — и двамата знаем, че нямам разрешително. Но ако ми направите тази услуга и пуснете Майлс за няколко секунди, обещавам да ви го върна веднага.

Той ме оглежда и изброява наум всички алтернативи: да ме изрита, да ме придружи до клас или да ме заведе в кабинета на директора Бъкли, но накрая кима към Майлс и казва:

— Добре. Но много бързо.

Двамата излизаме в коридора и щом вратата зад нас се затваря, аз протягам нетърпеливо ръка към Майлс.

— Дай ми мехлема.

— Какво? — зяпва учудено той.

— Мехлема. Онзи, дето ти го даде Роман. Дай ми го. Трябва да го видя — казвам и мърдам пръсти от нетърпение.

— Полудя ли? — прошепва Майлс и се оглежда тревожно, но освен нас и сивите стени наоколо няма никого.

— Не, казвам ти сериозно, дай ми го! — Фиксирам го с поглед. Не искам да го плаша, но ако се наложи, ще направя и това. — Хайде по-бързо. Нямаме цял ден на разположение.

— В раницата ми е.

— Иди го вземи.

— Евър, сериозно. Какво...

Скръствам ръце пред гърдите си и повтарям:

— Донеси го. Ще чакам.

Майлс прави кисела физиономия и влиза обратно в стаята. След малко се появява с малка бяла тубичка в ръка.

— Ето. Сега доволна ли си? — изръмжава и ми я подхвърля.

Хващам тубичката и я оглеждам старателно, въртя я от всички страни и търся дата и място на производство. Оказва се, че съм виждала тази марка по аптеките. Но как тогава...

— Виж, имам час, премиерата ми е утре и, повярвай ми, нямам нужда от допълнително напрежение. Така че, ако обичаш...

Протяга ръка и чака да му върна тубичката, за да влезе в час.

Но аз не му обръщам внимание. Търся следи от игла, изобщо, някаква следа, че съдържанието е подменено и вътре има нещо друго.

— Днес бях свидетел как двамата с Деймън развалихте компанията. Бях готов да си затворя очите, но това сега е прекалено. Наистина, Евър, или отвори капачката и го използвай, или ми го върни.

Но аз не отстъпвам. Обхващам тубичката с длан, затварям очи и се опитвам да го *прочета*. Оказва се, че е най-обикновен мехлем за пъпки. И за разлика от повечето, помага.

— Свършихме ли!? — кипва Майлс.

Отварям очи и му връщам тубичката. Малко е да се каже, че се чувствам засрамена. Но когато Майлс я слага в джоба си и се обръща към вратата, не мога да се въздържа да не измърморя:

— Значи си забелязал?

Думите ми изгарят езика.

— Какво да забележа? — поглежда ме ядосано той.

— Ами... липсата на интерес към човека с мехлема.

Майлс показва бялото на очите си и почти изговаря:

— Да, забелязах. Мислех си, че разбирате каква опасност ме грози, че се вълнувате заради мен, но се оказа, че двамата сте си достатъчни.

— Съжалявам — измънкам аз. — Много съжалявам.

Но преди да свърша, той вече е затворил плътно вратата между нас.

ШЕСТА ГЛАВА

Шестия час имаме изобразително изкуство. Влизам в кабинета и си отдъхвам, когато виждам, че Деймън е вече там. Часът по английски при господин Робинс беше много натоварен, а на обяд нямашме възможност да поговорим, затова изгарях от нетърпение да го видя насаме поне за малко. Доколкото можем да бъдем сами в класна стая с още трийсет ученици.

Обличам работната престилка, вземам си нещата от шкафчето, обръщам се и сърцето ми отново слиза в петите, защото Роман е заел мястото ми. За втори път през този ден.

— О, Евър, здрасти — кима той и поставя чисто новото си платно на *моя* статив.

Стоя отстрани, едва крепя нещата си в ръце и чакам реакция от Деймън, но той е изцяло отдаден на картината си, глух и сляп за мен.

Вече съм на път да кажа на Роман да се разкара, когато си спомням думите на Хевън, че мразя нови хора. От страх, че може да се окаже права, се усмихвам насила и слагам нещата си на статива от другата страна на Деймън, но си обещавам утре да дойда по-рано и да си завзема обратно мястото.

— Кажете ми каква ни е задачата, моля ви! — пита Роман, слага четката между зъбите си и поглежда в пространството между мен и Деймън.

Обикновено харесвам британски акцент, но този човек не говори, а направо стърже. Вероятно защото се прави на англичанин. Подозирам го, защото говори като такъв само когато има достойна публика.

Но тази мисъл отново ме кара да се чувствам виновна. Всеки знае, че желанието да се харесаш на всяка цена е знак за вътрешна неувереност. А кой не би се чувствал малко неуверен в ново училище?

— В момента изучаваме — *измите* — решавам да бъда мила въпреки присвиването в стомаха. — Миналия месец сами си

избирахме стила, но сега всички сме на фотореализъм, вероятно защото никой не го е избрал преди.

Роман ме оглежда от глава до пети, започва от стърчащия ми бретон и продължава надолу чак до хавайските чехли, разхожда се бавно из тялото ми и това кара стомахът ми да се обръща, подскача и свива в мъчителни конвулсии. Което означава, че намеренията му не са добри.

— Ясно. Значи трябва да го направим като снимка — спира той с огледа и се връща на очите ми, като задържа погледа си малко по-дълго, отколкото изисква приличието.

Но аз не отмествам очи. Готова съм да взема участие в играта. И макар неговият да изглежда напълно невинен, под лъскавата повърхност прозира нещо *мрачно и зло*, сякаш там се крие нещо страшно, макар да не знам какво.

Или само така ми се струва, защото в мига, когато тази мисъл минава през главата ми, той казва:

— Американските училища са невероятни. В добрата стара Англия — смига приятелски — теорията винаги е няколко крачки пред практиката.

И аз веднага се засрамвам заради лошите си мисли. Ето, че наистина е от Англия, значи акцентът му е истински. А и Деймън, чиито инстинкти и психически способности са много по-развити от моите, не показва, че е обезпокоен от нещо.

Дори изглежда, че го харесва. И това е още по-лошо, защото доказва теорията на Хевън.

Значи наистина ревнувам.

И искам Деймън само за себе си.

И съм параноична.

И е ясно като две и две, че мразя нови хора.

Поемам дълбоко въздух и се опитвам да игнорирам буцата в гърлото си и свиването на стомаха. Решавам да го приема като приятел, дори ако се наложи в началото да се преструвам.

— Може да рисуаш, каквото ти харесва — вкарвам в употреба нехайния тон, който използвах в миналия си живот. Този тон загина заедно със семейството ми в онази страшна катастрофа, а аз бях спасена от Деймън и с негова помощ станах безсмъртна. — Само трябва да го направиш реално, като снимка. Всъщност, първо трябва да

направим снимка на това, което ще рисуваме, за да покажем предмета на нашето вдъхновение и да докажем, че сме предали всичките му детайли.

Млъквам и поглеждам крадешком към Деймън. Съмнявам се, че е чул нещо от думите ми, и се ядосвам, че предпочита да рисува, вместо да говори с мен.

— А той какво рисува — пита Роман и кима към платното на Деймън.

Картината на моя любим е съвършено копие на цъфналите градини в Съмърленд. Всяко стръкче трева, всяка капка роса, всяко листче на цвете са толкова ясни и живи, толкова осезаеми, че за миг решавам, че сме там.

— Изглежда ми като райска градина — коментира той.

— Точно така, това е *райска градина* — казвам тихо.

Толкова съм завладяна от картината, че отговарям бързо, без да се замисля.

Защото Съмърленд не е само свещено място — то е нашето тайно място. Една от многото тайни, които трябва да пазя от другите.

Роман вдига вежди и ме поглежда:

— Значи е истинско?

Но преди да отговоря, Деймън поклаща глава и казва:

— Ще ѝ се, но всъщност аз си го измислих. Съществува само в моето въображение.

Стрелка ме с поглед и ми изпраща по телепатия: *внимавай!*

— Но какво ще стане с оценката ти тогава? След като нямаш снимка, за да докажеш, че съществува? — пита Роман, но Деймън само свива рамене и отново се навежда към платното си.

Виждам, че Роман продължава да мести поглед ту към него, ту към мен, прочитам мълчаливия въпрос в очите му и разбирам, че не мога да оставя нещата така. Трябва да замажа нещата.

— Деймън обича да нарушава правилата. Предпочита да действа на своя глава — казвам най-искрено, защото си припомням колко пъти ме бе молил да избягаме от училище, да заложим на конни състезания и какво ли още не.

Роман кима и се обръща към платното си. Деймън ми изпраща по телепатия букет червени лалета и аз разбирам, че всичко е наред — тайната ни все още си е тайна и между нас няма проблем. Топвам

четката в боята и започвам работа. Нямам търпение часът да свърши, двамата да отидем вкъщи и да започнем с истинските уроци.

След часовете събираме нещата и тръгваме към паркинга. И въпреки обещанието си да бъда мила с новия, не мога да не се усмихна накриво, когато виждам, че е паркирал от другата ми страна.

— До утре — казвам, доволна, че най-после ще се скрие от погледа ми, защото, колкото и да се старая, все още чувствам необяснима неприязън към него.

Отключвам колата, пускам чантата на пода и преди да седна, обяснявам положението на Деймън.

— Майлс е на репетиция и аз се прибирам директно вкъщи. Ще дойдеш ли?

Обръщам се, за да видя усмивката му, и ахвам — олюлява се като пиян, а погледът му е отнесен.

— Добре ли си? — питам притеснено и инстинктивно вдигам ръка към челото му. Искам да проверя дали има температура, търся причината за мълчанието му през целия ден, въпреки че не очаквам да открия нещо лошо. Деймън клати глава. За миг ми се струва, че цветът се отича от лицето му, но щом примигвам, всичко си е както преди.

— Съжалявам, аз... малко съм замаян — мърмори той, хваща с пръсти основата на носа си и затваря очи.

— Мислех, че никога не се разболяваш... че ние не се разболяваме — казвам, неспособна да скрия тревогата си. Посягам към чантата с надежда, че глътка от безсмъртния сироп ще му подейства добре. Той се нуждае от много по-голямо количество, отколкото аз. Не сме напълно сигурни, но Деймън подозира, че през тези шестстотин години е развил зависимост към него и с всяка година необходимото му количество се увеличава. Следователно, с времето аз също ще имам нужда от повече. Въпреки че това време изглежда много далеч, трябва в най-скоро време да го подсетя да ме научи да си го приготвям сама, за да не се налага да го моля всеки път.

Но преди да отворя чантата, той вади собствената си бутилка и отпива голяма глътка. Притиска ме до себе си, допира устни до бузата ми и казва:

— Добре съм. Искаш ли да се състезаваме с колите до вас?

СЕДМА ГЛАВА

Деймън кара бързо. Имам предвид ужасно бързо. Това ме дразни. Мисля си, че не бива да прекаляваме със скоростта само защото имаме вътрешни радари и усещаме безпогрешно дебнещи полицаи, минувачи, блуждаещи по пътищата животни и всичко останало, което би могло да се изпречи пред колите ни.

Но Деймън не мисли така и когато завивам по алеята и паркирам пред нас, го намирам да ме чака на входа.

— Вече си мислех, че няма да те дочакам — смее се и влиза след мен, следва ме до стаята, просва се на леглото, като увлича и мен. После ме целува дълго и нежно, и ако зависеше от мен, това щеше да продължи вечно.

С радост бих прекарала останалата част от вечността сгушена в прегръдките му. Мисълта, че пред нас ще има безброй такива дни, ме изпълва с огромна радост.

В началото обаче не беше така. В онзи ден, когато научих истината, изпаднах в шок. Толкова се разстроих, че реших да не го виждам известно време, докато осъзная и приема промяната. В края на краищата не всеки ден ми се случва да ми казват: *А, между другото, да знаеш, че съм безсмъртен. И направих и теб безсмъртна.*

В първия момент не повярвах. Но когато ми разказа как съм загинала в онази катастрофа, как съм изглеждала, когато ме е връщал към живота, когато си спомних как разпознах очите му при първата ни среща — тогава спях да отричам очевидното.

Но това не значи, че приех новината безболезнено или с радост. Най-много ме измъчваха новопридобитите психически умения след преживяното — СБС (състояние близко до смъртта, но аз си знам, че бях не близко, а стопроцентова мъртва). Започнах да чувам мислите на хората, с едно докосване научавах всички подробности от живота им, говорех с мъртвите и какво ли още не. А имаше и още нещо. Да си безсмъртен може да звучи вълнуващо, но това означава едно — че никога няма да пресека моста. Никога няма да премина от другата

страна и да видя отново семейството си. И като се замисля за това, ми се струва, че цената за безсмъртието е прекалено висока.

Отдръпвам с нежелание устни от неговите и поглеждам в очите му — същите очи, пленили сърцето ми преди четиристотин години, но колкото и да се опитвам, не мога да си спомня и зрънце от общото ни минало. Само Деймън знае тайните ни и ги пази с векове. Вече шестстотин години нито умира, нито се преражда, затова помни всичко.

— За какво мислиш? — гали той брадичката ми с пръст и аз усещам останалата след него топла и успокояваща следа.

Поемам дълбоко въздух. Знам, че се бори отчаяно да държи и двамата ни само в настоящето, но този път съм категорична — искам да разбера повече за миналото си. За нашето минало.

— Мъчех се да пресметна кога сме се срещнали за пръв път — поглеждам го крадешком.

— Така ли? — вдига вежди той. — И спомняш ли си нещо?

— Не — свивам безпомощно рамене. — Абсолютно нищо. Но се надявам ти да запълниш празнината. Не е нужно да ми разказваш всичко. Знам колко мразиш да гледаш назад. Но аз изгарям от любопитство. Искам да разбера как е започнало всичко това. Как и кога сме се запознали и сме се влюбили един в друг?

Той се отпуска по гръб на леглото. Тялото му застива, устните му мълчат. И аз разбирам, че това ще е единственият му отговор.

— Моля те! — прошепвам аз, лягам и се сгушвам в него. — Не е честно да знаеш всичко й да ме държиш на тъмно. Кажи ми поне малко. Как съм изглеждала? Къде сме се запознали? Любов от пръв поглед ли е било?

Той се раздвижва, обръща се към мен и заравя пръсти в косите ми.

— Беше във Франция през 1608 година.

Преглъщам и задържам дъха си, за да не пропусна нещо.

— По-точно в Париж.

Париж! На мига си представям разкошни дълги рокли, откраднати целувки на Пон Ньоф, размяна на клюки за Мария-Антоанета...

— Бях поканен на обяд у един приятел... — Той притихва за момент. Погледът му се рее някъде назад през вековете. — Ти

работеше там като слугиня.

— *Слугиня!?*

— Една от слугините. Родителите му бяха много богати. Имаха много слуги.

Лежа до него, шокирана от откритието. Не, наистина не очаквах точно това.

— Ти... не беше като другите — казва той и снишава гласа си до шепот. — Беше красива. Невероятно красива. Беше същата, каквато си сега.

Усмивва се замечтано, взема кичур от косата ми и я гали между пръстите.

— И както сега, беше сираче. Родителите ти бяха загинали при пожар, а ти бе останала без средства и подкрепа. Моите приятели те бяха съжалили и ти бяха осигурили работа.

Преглъщам тежко, леко объркана. Не знам какво да мисля и как да реагирам и се питам какъв смисъл има да се преражда човек, ако трябва да изживява тази ужасна болка всеки път.

— Беше точно, както си го представяш — любов от пръв поглед. Влюбих се в теб до полуда и вече нямаше връщане назад. Щом те видях, разбрах, че животът ми вече никога няма да е същият.

Той слага пръсти на слепоочията ми и се взира в мен, очите му ме канят и ми показват онзи момент в цялата му яснота, разкриват ми сцената, сякаш съм там.

Русата ми коса е скрита под боне, сините ми очи са срамежливи, страхуват се да срещнат други погледи. Дрехите ми са прости и безцветни, а ръцете — толкова груби и мазолести, че красотата ми бледнее.

Но Деймън я забелязва. В мига, когато влизам в стаята, погледът му намира моя, той успява да повдигне безличната обвивка и да види душата ми. Толкова е изтънчен, толкова фин, толкова красив, че... аз извърщам поглед. Веднага преценявам, че само копчетата на палтото му струват повече от годишната ми заплата. Не ми е нужен втори поглед, за да разбере, че той не е от моя свят...

— Но трябваше да действам предпазливо, защото...

— Защото вече си бил женен за Дрина — прошепвам и се заглеждам в сцената в главата си.

Дочувам, че един от гостите го пита за съпругата му. Той ме стрелва с поглед и отвърща:

— *Дрина е в Унгария. Пътищата ни отдавна се разделиха.*

Знае, че изявлението му ще предизвиква обществен скандал, но мнението на останалите не го интересува, по-важното сега е аз да чуя истината...

— С нея вече се бяхме разделили, така че това нямаше значение. Причината да внимавам беше, че в онова общество не се гледаше с добро око на връзките на благородниците с представители на по-низши класи. Ти беше толкова невинна, толкова уязвима, че се страхувах да не ти навлека неприятности. А и още не знаех дали и ти чувстваш същото към мен.

— Чувствах съвсем същото — казвам и продължавам да следя сцената през онази вечер. Виждам, че незнайно как, всеки път, когато отивам в града, успявам да налетя на него.

— Започнах да те следя — продължава той и ми хвърля изпълнен с разкаяние поглед. — Засичахме се по улиците уж случайно и толкова често, че ти постепенно ми се довери. Тогава...

Тогава започнахме да се срещаме тайно — открадвахме си по някоя целувка пред задния вход за слугите, прегръщахме се нежно в тъмните алеи или вътре в каляската му...

— Сега вече знам, че не е било толкова тайно, колкото съм се надявал — въздъхва той. — Дрина не беше в Унгария. Беше непрекъснато около мен. Наблюдавала е всичко, следяла ни е, планирала е как да ме спечели отново. Цената е била без значение.

Деймън въздъхва дълбоко, на лицето му се изписва трупаното четири столетия огорчение.

— Искях да се грижа за теб, Евър. Да ти дам всичко, да изпълня всяко твое желание. Искях да те направя принцеса, защото ти беше родена за такава. И най-после те убедих да дойдеш с мен... никога не съм се чувствал толкова щастлив и истински... Трябваше да се срещнем в полунощ...

— Но аз не се появих — допълвам и го виждам да крачи в тъмното на уговореното място, разстроен, нещастен, убеден, че съм се отказала от него...

— Чак на другия ден разбрах, че си загинала, налетяла си на каляска, докато си тичала към мен.

Деймън ме поглежда и аз виждам в очите му дълбоката, разбила живота и сърцето му скръб.

— В онзи момент изобщо не допуснах, че Дрина може да е виновна за смъртта ти. Нямах представа, докато не чух да си признава пред теб. Бях убеден, че е катастрофа, че е ужасен, непоправим инцидент. Скръбта ми беше толкова голяма, че изобщо не мислех за друг вариант...

— На колко години съм била тогава? — питам и едва долавям гласа си, защото въздухът не ми достига. Знам, че съм била млада, но той никога не ми е казвал точно на колко години съм била.

Деймън ме притиска до себе си и гали бавно лицето, косите и раменете ми.

— Беше на шестнайсет и се казваше Евалин — казва в ухото ми и аз потръпвам от гъдела на меките му устни.

— Евалин — произнасям тихо и веднага долавям връзката между моето трагично „аз“ — малкото сираче, обикнато от Деймън и загинало на шестнайсет — и настоящата Евър. Двете не бяхме много различни.

— Много след това те зърнах в Ню Ингленд. Беше се преродила в пуританска дъщеря. И отново повярвах в щастието.

— *Пуританска дъщеря?* — възкликвам и търся очите му. Те ми показват тъмнокосо момиче с бледа кожа и строги тъмносини дрехи. Клатя отчаяно глава. — Всичките ми животи ли са били толкова скучни? А този път какъв ужасен инцидент е взел живота ми?

— Удавяне — въздъхва тежко той. Скръбта му се предава и на мен и сърцето ми се свива болезнено.

— Бях толкова разбит, че отплавах веднага за Лондон и останах там за дълго време. Тъкмо се канех да замина за Тунис, когато ти се прероди в красива, богата и доста глезена дъщеря на земевладелци в Лондон.

— Покажи ми — надничам в очите му, нетърпелива да видя нещо по-приятно и бляскаво.

Този път съм красива брюнетка в разкошна зелена рокля и вдигната в сложна прическа коса. Цялата съм отрупана с накити.

Едно богато, разглезено момиче, което се впуска в повърхностни флиртове, животът ѝ е низ от балове, матинета и

обиколки из магазините, вниманието ѝ е ангажирано с друг младеж, докато не среща Деймън...

— Какво става този път? — питам и се натъзвавам, когато тя си отива. Но трябва да знам.

— Фатално падане от кон — затваря очи той. — По това време вече започнах да се убеждавам, че съм наказан да живея вечно без любов.

Той докосва лицето ми, пръстите му излъчват такава нежност, такава любов и топлина, че затварям очи и се притискам в него. Телата ни се вплитат едно в друго и всичко останало изчезва постепенно, докато оставаме само двамата — няма минало, няма бъдеще, всичко е заключено в този момент.

Аз съм до него и той е до мен, и така ще останем до края на вечността. И ако предишните ми съществувания имат някакво значение, то е да стигнем до този единствен момент. Дрина вече я няма и нищо не може да ни раздели, нищо не може да ни попречи да продължим напред — освен аз самата. Искам да разбера всичко, случило се през вековете, но защо? Време е вече да преодолее ревността и неувереността си, да престана да си търся извинения и най-после да направя този огромен скок напред, толкова важен за нашата любов.

И тъкмо се каня да му споделя, когато той се отдръпва рязко от мен.

— Какво става? — скачам и виждам как притиска палци към слепоочията си и се бори за глътка въздух.

Той се обръща към мен, но погледът му преминава през мен като през празно пространство, сякаш ме няма.

И преди да се хвърля на гърдите му, всичко отминава. Вместо празния поглед усещам меката любяща топлина, без която вече не можех. Той разтърква очи, отърсва се и ме поглежда озадачено.

— Никога не съм се чувствал по този начин — възкликва удивено, заглежда се в празното пространство зад мен и казва тихо. — Не знам, дали...

Но когато съзира тревогата ми, добавя веднага:

— Но сега съм добре. Наистина.

Продължавам да се притискам в него и да го гледам изплашено. Той ми се усмихва и казва весело.

— Хей, какво ще кажеш за една екскурзия до Съмърленд.

— Ама ти сериозно ли? — засиявам аз.

Когато попаднах за пръв път на това прекрасно вълшебно място — вълшебно измерение между измеренията — аз бях мъртва. Красотата му ме заплени дотолкова, че не исках да го напусна. Втория път, когато отидох, бях с Деймън и той ми показва всичките му невероятни възможности. Оттогава мечтаех да се върна там. Но Съмърленд е зона, отворена само за духовно напредналите или за мъртвите, затова не мога да отида там сама.

— Защо не? — вдига рамене той.

— Ами уроците? — питам и се опитвам да покажа интерес към овладяването на новите психически трикове, с които той ме запознава методично всеки ден, но всъщност съм готова да зарежа всичко, за да отида в Съмърленд, където всичко става незабавно и без усилие. — А и ти не се чувстваш добре.

И това е точно така. Стискам ръката му и усещам, че обичайната топлина и тръпката от докосването му все още са много слаби.

— И в Съмърленд има какво още да научиш — усмихва се той. — И ако ми подадеш шишето, ще възвърна енергията си и ще мога да направя портал за нас.

Подавам му го и той отпива жадно не една, а няколко големи глътки, но въпреки това не успява да материализира портала.

— Може би ще мога да помогна? — питам и изтръпвам от страх, когато виждам капчиците пот по челото му.

— Не, аз... почти успях... Дай ми още няколко секунди — мърмори той и стиска зъби, решен да успее.

И аз чакам. Секундите преминават в минути, но нищо не се получава.

— Не мога да разбера — мръщи се той. — Не ми се е случвало откакто... откакто се научих да го правя.

— Може би защото не се чувстваш добре... — шепна аз и наблюдавам как отпива отново, отново и отново. Затваря очи, прави поредния опит, но резултатът е същият.

— Нека опитам аз.

— Забрави. Не знаеш как — казва ядосано той.

Опитвам се да не го приемам лично и премълчавам. Знам, че раздразнението му е насочено към него, не към мен.

— Наистина не знам, но ти би могъл да ме научиш и...

Но преди да довърша, той скача от леглото и застава пред мен. Олюлява се, мускулите му треперят от напрежение, погледът му избягва моя.

— Това е цялостен процес, Евър. На мен ми отне години, докато се науча да се пренасям там. Не можеш да отидеш директно на края на книгата, преди да си прочела средата.

— Би ли ми казал кога за последен път си чел книга, без вече да си наясно с началото, средата и края? — обръщам всичко на шега.

За миг лицето му остава строго и напрегнато, но после омеква, той се усмихва, хваща ръката ми и пита:

— Искаш ли да опиташ?

Аз кимам.

Той продължава да ме гледа, ясно е, че се колебае, съмнява се в успеха, но желанието да ме зарадва надвива съмненията му.

— Добре тогава. Настани се удобно, но не кръстосвай крака. Това намалява чи.

— Чи ли?

— Другата дума за енергия — усмихва се той. — Ако заемеш позиция лотус, това ще помогне.

Събувам чехлите и сядам на килима. Нагласявам се толкова удобно, колкото ми позволява вълнението.

— Обикновено е необходима дълга поредица от медитации, но понеже нямаме време, а и ти вече си доста напреднала, ще прескочим това, нали?

Аз кимам, нямам търпение да започнем.

— Затвори очи и си представи блестящ ореол от мека златиста светлина — казва той и вплита пръсти в моите.

И аз го правя. Представям си абсолютно същия ореол като онзи, който Деймън прояви пред мен, за да ме спаси от Дрина. Толкова е красив, така ярък и искрящ, че сърцето ми прелива от радост. Протягам ръка към него, жадна за светлината му, нетърпелива да вляза под златистия дъжд от меки искрящи лъчи, да видя отново онова фантастично място. Но в момента, когато пръстите ми докосват сияещата повърхност, той изчезва и аз отново се оказвам в стаята си до Деймън.

— Не мога да повярвам! Бях *толкова* близо! — обръщам се към него и преглъщам разочарованието си. — Беше точно пред мен. Видя ли го?

— Наистина беше много близо — кима той. Погледът му искри от нежност, но усмивката му е пресилена.

— Ами ако опитам отново? Или да го направим заедно? — казвам, но още преди да съм свършила, той клати глава и се отдалечава.

— Евър, ние го *правихме* заедно. — Избърсва потта от челото си и се заглежда през прозореца. — Страхувам се, че не съм много добър учител.

— Глупости! Ти си прекрасен учител, просто днес си в отпуск, това е.

Поглеждам го с надежда, но не виждам усмивка на лицето му. Веднага сменям тактиката и поемам цялата вина за неуспеха върху себе си.

— Вината е моя. Аз съм много лоша ученичка. Мързелива съм, небрежна и непрекъснато те разсейвам, ето защо не успявам. — Стискам ръката му и казвам. — Но вече край с това. Заемам се сериозно. Само ми дай още един шанс и сам ще се увериш.

Той ме поглежда, виждам ясно, че се съмнява, но не иска да ме разочарова, затова взема ръката ми и двамата опитваме отново. Затваряме очи и си представяме онзи великолепен портал от светлина. И точно когато започва да добива форма, Сабрина отваря външната врата, изкачва стълбата, появява се на прага и ние отскачаме в двата края на стаята.

— Деймън, видях колата ти отпред — изчуруликва тя, съблича якето си и с няколко крачки покрива разстоянието от прага на вратата до бюрото ми.

Набраната в офиса делова енергия все още витае около нея. Тя му подава ръка и се вглежда в бутилката на коленете му.

— Значи ти си причината Евър да привикне към това? — оглежда ни поред със строг поглед и стиснати устни, сякаш вече има всички необходими доказателства, за да го обвини.

Поглеждам уплашено към Деймън и усещам, че паниката ме сграбчва за гърлото. Как би могъл да ѝ обясни това непрекъснато

надигане на бутилката със странната течност. Но той се засмива весело и казва:

— Виновен! Повечето хора не го харесват, но Евър го намира за вкусен.

И се усмихва ако не омагьосващо, то поне убедително. Ако питате мен, беше и омагьосващо, и убедително.

Но Сабин продължава да стои там като закована и да го гледа немигащо. После казва бавно:

— Напоследък проявява интерес единствено към тази напитка. Аз мъкна торба след торба с продукти, но тя не хапва нищо.

— Не е вярно — обаждам се, ядосана, че отново се хваща за храната, и то пред Деймън.

В същия момент виждам петното от чай „лате“ на блузата ѝ и ядът ми преминава в гняв. Приближавам се към нея и соча петното, сякаш е кървава следа, белег за безчестие. Освен това ми се струва добър предлог за смяна на темата.

— Как стана това? — не питам, а по-скоро я обвинявам аз.

Тя оглежда блузата си, пръстите ѝ се опитват да изтрият петното, замисля се и казва:

— Блъснах се в един човек.

И по равнодушието и нехайния тон разбирам, че за разлика от Миноз, изобщо не е впечатлена. Веднага забравя за петното, вглежда се първо в мен, после в Деймън и пита:

— Вечерята за събота остава, нали?

Преглъщам тежко и нареждам по телепатичен път на Деймън да кимне, да се усмихне и да каже „да“, въпреки че няма представа за какво говори тя. Защо забравих да му кажа?

— Направих резервация за осем — продължава Сабин.

Притаявам дъх, но бързо си отдъхвам, когато Деймън изпълнява нареждането ми, кима и се усмихва, дори предприема стъпка напред и казва:

— За нищо на света не бих пропуснал.

После подава ръката на Сабин и тръгва към вратата. Пръстите му стискат лекичко моите и изпращат мека успокояваща топлина към цялото ми тяло.

— Съжалявам за тази вечеря — прошепвам в ухото му на входната врата. — Надявах се, че ще забрави за това.

Той притиска устни към бузата ми и тръгва към колата.

— Тя просто се тревожи за теб. Иска да се увери, че съм добро момче, че наистина те обичам и няма да те нараня. Повярвай ми, минавали сме и друг път през това. И въпреки че на няколко пъти съм бил на ръба, винаги съм издържал теста — успокоява ме с усмивка той.

— Ох, да. Строгийт баща пуритан — кимам, сигурна, че точно той е съвършеният пример за загрижен родител.

— Няма да повярваш, но земевладелецът бранеше портата си много по-настървено от пуритана — смее се той. — Но аз все пак успях да се промъкна.

— Един ден може би ще се съгласиш да ми покажеш миналото си — казвам. — Нали се сещаш, още преди да сме се срещнали. Искам да видя твоя дом, родителите ти и... как се е случило всичко.

Но не довършвам, защото виждам болката в очите му и разбирам, че все още не е готов да говори за това. Щом заговорим за онзи период, той неизменно се затваря, отказва да ме допусне там, а това възбужда още повече любопитството ми.

— Миналото няма значение — пуска ръката ми той и се втурва да гласи огледалата, да наднича в жабката и какво ли не, само за да избегне погледа ми. — Всичко важно е тук и сега.

— Да, но... — запъвам се аз. Искам да обясня, че не става дума за празно любопитство, а за приближаване един към друг, за взаимно доверие, за споделяне на отминали тайни.

Но го поглеждам и разбирам, че с по-добре да спра и да се опитам да го допусна физически по-близо до себе си.

— Мислех си... — започвам отново и нервно навивам ръба на блузата около пръста си.

Той посяга към стартера, готов да потегли.

— Защо не направиш онази резервация в ресторанта? — поглеждам го и притискам устни.

— Сигурна ли си? — взира се той в мен.

Кимам уверено. Този път съм сигурна. Чакали сме този момент стотици години. Защо да отлагаме повече?

Поглеждам го право в очите и казвам:

— Абсолютно сигурна.

Той се усмихва и за пръв път през този ден лицето му засиява от щастие. И аз въздъхвам облекчено, когато най-после го виждам в нормалното му състояние, след странното му поведение в училище — мълчанието, неспособността му да прояви портала за Съмърленд и физическото му неразположение, толкова необичайно за Деймън, откакто го познавам. Винаги е бил силен, секси, красив, свършен, сякаш е имунизиран срещу болести и беди. Да го видя толкова слаб, несигурен и объркан ме разтърси много повече, отколкото ми се ще да призная.

— Смятай го за свършено — казва той, материализира в ръцете ми дузина червени лалета и потегля.

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин се срещаме на паркинга и всички тревожни мисли моментално изчезват от главата ми. Деймън отваря вратата на колата ми, помага ми да слеза и аз веднага забелязвам, че е здрав и, както винаги, убийствено красив. От снощното неразположение няма и следа и ние сме влюбени един в друг повече от всякога.

Наистина. През целия час по английски той с мъка удържа ръцете си далеч от мен. Непрекъснато се навежда към ухото ми, шепне мили думи, лази по нервите на господин Робин и вдига кръвното на Стейша и Онър. По време на обяда не откъсва поглед от мен, гали ме, търси погледа ми и прекъсва единствено, за да отпие от червения сироп. После продължава оттам, където е свършил, и не спира да ме обгръща с грижи и внимание.

Знам, че прави това от любов, но отчасти и за да заглуши всички случайни шумове, цветовете и гледки, които бомбардират съзнанието ми. Преди няколко месеца изградих психически щит, който ме направи толкова нечувствителна към чуждата енергия, колкото бях, преди да умра, но се наложи да го разкъсам. Трябваше ми друга защита, която да пропуска желаната енергия и да блокира останалите. Обаче Деймън никога не се е сблъсквал с такъв проблем, затова не знаеше как да ми помогне.

Но откакто се върна в живота ми, задачата не изглежда толкова неотложна, защото неговият глас кара останалия свят да замълчи и докосването му ме прави глуха и сляпа за всичко останало. Щом погледна в очите му... не знам как да го обясня, но имам чувството, че цялото ми същество се изпълва с топла прекрасна магнетична сила — сякаш на този свят сме само аз и той, всичко останало престава да съществува. Деймън е моят идеален психически щит. Моята перфектна половинка. И дори когато не сме заедно, мислите и образите, които ми изпраща чрез телепатия, ми осигуряват същия комфорт.

Но днес нежният му шепот не ме успокоява, защото всичко казано от него е свързано главно с плановете ни за вечерта. За запазения апартамент в хотел „Монтаж“. И не спира да ми повтаря колко дълго е мечтал за този миг.

— Имаш ли представа какво е да чакаш цели четиристотин години? — шепне той с притиснати до извивката на ухото ми устни.

— Четиристотин години? Мислех, че си живял шестстотин — отдръпвам се и го поглеждам изпитателно.

— Да, но те срещнах двеста години по-късно — казва той. Устните му гъделичкат врата и крайчеца на ухото ми. — Повярвай ми, това бяха двеста ужасно самотни години.

Преглъщам тежко и притискам устни. Защото *самотата*, за която говори, не означава, че е бил *сам*. Тъкмо обратното. Но днес не искам да навлизам в тази тема. Мълча си. Решила съм да забравя за миналото, да превъзмогна вътрешната си несигурност и да продължа напред. Както му бях обещала.

Отказвам да мисля как е преживял онези двеста години без мен.

Или как е прекарал останалите четиристотин години, предвид това, че ме е губил няколко пъти.

Нито се замислям за шестстотингодишния му стаж в... изкуството на секса.

И не се сецам за всички красиви и опитни жени из целия свят, с които е бил *близък* през годините.

Не. Не правя нищо подобно.

Не и аз.

В никакъв случай.

Щом сядаме на масата за обяд, той събира косата ми и я навива на дебело жълто въже, и пита:

— Искаш ли да те взема към шест? Ако предпочиташ, може първо да вечеряме.

— Въпреки че всъщност не ядем истински — напомням му с усмивка.

— Има логика — ухилва се той, пуска косата ми и тя се разпилява като вълна от раменете ми чак до кръста. — Нищо, ще намерим с какво да запълним времето си.

Усмивам му се заговорнически. Вече казах на Сабин, че тази вечер ще спя у Хевън, и сега не спирам да се моля, да не би да реши да

ни потърси. Преди приемаше думите ми за абсолютна истина, но откакто ме хвана да пия и това стана причина да ме отстранят от училище за известно време, и откакто спрях да се храня, вече не е толкова доверчива.

— Сигурна ли си, че си готова за това? — пита Деймън, взел погрешно напрегнатия ми поглед за нерешителност.

Кимам с усмивка, навеждам се към него и го целувам. Искam да залича всякакви съмнения (по-скоро мои, отколкото негови). В същия момент Майлс хвърля чантата на масата и казва:

— Хевън, виж! Тук са. Нашите влюбени пиленца се завърнаха.

Отдръпвам се, пламвам от неудобство, а Хевън се засмива и сяда до Майлс. Очите ѝ шарят по масите.

— Някой виждал ли е Роман?

— Беше в часа по самоподготовка — казва Майлс и се навежда към сценария си.

— Беше и в часа по история — казвам и си припомням как се правех, че не го забелязвам, въпреки опитите да привлече вниманието ми, и как след края на часа се наведох над чантата си, като се направих, че търся нещо в нея, за да не го поздравя. Предпочетох изпитателния поглед на господин Миноз и противоречивите му мисли за мен (отличните ми оценки срещу очевидната ми чудатост) пред общуването с Роман.

Хевън свива рамене, отваря своето кексче и казва с въздишка.

— Беше хубаво, докато беше с нас.

— За какво говориш? — вдига поглед Майлс.

Тя цупи устни и сочи с глава право напред. Погледите ни следват посоката и стигат до Роман, който бърбри оживено със Стейша, Онър, Крейг и останалите от елитния списък.

— Голяма работа — свива той рамене. — Почакай и ще видиш, че ще се върне при нас.

— Откъде знаеш? — криви устни Хевън и започва да бели червената опаковка на кексчето. Очите ѝ не изпускат Роман.

— Моля ти се! Виждали сме това представление поне милион пъти. Всеки нов с определен потенциал рано или късно цъфва на тяхната маса. Но накрая най-готините се връщат при нас — засмива се той.

— С мен не беше така — обаждам се, за да отклоня разговора от Роман. Явно съм единствената доволна, че той се премести на лъскавата маса. — Аз съм тук от първия си ден в това училище.

— Да, така е, но аз имах предвид Деймън — обяснява Майлс и се обръща към Деймън. — Помниш ли, че и ти за известен период кръжеше около другия отбор? Но после събра две и две и се върна при нас, както ще направи и Роман.

Свеждам поглед към напитката си и разклащам замислено шишето. Знам, че краткият флирт на Деймън със Стейша е имал за цел единствено да привлече вниманието ми, да събуди у мен ревност, но споменът за двамата, опрели глава о глава и загледани един в друг, изгаря мозъка ми и досега.

— Така си беше — съгласява се Деймън, стиска ръката ми и ме целува по бузата, защото усеща мислите ми, въпреки че невинаги може да ги разчете. — Но бързо дойдох на себе си.

— Видяхте ли? — изглежда ни победоносно Майлс. — Имайте малко вяра в Роман. Пък... ако не се върне, значи не е бил достатъчно готин, нали така?

Хевън свива рамене, облизва крема от пръстите си и измърморва:

— Както и да е.

— А ти защо се вълнуваш толкова? — засича я Майлс. — Мислех, че си хлътнала по Джош.

— Разбира се, че съм хлътнала по Джош — тросва се тя и за да избегне погледа му, издухва невидима троха от скута си.

Но аз виждам аурата ѝ да трепти и да хвърля измамни зелени сенки наоколо, и разбирам, че лъже. Влюбена е, няма две мнения. И ако Роман реши да ѝ отвърне, тогава *адиос, Джош, и здравей, ново приятелче, от което ме полазват тръпки.*

Свалям ципа на чантичката за обяд и се правя, че ям. В същия момент чувам зад гърба си:

— Хей, приятелю, кога започва представлението?

— В осем. Защо? Ще дойдеш ли? — пита със светнал поглед Майлс и аурата му заблестява толкова ярко, че за мен няма никакво съмнение — той мечтае Роман да присъства на премиерата му.

— Изпуска ли се такова нещо? — казва Роман, сяда до Хевън и слага ръка на рамото ѝ.

Долен мръсник! Наясно е с чувствата ѝ към него и не се свени да ги използва за собствените си цели.

— Как беше в списък „А“? Намери ли, каквото търсеше? — пита закачливо Хевън и ако не виждах аурата ѝ, щях да си помисля, че флиртува с него. Но аурата не лъже и аз знам, че е сериозна.

Роман протяга ръка и маха нежно падналия на челото ѝ кичур. Бузите на Хевън пламват от интимния жест.

— Това пък какво е? — пита той, загледан в очите ѝ.

— Ами на онази маса. Където беше преди малко — мънка тя, покорена от магията на чара му, въпреки че се опитва да запази спокойствие.

— Тук си имаме касти. Масите са подредени по определена система — разбива магията Майлс. — Така е във всяко училище. Всички са разделени на групи, за да се пазят от другите. Няма как, иначе ще те изядат. А онези, с които беше току-що, са на върха на училищната кастова система. Те са от Господарите. За разлика от хората, с които седиш в момента — сочи към себе си — те са от кастата на Недосегаемите.

— Дрън-дрън — клати глава Роман и отваря газираната си напитка. — Пълни тъпотии. Не се хващам на това.

— Няма никакво значение. Това си е така — свива рамене Майлс и хвърля пълен с копнеж поглед към маса „А“.

Защото, колкото и да си говори, че ние сме по-готини, знае със сигурност, че в очите на останалите от „Бел Вю“ в нашата маса няма нищо готино.

— За теб може да е така, но не и за мен. Не обичам деленето на касти, приятелче. Обичам свободните и отворени общества. Местя се от една група в друга и следвам собствените си предпочитания. — После поглежда към Деймън и казва. — Ти какво ще кажеш? Вярваш ли в тия работи?

Деймън свива рамене и продължава да гледа към мен. Изобщо не го интересува за „А“ и „Б“ списъци, нито мисли кой е готин и кой не. За него аз съм единствената причина да дойде в това училище и единствената причина, поради която все още е тук.

— Хубаво е да имаш мечти — въздъхва Хевън и оглежда късия си черен маникюр. — Но още по-хубаво е, когато някои от тях се реализират.

— Точно тук ти е грешката. Това изобщо не е мечта — усмихва се Роман и аурата на Хевън засиява в яркорозово. — Ще го превърна в реалност. Ще видиш.

— Ти да не се изживяваш като Че Гевара на гимназия „Бел Вю“? — питам заядливо, дори не се мъча да скрия неприязънта си. Изненадана съм повече от употребата на думата „изживявам“, отколкото от тона си. Имам предвид, откога взех да се изказвам по този начин? Но когато поглеждам към разширяващата се жълто-оранжева аура на Роман, разбирам, че той се опитва да ми въздейства.

— Точно като такъв се изживявам — хвърля ми една от неговите съблазнителни усмивки той. Взира се в мен и ме разголява с поглед. Сякаш вижда всичко и *знае* всичко. И аз няма къде да се скрия. — Мисли за мен като за революционер. В края на следващата седмица на кастовата система на масите за обяд ще бъде сложен край. Ще разбием глупавите бариери, ще съберем масите и ще си организираме купон.

— И това за подвиг ли да го броим? — присвивам очи и се опитвам да отблъсна натрапената ми енергия.

Той се засмива и не показва признаци на обида. Смахът му изглежда топъл, съпричастен и добронамерен и никой наоколо не усеща какво се крие под повърхността, никой не вижда онова злокобно, опасно нещо, насочено към мен.

— Ще го повярвам чак като го видя — отсича Хевън и избърсва червените трохи около устата си.

— Ще видиш и ще повярваш — отвърща Роман, без да отмества поглед от мен.

— Разбра ли нещо от всичко това? — питам Деймън, когато звънецът бие и Роман, Хевън и Майлс тръгват към училище, а ние изоставаме назад.

— Кое всичко? — поглежда ме недоумяващо той.

— Казаното от Роман? Онези глупости за революцията в училище? — питам и очаквам да ме убеди, че не съм досадна ревнивка, обсебваща или луда, и че Роман *наистина* е зловеща личност, а не просто моя измислица.

Но Деймън вдига рамене и сменя темата.

— Съжалявам, но в момента не ми е до Роман. Ти ме интересува много повече.

Притиска ме до себе си, дарява ме с дълга, дълбока и спираща дъха целувка и изведнъж преставам да чувам и виждам друго, освен него, въпреки че стоим по средата на училищния двор. Сякаш целият свят се свива до тази единствена точка между устните ни и когато той откъсва своите от моите, съм толкова зашеметена, толкова разпалена и очарована, че едва събирам сили да кажа:

— Ще закъснеем.

Хващам ръката му и тръгвам към училище. Но той не помръдва, по-силен е от мен и колкото и да се мъча, не мога да го издърпам.

— Какво ще кажеш да съкратим часовете? — навежда се над мен и гали ушите, бузите и брадичката ми с устни. — Да избягаме, а? Има много интересни места, където можем да прекараме остатъка от деня.

Заглеждам се в очите му, примаяля от желание, но въпреки това поклащам глава и го избутвам от себе си. Деймън е завършил училище преди стотици години и не е чудно, че го намира за отегчително. И въпреки че аз също го намирам за отегчително, защото знам отговора на въпросите още преди учителите да ги зададат, което прави мотаенето ми из класните стаи напълно безсмислено, ходенето на училище е едно от малкото неща, които ме карат да се чувствам нормална. А след инцидента, когато разбрах, че никога няма да бъда като другите, това чувство ми беше особено свидно.

— Нали каза, че на всяка цена трябва да поддържаме впечатлението, че сме като другите? — продължавам да го дърпам за ръката, докато той най-после тръгва с неохота след мен. — Нали присъствието в клас и демонстрацията на интерес е част от фасадата?

— От друга страна, кое може да бъде по-нормално от двама влюбени тийнейджъри, които решават да избягат от училище, за да удължат уикенда си? — усмихва се той и струящата от красивите му черни очи топлина едва не ме отказва от намеренията ми.

Но аз поклащам глава, хващам още по-здраво ръката му и го повличам към клас.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Понеже ще прекараме заедно нощта, решаваме той да не идва до нас следобеда. На паркинга си разменяме страстни целувки, скачаме в колите и аз решавам да се отбия в мола.

Искам да си купя нещо специално за довечера — нещо като за голямата вечер на Майлс и за моята любовна среща — защото и двамата сме пред дебюта на живота си. Поглеждам часовника, установявам, че нямам никакво време, и съжалявам, че не приех предложението на Деймън да избягаме от училище. Вливам се в трафика и се чудя дали да не взема Хевън на разходка из магазините. Не сме излизали заедно още от онази откачена история с Дрина, после тя се запозна с Джош и въпреки че учат в различни училища, двамата сякаш са закачени един за друг. Джош дори успя да я откаже от посещенията на онези сбирки на всякакви холици, от ежедневните ѝ разходки из приютите на случайно избрани църкви и от пунша, и курабийките, с които се тъпчеше, докато изслушваше поредната сълзлива история на някой пристрастен към нещо си.

Доскоро нямах нищо против да не се виждаме толкова често, защото изглеждаше щастлива и доволна от живота си. Най-после бе намерила някого, който не само я харесваше, но беше и подходящ за нея. Но напоследък започва да ми липсва и ми се иска да си побъбря малко с нея.

Търся я с поглед и я виждам облегната на червената си спортна кола да говори с Роман. Той се навежда към ухото ѝ, казва ѝ нещо, а Хевън хваща ръката му и се смее с глас. Оглеждам я подробно — черни дънки, черна тясна жилетка без ръкави, груби обувки, нарочно несресана гарваново черна коса с шокиращи червени кичури. Суровата гледка е смекчена единствено от розовата ѝ аура, чиито граници се разширяват, докосват се до тази на Роман и затварят двамата в един пламтящ ореол. Няма съмнение, че ако Роман реши, Джош отива в миналото. Искам да я спра, преди да се е случило нещо лошо, но той

се обръща и ме поглежда толкова настойчиво и приканващо, че бързам да натисна педала и да отмина.

Колкото и да го харесват приятелите ми и да въздишат по него онези от списък „А“, колкото и да е показателно, че Деймън не показва признаци на тревога, аз не го харесвам и това си е.

Независимо че чувствата ми почиват само на неприятното усещане в стомаха ми, всеки път, когато той е наблизо, настръхвам.

Навън е горещо, затова решавам да отида в затворения мол на площад „Саут Кост“, а не в открития търговски център на Фешън Айлънд, макар че местните правят точно обратното.

Но аз не съм местна. Аз съм от Орегон. Което означава, че съм привикнала към по-предпролетно време — онова, което само намеква за пролет. Нали се сещате — проливни дъждове, мрачно небе и кал до коленете. И мразя горещините тук, които те оставят без дъх, а, както разбирам, ще става и още по-лошо. Това ме кара да тъгувам още повече за дома.

Обикновено избягвам шумни и ярко осветени места, защото там се събира много енергия и това ме побърква. Обикновено Деймън ми служи за естествена защита, но сега го няма и се налага да прибягна отново до айпода.

Но се отказвам от качулката и слънчевите очила, с които бях свикнала да ходя, преди да го срещна. С тях изглеждах като излязла от лудницата. Просто се съсредоточавам в пътя пред мен и изключвам периферното си зрение, както ме е учил Деймън.

Слагам слушалките в ушите си и увеличавам звука дотолкова, че да погълне всеки друг шум. Остават само въртящата се дъга от аури и няколко призрака (колкото и да внимавам, те винаги се оказват точно пред мен). Тръгвам към магазина на „Виктория Сикрет“, толкова съм концентрирана върху задачата си и музиката, че забелязвам Стейша и Онър чак когато се сблъскам с тях.

— Боже мой! — пропява Стейша и тръгва към мен така стремително, като че ли на гърдите ми има етикет „Гучи на половин цена“.

— Сигурно се шегуваш — сочи тя към фееричния комбинезон в ръката ми. Съвършеният ѝ маникюр се насочва към мънистата в

средата, където се събират долната и горната цепка.

Нямам никакво намерение да го купувам, просто ми беше интересно, но тя извива надменно устни и аз започвам да се чувствам като пълна глупачка особено когато чувам обидните ѝ мисли.

Хвърлям комбинезона и намествам слушалките в ушите, за да демонстрирам, че всъщност не съм чула нищо, и тръгвам към щанда за памучно бельо. То определено пасва повече на стила ми.

Измъквам една розова и една оранжева камизола, но веднага си казвам, че сигурно на Деймън няма да му допаднат. Вероятно предпочита нещо по-изтънчено, нещо с повече дантела и по-малко памук. От онези, дето им викат секси. Не поглеждам назад, но знам, че Стейша и вярното ѝ куче ме следват по петите.

— Виж, виж, Онър, Откачалката не може да реши дали да се облече като долнопробни кучка, или като малко сладко момиченце — хихика се Стейша. — Да знаеш, че ще избере долнопробното. Сигурна съм. А и доколкото помня, Деймън няма да е очарован от памучното.

Замръзвам на място, стомахът ми и гърлото ми се свиват от безпричинна ревност. Но само за момент. Бързо възстановявам дишането и продължавам да оглеждам, като не показвам с нищо, че думите ѝ са ме засегнали.

Знам точно какви за били взаимоотношенията ѝ с Деймън и мога смело да заявя, че не са били нито долнопробни, нито сладки и невинни. Защото не е имало нищо. Деймън само се е преструвал, че я харесва, за да ме предизвика. Но дори и мисълта за подобна възможност кара стомаха ми да се гърчи.

— Хайде да вървим. Тя не ни чува — хваща я Онър за ръката. Онър мести поглед от мен на нея, после вади телефона си и за стотен път проверява дали най-после не е пристигнал отговор на съобщението ѝ до Крейг.

Но Стейша не ѝ обръща внимание. Шегата ѝ харесва и не е склонна да остави нещата да приключат така безславно.

— О, много добре ме чува дори — усмихва се ехидно. — Не се оставяй айподът и слушалките да те заблудят. Тя може да чува всичко, което си говорим и мислим. Тя не е просто откачалка, а истинска вещица.

Обръщам им гръб, тръгвам към другия край на магазина и се заглеждам в сутиените, като междувременно си повтарям като

развален грамофон: *Не ѝ обръщай внимание, не ѝ обръщай внимание, съсредоточи се в пазаруването и тя ще си тръгне.*

Но Стейша не си тръгва. Хваща ме за ръката и ме дърпа.

— Хайде, Евър, не се срамувай. *Покажи ѝ.* Покажи на Онър каква ненормалница си.

Очите ѝ ме фиксират и ме атакуват с поток от мрачна енергия, пръстите ѝ стискат ръката ми толкова силно, че скоро ще се срещнат. Разбирам, че иска да ме ухапе, да ме накара да заговоря, както когато ме срещна в коридора на училището и аз изгубих контрол. Само че тогава тя го направи, без да иска. Още не знаеше за способностите ми. Сега го прави нарочно.

Онър започва да нервничи и да мрънка:

— Хайде, Стейша, остави я. Не ми е интересно тук.

Но Стейша ѝ обръща гръб и стиска ръката ми още по-силно. Ноктите ѝ се впиват в плътта ми.

— Хайде, покажи ѝ! Кажи ѝ какво виждаш! — шепне тя през зъби.

Затварям очи и се опитвам да потуша надигащата се буря в стомаха ми, из главата ми се въртят същите отвратителни картини, каквито видях и тогава в коридора: Стейша драска със зъби и нокти към върха на пирамидата и тъпче с крака тези под себе си. Включително и Онър. Особено Онър. Тя толкова се страхува да не изпадне от списък „А“, че е готова на всичко...

Бих могла да ѝ кажа каква ужасна приятелка е Стейша, да разкрия гадната ѝ същност, такава, каквата я видях аз... Бих могла да отскубна ръката на Стейша от моята и да я метна с такава сила, че да разбия с нея стъклената витрина и да я оставя да плъосне на улицата...

Бих могла, но няма да го направя. Защото онзи път, когато се изпуснах и казах на Стейша всички ужасни неща, видени от мен, се оказа, че направих огромна грешка. Не мога да си позволя да я направя отново. Сега крия много повече неща и трябва да внимавам. И тайните не са само мои, а и на Деймън.

Така че стискам зъби, за да не избухна, и се моля Господ да ми прати търпение, докато слушам подигравателния ѝ смях. Напомням си, че всичко ще е наред само ако изглеждам слаба и неуверена. Защото слабостта ме прави нормален и безопасен противник, дава ѝ илюзията, че е много по-силна от мен.

Онър проверява часовника си и потропва с крак, няма търпение да се махнат оттук. И тъкмо когато се готвя да изблъскам Стейша и *случайно* да извия ръката ѝ, виждам в мислите ѝ нещо толкова ужасно, толкова противно, че се дръпвам в опит да се освободя от хватката ѝ и падам, като събарям цялата стойка със стоката.

Сутиени, закачалки, щипки — всичко се срутва на земята, а аз се приземявам най-отгоре, като черешката на тортата.

— Виж я, виж я! — изписква Стейша, хваща Онър за ръката и двете избухват в такъв кикот, че едва не падат върху мен.

— Кажи, не е ли пълна откачалка? — провиква се тя и бърка в чантата, за да запечата на телефона си цялата сцена.

Приближава се до мен и не спира да снима, докато се мъча да се освободя от увития около врата ми червен колан за жартиери и сутиена на главата си.

— Я да видим какво ще правиш сега. Нали знаеш поговорката „Чупи купи“?

Все пак успявам да се изправя на крака и изпращам с поглед Стейша и Онър, които веднага забързват към вратата. В същия момент се появява продавачката. Стейша спира, обръща се и казва през рамо:

— Не съм приключила с теб. Повярвай ми, всичко тепърва започва.

После изчезва през вратата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Усещам Деймън да завива по нашата улица и тичам отново пред огледалото. За кой ли път оправям тоалета си, проверявам дали всичко си е на мястото — роклята, сутиенът, новото бельо — моля се всичко да е наред, докато дойде време да го сваля.

Заедно с продавачката разчистихме бъркотията във „Виктория сикрет“ и тя ми помогна да избира този наистина чудесен сутиен и бикини, които не бяха нито от долнокачествен найлон, нито от памук. Не бяха много скъпи и макар да не покриваха много от тялото ми, човек с въображение можеше да си представи, че са облечени с тази цел. Оттам отидох в „Нордстръм“, откъдето купих тази очарователна зелена рокля и обувки с цяла подметка, които й отиваха много. На връщане спрях за един бърз маникюр и педикюр (не бях влизала в козметичен салон от онази катастрофа, която ме лиши от момичето, което бях — популярна и модерна като Стейша.)

Но аз не харесвах Стейша.

В предишния си живот може и да съм била сладка кокетна мажоретка, но не и кучка като нея.

— Какво си се замислила? — чувам гласа на Деймън.

Знае, че Сабин я няма, и се е промъкнал безшумно в стаята ми.

Обръщам се, виждам го облегат на рамката на вратата — усмихнат и влудяващо красив, с черни джинси, черна риза, черно сако и онези черни обувки за мотоциклет, които не сваля никога — и сърцето ми прескача няколко такта.

— Мислех си за последните четиристотин години — започвам аз, но изтръпвам, когато виждам очите му да потъмняват, и бързам да добавя, за да разсея съмненията му. — Но не е това, което си мислиш. Мислех си... толкова дълго сме били заедно, а никога не сме...

Той вдига вежди и устните му се разтягат в усмивка.

— Щастлива съм, че тези четири века вече са в миналото — мълвя смутено.

Деймън ме прегръща през кръста и ме притиска до гърдите си. Аз изпивам с поглед дълбоките черни очи, гладката кожа, неустойимо меките устни и усещам, че ми се завива свят, сякаш съм пияна.

— Аз също се радвам — шепне нежно той. — Не, не е вярно, не се радвам, а съм неизразимо щастлив. Направо съм на седмото небе.

Но отново бърчи вежди и казва:

— Не, и това не обяснява чувствата ми. Мисля, че имаме нужда от нова дума.

Усмива се, навежда се и шепне в ухото ми.

— Днес си неотразима, като *никога*. Тази вечер искам всичко да е свършено. Да е така, както си го мечтала. Да знаеш само колко се страхувам да не те разочаровам.

Отдръпвам се и поглеждам в очите му. Как изобщо може да си помисли подобно нещо? Този, който се страхува да не го разочарова, съм аз. През цялото време.

Деймън подлага пръст под брадичката ми и повдига лицето ми, докато устните ни се срещнат. Целувам го с такава страст, че той ме поглежда изненадано и шепне:

— Дали да не минем първо през хотелската стая?

— Добре — мълвя и устните ми търсят неговите, но той ме поглежда с такава надежда, че веднага съжалявам за шегата. — Само че не можем. Ако изпусна представлението, Майлс ще ме убие.

Усмивам се и чакам усмивката му в отговор, но той остава сериозен. Виждам, че лицето му помръква. Разбирам, че съм бръкнала в раната. Защото всички мои животи са завършвали в този момент, през нощта, когато сме планирали да бъдем заедно. Не помня подробностите, но те не излизат от ума на Деймън.

Секунда по-късно цветът на лицето му се възвръща, той взема ръцете ми в шепите си и казва:

— Щастлив съм, че вече никой не може да те убие и нищо не може да ни раздели.

Първото, което забелязвам, докато си пробиваме път към определените места, е, че Хевън седи до Роман. С пълна сила се възползва от отсъствието на Джош, притиска рамо в неговото и накланя главата си така, че той да вижда възторжения ѝ поглед и

усмивката на обожание, а тя да може да следи всяка негова дума. Второто е, че моето място е от другата страна на Роман. Само че аз, за разлика от Хевън, не съм във възторг. Виждам, че Деймън сяда от другата ми страна, и понеже не искам да правя проблеми, потъвам в дълбоката седалка и сумтя недоволно. И се сгърчвам като червей, когато той се обръща, забива поглед в очите ми и ме изпълва с негативната си енергия.

Оглеждам пълната зала, опитвам се да освободя съзнанието си от него и с радост забелязвам Джош, който бърза по пътеката между редовете с вечните прилепнали по тялото черни дънки, пристегнати с обсипан с капси колан, със снежнобяла риза и тънка раирана вратовръзка. Ръцете му са пълни с бонбони и бутилки с минерална вода, а перчемът му, както винаги, закрива очите. Мятam един поглед към Хевън и изпускам въздишка на облекчение, уверила се за сетен път, че двамата са свършена двойка. Остава ми да се надявам Роман да не развали идилията им.

— Някой иска ли вода? — пита Джош, сяда от другата страна на Хевън, пресяга се зад гърбовете им и ми подава бутилка.

Вземам една и я поднасям пред Деймън, но той клати глава и отпива от червения сироп.

— Какво е това? — навежда се през мен Роман и посяга към бутилката с червената течност. Нежеланият допир ме кара да потръпна зиморничаво. — Да не си сложил в него нещо по-силно? Моля те, сподели с приятелите си. Не ни оставай да треперим от студ — смее се той, мести поглед от мен на Деймън и прави жест с пръсти.

Страхувам се, че в желанието си да бъде любезен Деймън може да му даде да опита, и решавам да се намеся, но в същи я момент завесата се вдига и залата се изпълва с музика. Роман се отказва, обляга се назад, но очите му продължават да ме фиксират.

Майлс е невероятен. Играе и пее толкова хубаво, че понякога успява да ме откъсне от тревогите ми, но през по-голямата част от времето съзнанието ми е заето с друга мисъл — аз съм на път да загубя девствеността си — за пръв път от четиристотин години насам.

Не е за вярване как така, при всичките тези прераждания и влюбвания, нито веднъж не сме могли да стигнем до кулминацията.

Но тази вечер всичко ще се промени.

Всичко.

Тази вечер ще загърбим миналото веднъж завинаги и ще посрещнем бъдещето на вечната ни любов.

Най-после завесата се спуска, всички ставаме и се отправяме зад кулисите. Стигаме до задната врата и аз се пляскам по челото:

— По дяволите! Забравихме да купим цветя за Майлс.

Деймън се усмихва и клати глава.

— Какви ги говориш? Имаме тонове с цветя.

Поглеждам го объркано. Ръцете му са празни, както и моите.

— Ти какви ги говориш? — шепна и потръпвам от удоволствие, когато слага ръка на рамото ми и из тялото ми се разлива онази прекрасна мека топлина.

— Евър — поглежда ме с усмивка той, — знаеш, че тези цветя вече съществуват на квантово ниво. Ако искаш да ги видиш, трябва да ги материализираш, както съм те учил.

Оглеждам се бързо, за да се убедя, че никой не подслушва странния ни разговор, и се засрамвам, защото не знам как да ги проявя.

— Не мога — шепна, с надеждата той да го свърши вместо мен и да приключим с това. Сега не е време за уроци.

Но Деймън не се хваща на думите ми.

— Можеш, разбира се. На нищо ли не съм успял да те науча досега?

Стискам устни и забивам поглед в пода. Той се опитва да ме научи на всичко, разбира се. Но аз съм ужасна ученичка, толкова съм небрежна, че ще бъде по-добре и за двамата да оставя проявяването на цветята на него.

— Ти го направи — казвам и виждам разочарованието в погледа му. — Ти си много по-бърз от мен. Ако го направя аз, ще се бавя толкова, че всички ще забележат и ще трябва да обясняваме...

Но той клати глава.

— Откога се научи да разчиташ за всичко на мен?

Въздъхвам, съзнавам, че е прав, но не ми се иска да губя ценно време в материализиране на букет рози особено когато не съм сигурна, че ще се появи. Искам само да връча цветята на Майлс, да му кажа „Браво“ и да продължа към хотел „Монтаж“, където ни чакат други занимания. И само преди миг изглеждаше, че и той иска същото. Но сега стои пред мен, съвсем сериозен като истински учител, и, да си призная, това лекичко разваля настроението ми.

Поемам дълбоко въздух и му се усмихвам мило, придърпвам го за ревера и казвам:

— Прав си. Вече ще се старая повече, обещавам. Но ми се ще този път, само този, да го направиш ти, защото знам, че ще стане много по-бързо. — Погалвам с върха на пръста си мястото под ухото му, защото знам, че това го разтапя, и прошепвам. — Колкото по-бързо дадем букета, толкова по-бързо ще се махнем оттук и ще...

Още не съм свършила и той затваря очи, и протяга ръце напред, сякаш държи букет свежи цветя. Оглеждам се да проверя дали някой не ни наблюдава. Нямам търпение да приключим с това.

Поглеждам го отново и изтръпвам от страх. Ръцете му са празни, а по лицето му се стичат тънки вадички пот. За втори път в рамките на два дни.

Не би изглеждало толкова страшно, ако не знаех, че Деймън не се поти.

Както не се разболява и никога няма почивен ден, така и не се поти. Без значение каква е температурата навън, без значение с каква задача се е заел, винаги остава спокоен и невъзмутим и се справя с всичко по съвършен начин.

До вчера, когато не успя да прояви портала.

А сега не може да материализира най-обикновен букет рози.

Хващам ръката му и го питам как се чувства, но вместо познатата тръпка и топлина, усещам само лек гъдел.

— Разбира се, че съм добре! — казва той, вдига клепачи, колкото да ме погледне, и отново ги затваря плътно. И макар че погледите ни се срещат за малко, това, което виждам в очите му, кара кръвта ми да замръзне.

Те нямаха нищо общо с топлите любящи очи, които бях свикнала да гледам. Бяха студени, далечни, отчуждени, каквито ги видях онзи ден. Деймън продължава да опитва, челото му се набръчква, горната му устна блести от пот. Виждам как напруга сили, иска да го направи, за да се махнем по-бързо оттук и да се впуснем в нашата мечтана нощ. Не искам да се провали, не искам да се случи същото като онзи ден, затова заставам до него и също затварям очи. Виждам красив букет от две дузини червени рози в ръката му, вдишвам сладкия им аромат и усещам кадифената мекота на листенцата върху високите бодливи стебла...

— Ох! — изстенва той и вдига пръст към устата си, въпреки че раната от убождането зараства моментално.

— Забравих да направя ваза — казва весело, убеден, че го е постигнал сам, а аз си замълчавам, предпочитам да го оставя в заблуда.

— Чакай аз да я направя — казвам, защото знам, че това ще го зарадва. — Ти си прав. Трябва да се упражнявам.

Затварям очи и си представям вазата в трапезарията ни, онази, кристалната, със сложните гравюри.

— Кристална ваза? — смее се той, когато се появява в ръцете ми. — Смяташ ли, че ще ни повярва? Тя струва цяло състояние.

И аз се засмивам, успокоена, че странното му състояние е отминало и той отново може да се шегува.

Той слага цветята във вазата и казва:

— Ето. Дай ги на Майлс, а аз ще изкарам колата от паркинга.

— Сигурен ли си? — питам тревожно, когато виждам преbledнялото лице и влажното му чело. — Защо да не влезем заедно, да поднесем поздравленията си и да се изнижем тихомълком?

— Така ще избегнем навалицата на паркинга — усмихва се той. — Останах с впечатлението, че искаш да стигнем по-бързо до хотела. Или се лъжа?

Така е. Бързам като него. Но съм разтревожена. Тревожа се, че не успя да материализира цветята, че погледът му е студен и далечен. Гледам как отпива голяма глътка от бутилката си, припомням си колко бързо зарасна раната от убождането и си казвам, че това е добър знак.

Знам, че тревогата ми ще го накара да се почувства още по-зле, затова казвам:

— Добре. Изкарай колата. Ще се срещнем зад кулисите.

Целувам го и със страх си отбелязвам странната хладина на кожата му.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Отивам зад сцената и виждам Майлс. Все още е в бели дамски ботуши и миниполичката на Трейси Търнбланд от последната сцена на „Лак за коса“, заобиколен от семейството си и приятелите...

— Браво! Беше невероятен! — казвам и бързам да му връча цветята, за да избегна прегръдката. Не мога да рискувам да поема допълнителна енергия. И без това съм толкова нервна, че едва удържам моята. — Нямах представа, че можеш да пееш така.

— Имаше. — Той отмята назад дългата женска перука и забива нос в листенцата на розите. — Чувала си ме да пея хиляди пъти на автомобилно караоке.

— Никога не си бил толкова добър — усмихвам се, но го казвам напълно сериозно. Толкова ми хареса, че имам намерение да гледам представлението още веднъж, но по-нататък, когато напрежението отмине. — Къде е Холт? — Вече знам отговора, но ми се ще да побърбям малко, докато чакам Деймън.

— Предполагам, че сте се видели вече?

Майлс свъсва вежди и кима към баща си. Сепвам се и бързам да прошепна „извинявай“. Той отдавна не се крие от нас, но бях забравила, че родителите му не знаят още.

— Не се тревожи. Всичко е наред — шепне той, примигва с дългите изкуствени мигли и приглася русите къдрици. — В отношенията ни имаше кратко захлаждане, но всичко вече е простено и забравено. И като говорим за принц Очарование...

— И сочи някъде назад.

Веднага се обръщам към вратата и очаквам да видя Деймън. Сърцето ми замира само като си помисля за него, защото всичките ми свързани с него мисли са прекрасни... и не успявам да скрия разочарованието си, когато проследявам пръста му и разбирам, че говори за Хевън и Джош.

— Какво мислиш? — кима към тях. — Дали ще го направят?

Виждам Джош да слага ръка на кръста на Хевън и да я притегля към себе си. Но забелязвам и друго — колкото и да се старая, нещата май не се получават. Двамата са чудесна двойка, но тя е обсебена от Роман и дори се държи като него — повтаря напълно жестовите му, начина, по който той накланя главата си назад, когато се смее, и стойката му. Цялата ѝ енергия е насочена към него, сякаш Джош не съществува. Но отсреща няма никакъв отклик. Не вярвам да се стигне до нещо повече от една разходка с кола, колкото Роман да се увери, че тя може да шофира.

Обръщам се към Майлс и свивам неопределено рамене.

— Довечера се събираме у Хийдър — казва той. — Ще дойдете, нали?

Поглеждам го тъпо. Дори не знам кой е Хийдър.

— Тя игра Пени Пингълтън.

Това също не ми говори нищо, но не искам да си призная и кимам леко.

— Не ми казвай, че от цуни-гуни сте пропуснали цялата пиеса — клати глава той, за да ми покаже, че се шегува само отчасти.

— Не ставай смешен. Видях всичко — казвам и усещам, че по лицето ми плъзват всички възможни нюанси на червеното.

Знам, че няма да ми повярва, въпреки че в общи линии си беше точно така. Разбира се, че не сме правили „цуни-гуни“, държахме се прилично, само ръцете ни го правеха и през цялото време пръстите на Деймън бяха здраво вплетени в моите, а... мислите ни също го правеха с помощта на предадени по телепатия съобщения. Очите ми не се отделяха от сцената, но съзнанието ми вече беше в стаята ни в „Монтаж“.

— Е, идвате ли? — пита Майлс. В себе си той отдавна е разчел отговора, и то правилно, знае, че е „не“ — Къде ще ходите? Какво може да е по-забавно от един купон с цялата тайфа?

Поглеждам го колебливо, но решавам, че мога да споделя с него огромната си тайна, той е човек, на когото не ме е страх да се доверя. Но тъкмо отварям уста и пред нас се появяват Роман, Хевън и Джош.

— Ние тръгваме. Някой иска ли да го закарам? Колата е двуместна, но ще съберем още един човек — кима ми Роман. Погледът му ме кара да настръхна и аз бързам да извърна глава.

Майлс отказва.

— Аз ще се кача при Холт, а Евър има по-добри планове за вечерта. Те са строго секретни и затова не иска да ги сподели с нас — простосмъртните.

Роман се усмихва, но само е ъгълчетата на устните си. Погледът му опипва безсрамно цялото ми тяло и въпреки че мислите му са по-скоро ласкателни, отколкото нахални, това, че идват от неговото съзнание, ме кара да потръпна погнусено.

Впивам поглед във вратата и чакам. Деймън трябва да влезе всеки момент. Решавам да му изпратя съобщение по телепатия, да го подканя да побърза, но гласът на Роман ме разсейва.

— Сигурно го пази в тайна и от Деймън, защото той току-що си тръгна.

Поглеждам го изненадано и веднага усещам лъхация от него студ, заедно с надигащата се в стомаха ми буря. Сякаш някой ме покрива с ледено одеяло.

— Не си е тръгнал — казвам през зъби, без да крия раздразнението си. — Отиде да изкара колата от паркинга.

Но Роман свива рамене и ме поглежда със съчувствие.

— Както кажеш. Само исках да знаеш, че когато излязох да запаля цигара, го видях да излиза с колата от паркинга и да поема по пътя.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Изхвърчам навън и примижавам, за да свикна с мрака. После отварям широко очи и оглеждам всяка педя от алеята. Виждам редица от контейнери за боклуци, следа от счупена чаша, улична котка... но не и Деймън.

Пристъпвам напред, очите ми шарят неспокойно, сърцето ми бие като барабан, сякаш всеки момент ще изскочи от гърдите ми. Не мога да повярвам на очите си. Не искам да повярвам. Роман е гадняр. Той лъже! Деймън никога не би ме оставил така.

Допирам длан до тухлената стена, за да не се ударя, тръгвам бавно покрай нея със затворени очи и се опитвам да уловя енергията му. Изпращам му съобщение, изпълнено с любов, тревога и зов за помощ, но в отговор усещам само тишина и мрак. Хуквам между колите, вадя телефона и докато надничам през прозорците на автомобилите, му оставям няколко бързи съобщения на гласовата поща.

Паркингът започва бавно да се опразва, а него все още го няма. Свивам се безпомощно до оградата, чувствам се изтощена, потна и нещастна. Искам да затворя очи и да вляза в съзнанието му, да разбере къде е или поне за какво мисли.

Но истината е, че никога не съм успявала да вляза в главата му. Това е едно от нещата, които ме привличат най-силно у него. То ме кара да се чувствам нормална. Каква ирония! Откъде бих могла да знам, че това, което харесвам най-много у него, сега ще се обърне срещу мен.

— Да те откарам ли?

Вдигам поглед и виждам Роман.

Клатя глава и отмествам поглед от него. Не съм в позиция да отказвам, но по-скоро бих лазила на колене по счупени стъкла и гореща жарава, отколкото да се кача в двуместната му кола.

— Хайде, де! Няма да те изям. Обещавам.

Събирам си нещата, хвърлям мобилния в чантата и оправям роклята си:

— Добре съм — вдигам гордо глава.

— Наистина ли? — ухилва се той и приближава толкова близо, че краката ни се докосват. — Защото, ако трябва да съм честен, не изглеждаш добре.

Обръщам се и тръгвам към изхода. И не си правя труда да се обръщам, когато го чувам да казва:

— Имам предвид, че ситуацията не изглежда много добра. Виж се само! Косата ти е в безпорядък. Изтощена си, а и макар да не съм абсолютно сигурен, мисля, че приятелят ти току-що те заряза.

Поемам дълбоко въздух и продължавам да вървя, с надеждата скоро да се умори от тази игра и от мен, и да ме остави на мира.

— И въпреки френетичното ти и малко отчаяно състояние продължавам да твърдя, че все още хващаш окото... с извинение за израза.

Въпреки обещанието си да не му обръщам внимание спирам и се обръщам рязко към него. Свивам се вътрешно, когато очите му започват да лаят по краката, талията и гърдите ми и в тях се появява блясък, който не оставя никакво съмнение за намеренията му.

— Да се чуди човек какво още иска Деймън, защото ако питаш мен...

— Не те питам! — просъсквам и усещам, че ръцете ми се разтреперват. Напомням си, че тук съм в пълна безопасност и няма място за притеснения. Освен това може да изглеждам беззащитно момиченце, но знам, че не съм. Аз съм много по-силна, отколкото си мисли, толкова силна, че бих могла да го поваля с един удар. Бих могла да го хвана и да го запрата през паркинга на другата страна на улицата. И едва не се изкушавам да го направя.

Той се усмихва с хлапашката си усмивка, по която въздишат всички, освен аз, стоманено сините му очи дълбаят в моите и изглеждат толкова знаещи, толкова любопитни и интимни, че инстинктът ми подсказва да бягам далече оттук.

Но аз не помръдвам.

Той ме предизвиква с всяка своя дума. Нямам намерение да го оставя да победи.

— Нямам нужда от кола — казвам накрая. Обръщам се и продължавам да крача напред, усещайки студения полъх от тялото му, когато ме последва.

— Евър, моля те, спри за малко! Не исках да те обидя — казва той и вратът ми настръхва от ледения му дъх.

Аз не спирам. Продължавам да вървя, бързам да увелича разстоянието между нас.

— Хайде, стига! — засмива се той. — Само се опитвам да помогна. Приятелите ти тръгнаха, Деймън изчезна, чистачките също си заминаха. Аз съм единствената ти надежда.

— Имам и други възможности — мърморя аз и се моля най-накрая да се разкара.

— Аз не виждам такива.

Клатя глава и продължавам напред. За мен разговорът приключи.

— Значи предпочиташ да извървиш целия път пеша, отколкото да се качиш в колата ми?

Стигам до края на улицата и натискам нервно няколко пъти бутона за светофара. Нямам търпение да светне зелено, да пресека и най-после да се отърва от него.

— Не знам защо всичко между нас започна толкова лошо. Разбрах, че ме ненавиждаш, а не знам защо.

Гласът му е равен, спокоен, сякаш наистина иска да започнем всичко отначало, да забравим миналото, да внесем съответните поправки и да дадем нов старт.

Но аз не искам да започвам отначало. Нито искам да поправам нещо. Искам само да се махне оттук, да отиде другаде и да ме остави на мира, за да мога да намеря Деймън.

И въпреки това не мога да си премълча. Не мога да оставя последната дума да е негова. Поглеждам през рамо и казвам:

— Не се ласкай, Роман. Ненавистта е чувство. Ти си ми безразличен, следователно няма как да те ненавиждам.

И изскачам на платното, въпреки че светофарът все още свети червено. Притичвам между колите, подпирана от ледения му поглед.

Смехът му ме следва по петите, пресича булеварда и ме гони из отсрещния тротоар.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пресичам и бързам да се скрия зад първата попаднала пред очите ми сграда, надниквам зад ъгъла и чакам виненочервеният „Астън Мартин“ на Роман да отmine по улицата. След това изчаквам още няколко минути, за да съм сигурна, че няма да се върне, и чак тогава си отдъхвам.

Сега най-важното е да намеря Деймън. Трябва да разбера какво му се е случило, защо изчезна, без да ми каже дума. Искam да кажа, че той... *ние*... очаквахме тази вечер цели четиристотин години и това, че не е тук, може да означава само едно — че се е случило нещо ужасно.

Но първо имам нужда от кола. Не мога да стигна до Ориндж Каунти пеша. Затова затварям очи и си представям първото нещо, което ми идва наум — небесносиньо беемве — като на Шайла Спаркс, най-готината мацка, която някога е ходила по коридорите на „Хилкръст Хай“, старото ми училище в Орегон. Припомням си облите като на детска играчка форми и черния кожен гюрук, замайващо луксозен и в същото време леко посивял от безмилостния орегонски дъжд. Представям си го съвсем ясно, сякаш е пред мен — бляскаво, кръгло и ужасно сладко беемве. *Усещам* пръстите ми да се сключват около дръжката, усещам меката кожа, когато сядам зад волана, слагам едно червено лале в прикрепената към таблото вазичка, отварям очи и виждам успеха си.

Само че не знам как да завъртя стартера.

Забравих да проявя ключ.

Но това никога не е било пречка за Деймън, затова решавам, че и аз ще се справя. Затварям отново очи и запалвам двигателя, като си припомням точния звук от колата на Шайла, докато минаваше покрай мен и бившата ми най-добра приятелка Рейчъл, а ние гледахме със завист супер готините ѝ приятели, накачулили се на предната и задните седалки.

Моторът забръмчава и аз поемам към крайбрежната магистрала. Решавам да започна издирването си от хотел „Монтаж“, където

трябваше да прекараме вечерта.

По това време движението е ужасно, но аз не забавям. Съсредоточавам се върху заобикалящите ме автомобили, *виждам* какъв ще бъде следващият им ход и се нагаждам спрямо бъдещите действия на шофьорите. Придвижвам се бързо и гладко към следващото свободно пространство и за нула време пристигам пред входа, изскачам от колата и се втурвам във фоайето. Спирам чак когато момчето, което паркира колите на клиентите на хотела, извиква след мен:

— Хей, чакайте! Къде са ключовете?

Не мога да си губя времето с обяснения, нито пък да материализирам ключове пред него, затова преминавам през вратата тичешком и викам през рамо:

— Оставете колата тук. Ще се бавя само секунда.

Завивам към рецепцията, заобикалям дългата опашка от недоволни хора — всички до един натоварени с екипи за голф и чанти с монограми по тях и всички до един оплакващи се за отмяна на резервацията им във връзка с четиричасово закъснение на не знам какъв си полет. А когато се намествам пред една двойка на средна възраст, която е наред да говори с рецепционистката, ропотът и недоволството се качват с няколко нива нагоре.

— Бихте ли ми казали дали Деймън Огъст се е регистрирал? — пренебрегвам аз протестите зад себе си, стискам ръба на плота пред мен и се опитвам да изглеждам спокойна.

— Извинете, кой казахте? — пита служителката и хвърля с поглед послание към двойката зад мен, което звучи горе-долу така: *Не се безпокойте. Ей сега ще се оправя с тази нахалница.*

— Деймън Огъст — казвам бавно, на срички, с много повече търпение от наличното.

Тя примижава и ме поглежда триумфално. Устните ѝ едва се движат, докато казва:

— Съжалявам, но тази информация е конфиденциална.

И мята конската си опашка през рамо с красноречив жест, сякаш слага голяма точка след изречението.

Присвивам очи, съсредоточавам се върху нейната тъмнооранжева аура и *виждам*, че цени най-много организацията и самоконтрола — все неща, за които показах отчайваща липса, когато се наместих

отпред. Ясно е, че трябва да положа специални усилия, за да я умилювам. Забравям за надменността и възмущението и обяснявам кротко, че съм другият гост, който ще сподели стаята на този Огъст.

Тя ме измерва с поглед, после поглежда към двойката отзад и казва:

— Съжалявам, но трябва да изчакате реда си. Като всички останали.

Разбирам, че имам по-малко от десет секунди, преди да повика охраната.

— *Знам* — снишавам глас и се навеждам към нея. — И се извинявам, но работата е там, че...

Тя ме поглежда, ръката ѝ се вдига към телефона. Оглеждам внимателно дългия остър нос, тънките устни без червило и подпухналите ѝ клепачи и *виждам*, че ще спечеля.

Била е изоставена. И то толкова наскоро, че все още заспива със сълзи на очи. Всеки ден мисли за ужасната си съдба, всъщност мисли само за това. Прощалната сцена я следва, където и да отиде, каквото и да прави — и през деня, и в сънищата ѝ.

— Работата е там, че... — Спирам аз и се преструвам, че нямам сили да кажа точните думи, но всъщност не мога да измисля какви точно трябва да бъдат. Тръсвам глава и започвам отново. Знам, че за да излъжа добре, всичко трябва да се приближава до истината. — Той не се появи в уреченото време и затова... ами... изобщо не съм сигурна дали ще дойде.

Преглъщам с мъка и ахвам вътрешно, когато усещам по лицето ми да се стичат истински сълзи.

Поглеждам я отново и виждам чертите на лицето ѝ да омекват — стегнатите устни, присвитите очи, инатливо наклонената на една страна глава — всичко това изведнъж се трансформира в съчувствие и солидарност — и знам, че съм се справила. Сега сме като сестри — верни членове на племето на всички жени, изоставени от любимите си.

Тя започва да трака по клавиатурата и аз бързам да синхронизирам енергията си с нейната, за да видя това, което вижда тя. Буквите хвърчат по екрана и скоро показват, че нашата стая номер триста и девет все още е празна.

— Сигурна съм, че просто закъснява — казва тя, макар да не го вярва. За нея всички мъже са отрепки, в това няма никакво съмнение.

— Но ако ми покажете лична карта, за да съм сигурна, че наистина сте вие, бих могла...

Но още преди да е свършила, аз се обръщам и изчезвам от погледа ѝ. Не ми трябва ключ. Няма какво да правя в онази тъжна и празна стая. Няма смисъл да чакам там, защото знам, че той няма да се появи. Трябва да продължа да търся, да проверя другите две места, където би могъл да е. Скачам в колата, поемам към плажа и се моля да е там.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Паркирам близо до плажа и тръгвам към океана по тъмната виеща се пътека, твърдо решена да открия тайната пещера на Деймън, въпреки че съм била там само веднъж, когато бяхме на една крачка от онова. Сериозно, щяхме да го направим, ако не се бях запънала. Сигурно имам дълъг стаж в тази област и неведнъж през вековете съм прекъсвала всичко в решителния момент. Или прекъсвам, или умирам. Но тази вечер си мислех, че ще е различно.

Стъпвам на пясъка и веднага намирам тайния вход, но за съжаление там всичко си е, както го бях оставила — складирани в ъгъла одеяла и кърпи, облежнати на стената дъски за сърф, плувен костюм, праметнат през облегалката на стола. Но Деймън го няма.

Остава ми само още едно място. Стискам палци и хуквам към колата, възхитена от бързината на краката си, от грацията, с която сякаш се плъзгат по пясъка и покриват дистанцията за секунди. Сякаш правя една крачка и със следващата съм на паркинга. Сядам зад волана и си мисля докога ще продължи всичко това и какви други дарове ще ми поднесе безсмъртието.

Спирам за малко пред бариерата. Шийла, портиерката, която вече ме познава добре и знае, че съм в списъка на VIP гостите на Деймън, ми се усмихва и ми маха с ръка. Изкачвам хълма и първото нещо, което забелязвам, когато спирам пред входа, е, че прозорците не светят.

Нито една лампа не свети. Включително и онази в коридора, която той държи винаги включена.

Седя в колата с включен мотор и се вирам в тъмните стъкла. Част от мен иска да разбие вратата, да изкачи стълбите и да нахлуе в онази „специална“ стая, скрила в себе си най-скъпите му спомени: негови портрети, рисувани от Пикасо, Ван Гог и Веласкес, и купища редки първи издания на книги — безценни реликви от дългото му минало, натрупани на купчини в блестящата от злато и сребро стая. Но

другата ми половинка е по-разумна и иска да остане отвън. Няма нужда да влизам, за да разбера, че не е вътре. Каменните стени, червеният покрив и прозорците без капаци — всичко изглежда студено и мрачно. Няма и следа от топлината на присъствието му.

Затварям очи и се мъча да си спомня последните му думи — беше казал нещо от сорта, че трябва да изкара колата, за да можем да се измъкнем по-бързо. И наистина имаше предвид *нас*. Искаше да се измъкнем по-бързо, за да може най-после да бъдем *заедно*. Тази нощ трябваше да бъде кулминацията на нашата четиристотингодишна любов.

Няма как да е мислел „да се измъкне по-бързо“ от мен...

Или има?

Поемам дълбоко въздух и слизам от колата. Знам, че единственият начин да получа отговор е като продължавам да търся. Тръгвам по покритата с роса алея. Бъркам в чантата и търся ключа, но си спомням, че го оставих въщи. Не вярвах, че ще ми потрябва през тази нощ. Нощта на нашите мечти.

Оглеждам вратата, запечатвам в съзнанието си всяка нейна извивка, сводестия праг, махагоновата ѝ повърхност и всички шарки на дървото, после затварям очи и си я представям. Виждам как въображаемата врата се отключва и отваря. Досега не бях опитвала, но бях видяла Деймън да отключва вратата на училището пред очите ми само няколко минути след като я бяха заключили отвътре, и решавам, че ще се справя.

Но когато отварям очи, виждам, че до вратата му има още една, съвсем същата. И понеже нямам представа какво да направя, за да изчезне (досега съм материализирала само неща, които съм искала да запазя), я оставям до другата и тръгвам покрай стената към задния вход.

Знам, че зад мивката в кухнята има прозорец и Деймън винаги го оставя леко отворен. Мушвам пръсти под рамката и бутам прозореца да се отвори широко. Покатервам се на перваза, надвесвам се над пълната с празни стъклени бутилки мивка и скачам вътре. Приземявам се с глух звук на пода и се чудя дали тревогата ми за любимия би послужила за смекчаващо обстоятелство, когато ме обвинят в нахлуване с взлом в чужда собственост.

Оглеждам внимателно дървената маса, столовете, гладките стоманени плотове, модерната кафемашина, миксера и шейкър — всички необходими уреди в една модерна кухня, които могат да се купят с пари (ако не са проявени от Деймън, разбира се). Те са подбрани специално да демонстрират един нормален охолол живот в красиво подреден и напълно оборудван дом. Но аз знам, че нито един от тези аксесоари не е бил използван някога.

Надниквам в хладилника и очаквам да видя обичайното изобилие от безценния червен сироп, но намирам само няколко бутилки. А когато отварям килера, където държи ферментите, маринатата, или както там се нарича онова, което стои на тъмно и узрява три дни, за да стане на сироп, виждам, че и там не е останало много.

Стоя там като закована, вирам се в шепата бутилки и разбирам, че се е случило нещо ужасно. Стомахът ми пулсира, сърцето ми препуска бясно из гърдите. Деймън не пропуска да се запаси с достатъчно сироп, а напоследък е още по-внимателен, защото има грижата и за моите нужди. Никога не би оставил нещата да стигнат дотук.

От друга страна, напоследък настъпиха съществени промени. Той бе удвоил ежедневната си доза. Възможно е да не е имал време да зареди наново.

Като теория звучеше логично, само дето беше невъзможно.

Кого заблуждавах? Деймън е много организиран и никога не пропуска важните неща. Толкова е прецизен, че граничи с вманиачаването. Никога не би останал без продукти, не би пропуснал нито ден.

И макар да нямам доказателства, инстинктът ми подсказва, че от начина, по който се държи напоследък — с онези внезапни отнасяния, които не можех да отхвърля с лека ръка, потенето, главоболията, неспособността да материализира най-обикновени неща, нито да намери вход към Съмърленд — става кристално ясно, че Деймън е сериозно болен.

Само че той никога не боледува.

И нали видях с очите си колко бързо изчезва раната от убощдането на розовия бодил?

Въпреки това решавам, че е по-добре да прозвъня всички болници в околността.

Обаче Деймън *никога* не би отишъл в болница. Би го възприел като знак за слабост, за поражение. Много по-вероятно беше да се довлече като ранен звяр до леговището си, да се скрие тук и да си ближе раните в самота.

Само че той няма никакви рани. Защото му минават на секундата. А и *никога* няма да се скрие, преди да ми каже.

От друга страна, бях точно толкова сигурна, че не би си тръгнал от театъра без мен, а ето какво стана!

Объркана и изплашена, започвам да търся из чекмеджетата телефонния указател — друг аксесоар от екипа на всеки нормален човек, и понеже той иска да изглежда нормален, наскоро си го бе купил. Решавам да се обадя по болниците, защото може и да е вярно, че Деймън *никога* няма да отиде в болница, но ако се е случил някакъв инцидент на пътя или нещо друго и той е изгубил контрол, хората около него биха могли да го заведат там.

И въпреки че теорията ми противоречи изцяло на разказаното от Роман (най-вероятно скалъпено от него), че е видял Деймън да отпрашва с колата, започвам да звъня на всяка болница в Ориндж Каунти и да питам дали случайно не са приели пациент на име Деймън Огъст, но неизменно получавам отрицателен отговор.

Провеждам последния разговор и се замислям дали да не звънна и в полицията, но веднага се отказвам. Какво бих могла да им кажа? Че моят безсмъртен от шестстотин години приятел е изчезнал?

Отказвам се и от намерението си да обикалям из крайбрежната магистрала и да търся черно беемве със затъмнени прозорци и красив мъж на шофьорското място. Ще е като да търся игла в купа сено.

Може би е най-добре да остана тук и да чакам. Все някога ще се върне.

Докато изкачвам стълбата към стаята му, се успокоявам с мисълта, че ако не мога да бъда с него, поне ще мога да съм до любимите му вещи. Сядам на кадифеното канапе и оглеждам онези от тях, които, според мен, ценя най-много. Тайничко се надявам аз да съм на първо място в списъка.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Усещам, че ме боли вратът и гръбнакът ми е схванат. Отварям очи, оглеждам се и разбирам защо. Прекарала съм нощта в тази стая, на това старо кадифено канапе, предвидено за лека почивка, за кокетен флирт, но не и за спане.

Опитвам се да стана, изпъвам ръце и крака, а мускулите ми протестират. Накрая отивам до прозореца и вдигам тежките плюшени завеси. Нахлулата в стаята светлина е толкова ярка, че очите ми се насълзяват и аз бързам да ги затворя отново. Припомням си думите на Деймън, че силното калифорнийско слънце може да повреди реликвите в тази стая, бързо спускам отново завесите и се връщам на мястото, където прекарах нощта.

Деймън.

Мисълта за него ме изпълва с копнеж, толкова силен, че сърцето ме заболява, завива ми се свят и цялото ми тяло се разлюлява. Хващам се за дървената повърхност на скрина и опипвам красивите извивки по него, докато очите ми изследват всяко ъгълче на стаята, защото имам усещането, че не съм сама.

Може би защото накъдето и да погледна, виждам неговия образ. Майсторски уловените и пресъздадени от великите художници красиви черти на лицето му, поставено в тежки рамки по стените, ме заобикалят и от четирите страни. Ето го в строг тъмен костюм, нарисуван от Пикасо като лорд, там е на бял жребец — портрет от Веласкес и така нататък — всяка картина ми показва лицето, което си мисля, че познавам до най-малката подробност — само че сега очите му изглеждат някак чужди и леко саркастични, брадичката е войнствено повдигната, а устните, тези прекрасни топли, сочни и отчаяно желани устни, са някак студени, непознати, равнодушни, сякаш ме предупреждават да не се приближавам към тях.

Затварям очи, за да блокирам лошите мисли, убедена, че паниката замъглява възприятията ми. Вдишвам дълбоко няколко пъти и намирам за пореден път номера на мобилния му. Гласовата му поща

приема още един отчаян зов: *Обади се... къде си... какво стана... добре ли си... обади се...* — поредният от стотиците изпратени от мен през тази нощ.

Слагам телефона в чантата и оглеждам стаята за последен път. Искам да съм сигурна, че не съм пропуснала нищо. Очите ми старателно отбягват портретите. Но не виждам нищо, което би могло да ми подсказва къде и защо изчезна той. Няма и намек за отговор на въпросите *защо* и *къде*.

Убедена, че съм направила всичко по силите си, грабвам чантата и спирам в кухнята, колкото да надраскам бележка със същото съдържание като на телефонните съобщения. Знам, че щом изляза оттук, връзката ми с него ще стане още по-трудна.

Поемам дълбоко въздух и затварям очи. Представям си бъдещето, което до вчера изглеждаше толкова сигурно и безоблачно — онова, където Деймън и аз сме безумно щастливи, здрави и неразделни. Искам да възпроизведа картината наяве, но дълбоко в себе си знам, че това няма да помогне.

Не можеш да материализираш друг човек. Не и за дълго.

Затова насочвам вниманието си към нещо, което наистина бих могла да *пресъздам*. Представям си най-красивото червено лале на света, защото неговите кадифени листенца и дълго стъбло са перфектният символ на неугасваща любов. Усещам как придобива форма в ръцете ми, връщам се в кухнята, накъсвам бележката и поставям на нейно място лалето.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

И Райли ми липсва.

Толкова много, че усещам липсата ѝ като физическа болка.

Защото в секундата, когато обявих на Сабин, че Деймън няма да дойде на вечерята (чаках го да се появи до осем без десет, когато стана напълно ясно, че няма надежда да се появи), въпросите започнаха. И продължиха почти през целия уикенд: *Какво става? Знам, че нещо не е наред. Защо не споделиш с мен? Защо не ми кажеш? Какво се е случило между вас с Деймън? Скарани ли сте?*

И въпреки че разговарях с нея по време на вечерята, на която отидохме двете, и се наложи да хапна два-три залька, за да я убедя, че нямам проблеми с храненето, аз се опитах да я уверя, че всичко е наред, че Деймън има работа, а аз съм много уморена след прекараната в шеги и закачки нощ у Хевън. Но ми стана ясно, че не повярва на нито една моя дума. Поне не и в онази част, където се мъчех да я убедя, че съм добре. Всъщност вярваше само, че съм прекарала нощта у Хевън. И не спираше да повтаря, че вероятно има по-логично обяснение за постоянните ми въздишки и странните състояния, вариращи от вцепенение до потиснатост и обратно. Беше ми неприятно, че се налага да я лъжа, но продължавах да поддържам версията си. Струваше ми се, че лъжейки Сабин, ще ми е по-лесно да излъжа и себе си.

Бях много объркана, страхувах се да подредя фактите в главата си, защото тогава неизбежно трябваше да се запитам дали обяснението не се крие във факта, че ме е разкарал, въпреки че сърцето ми отказваше да повярва в това. А запитам ли се, ще се наложи да си отговоря.

Ако Райли беше тук, нещата щяха да са различни. Щях да поговоря с нея. Да ѝ разкажа цялата странна история отначало докрай. И тя щеше не само да ме разбере, но и да ми даде отговори.

Защото тя е мъртва и това отваря всички врати пред нея. Позволява ѝ да отиде, където си поиска, само със силата на мисълта.

За нея няма ограничения, цялата планета ѝ е дом. И не се съмнявам, че действията ѝ щяха да са много по-ефективни от моите патетични обаждания по телефона, комбинирани с набези до къщата му.

Защото всичките ми несръчни опити да открия нещо завършиха безславно.

В понеделник сутринта съм толкова безпомощна, колкото бях и в петък вечерта, когато той изчезна. През целия уикенд звънях непрекъснато ту на Майлс, ту на Хевън, но неизменният им отговор беше: *Нищо ново, но ще ти звъннем, ако научим нещо.*

Ако Райли беше тук, щеше да разреши загадката за нула време. Щеше да ми представи отговор и начин за решаване на проблема. Да ми каже какво става и как да процедирам.

Но Райли я няма. И въпреки че ми обеща да изпрати знак, че е добре, вече не вярвам, че това ще се случи. А може би... може би е време да престана да се оглеждам и да продължа живота си без нея.

Навличам дънките, слагам първите попаднали пред погледа ми чехли, издърпвам една блуза с дълъг ръкав от купа в чекмеджето и тъкмо се каня да изляза за училище, когато се сещам за айпода и слънчевите очила. Грабвам ги и ги пъхам в чантата, защото не знам какво ме чака там.

— Откри ли го?

Майлс се качва в колата, пуска чантата на пода и ми хвърля изпълнен със съчувствие поглед.

Клатя глава.

— Опитах се да го намеря по телефона — отмята той с ръка падналата по челото си коса и аз забелязвам, че ноктите му все още са розови. — Дори отидох до тях, но не ме пуснаха на портала. Повярвай ми, никой не може да се справи с онази огромна Шийла, дори и ти. Тя гледа много сериозно на работата си.

Поглежда ме и се засмива в опит да разведри обстановката.

Искам и аз да му отвърна със смях, но просто не мога. От петък насам не съм на себе си и единственото лекарство е Деймън.

— Не бива да се тревожиш толкова за него — обръща се към мен Майлс. — Сигурен съм, че е добре. Все пак не изчезва за пръв път.

Предусещам думите, още преди да излязат от устата му. Той определено визираще онова изчезване на Деймън, когато аз го отпратих.

— Сега е различно — казвам. — Повярвай ми, няма нищо общо с онзи път.

— Откъде си толкова сигурна? — пита тихо той. Мери всяка своя дума и ме гледа изпитателно.

Поемам дълбоко въздух и се вирам в пътя пред себе си. Колебая се дали да му кажа, или не. Отдавна не съм разговаряла истински с някого, не съм споделяла от онзи момент на страшната катастрофа, която промени напълно живота ми. Понякога се чувствам ужасно самотна. Колко много жадувам за нормален разговор без тайни, без лъжи, просто да поклюкарствам малко с приятелите си.

Поглеждам несигурно към Майлс. Знам, че мога да му се доверя, но не съм сигурна, че мога да вярвам на себе си. В момента съм като изпусната на земята кутия с газирана вода и мехурчетата заплашват да изкарат на повърхността всичките ми тайни.

— Добре ли си? — вглежда се той в мен.

Преглъщам мъчително и казвам:

— В петък... след постановката... — запъвам се, но знам, че той вече е наострил уши. — Ние... ние с него бяхме планирали нещо.

— Планирали сте какво? — привежда се към мене той.

— Нещо важно — разтягам ъгълчетата на устните си в усмивка, но тя веднага посърва, когато си припомням колко трагично завърши всичко.

— Колко важно? — не ме изпуска от поглед Майлс.

Тръсвам глава и се съсредоточавам в пътя.

— Ами... като за петък вечер. Нали знаеш — ново бельо, стая в „Монтаж“, ягоди с течен шоколад и две чаши шампанско...

— Божичко, и *не сте*! — изписква той.

Поглеждам го мимоходом и виждам, че очите му помръкват, когато се убеждава, че между нас не е станало нищо.

— Брей, да му се не види, значи наистина *не сте*! Имам предвид, че не сте го направили, защото той... — Погледът му омеква. — О, Евър, много, много съжалявам.

Виждам ясно по лицето му доказателствата за собствената си трагедия, но свивам рамене.

— Виж — хваща ме той за рамото, когато спирам на светофара, но веднага си спомня колко мразя да ме докосва друг, освен Деймън и се отдръпва. Няма как да знае, че го правя само за да избегна сблъсък с чуждата енергия. — Виж, Евър, ти си изключително красива, сериозно ти казвам. Особено сега, когато престана да носиш онези качулки и размъкнати... Както и да е, важното е, че няма начин Деймън просто да те е разкарал. Човекът е влюбен до уши в теб, всички го виждат. Начинът, по който се държите и двамата, го доказва. Повярвай ми, мога да се обзаложа за него.

Искам да му припомня думите на Роман, че Деймън „е отпрашил“ с колата нанякъде, да му разкрия ужасното си предчувствие, че това момче е свързано по някакъв начин с изчезването на Деймън, може би дори е отговорен за него, но не мога, защото нямам нищо черно на бяло. Не мога да докажа нищичко.

— Обади ли се в полицията? — пита Майлс и внезапно става сериозен.

Притискам устни една в друга и се заглеждам в ярките светлини на светофара пред нас. Умирам си от яд, че се поддадох на паниката и се обадох в полицията. Знам, че ако Деймън се появи цял и невредим, ще се ядоса, че съм насочила вниманието им към него.

Но какво можех да направя? Нали те щяха да са първите осведомени, ако е станала катастрофа или нещо подобно? Затова в неделя сутринта отидох в участъка и попълних съответния формуляр, описах го подробно — *мъж, кафяви очи, кафява коса...* докато стигнахме до годините и едва не се задавих, когато на езика ми дойде: *ами... приблизително шестстотин и седемнайсет години.*

— Да, подадох молба — казвам тихо и натискам газта до дупка в мига, когато светва зелено. — Записаха всичко и казаха, че ще направят проверка.

— И само толкова? Сигурно се шегуващ. Та той е непълнолетен все пак!

— Да, но е сирак. Живее сам, което, наред с хубавите страни, означава, че отговаря сам за себе си и още куп други доводи, които не можах да схвана. Изобщо, да не би да си мислиш, че са ме запознали с техниките на издирване на хора или че са ме включили в отбора? — сопвам му се и намалявам скоростта, защото вече сме в района на училището.

— Искаш ли да пуснем обяви? Или да организираме издирване със свещи, както съм виждал по телевизията?

При тези думи стомахът ми се свива, макар да знам, че, както винаги, той преувеличава и драматизира нещата. Сигурна съм, че Деймън ще се появи всеки момент. Няма друг начин. Какво би могло да му се случи?

И наистина, влизам в паркинга и първото нещо, което виждам, е Деймън да излиза от колата си. Изглежда толкова бляскав, толкова секси, толкова красив... човек би помислил, че всичко е наред и че последните два дни просто не ги е имало.

Натискам рязко спирачката, колата заковава на място и кара шофьорите зад мен също да натиснат спирачки. Сърцето ми препуска, ръцете ми треперят, като виждам моя красавец, моя любим да прокарва ръка по косата си толкова преднамерено, толкова съсредоточено, сякаш няма по-важно нещо на света.

Никога не съм очаквала, че ще се държи така.

— Какво става, по дяволите? — зяпва Майлс, а опашката от коли зад нас надува клаксоните. — И защо е паркирал чак тук? Защо не е на второто най-готино място, пазейки най-готиното за нас?

Не знам отговорите на нито един от въпросите, затова паркирам до Деймън с надеждата да ги получа от него.

Свалям стъклото на прозореца и потръпвам от смущение и тревога, когато ме поглежда като спял и отмества разсеяно поглед.

— Ъ... Наред ли е всичко? — питам с пресъхнала уста.

Той кима небрежно, никога не е показвал такава незаинтересованост към мен. После взема чантата от колата си и използва момента да се възхити на отражението си в стъклото откъм седалката на шофьора. Преглъщам и измърморвам:

— Защото в петък изчезна и не успях да те открия през целия уикенд... и... малко се разтревожих... дори ти оставих няколко съобщения... Получи ли ги?

Стискам устни и се свивам, като си представям колко жалка изглеждам отстрани.

Изчезна? Разтревожих се малко?

А ми се иска да изкрещя:

Ей, Ти, Супермодерният! Какво Стана, По Дяволите?

Той мята чантата на рамо, поглежда ме и за няколко секунди скъсява дистанцията помежду ни. Но само физическата дистанция, защото когато надниквам в очите му, виждам, че са на километри от мен.

Сдържам дъха си, когато се навежда и доближава лице до моето.

— Да, получих ги. Всичките петдесет и девет.

Усещам топлия му дъх по кожата си, отварям лекичко устни и търся погледа му, жадна за топлината им. Разтрепервам се, когато виждам студените, празни и мрачни очи. Не, не че не ме позна, както беше онзи ден. Беше много по-лошо.

Този път ме позна веднага, но беше повече от ясно, че не иска да ме вижда.

— Деймън, аз... — гласът ми се пречупва, клаксоните зад нас вият като сирени, Майлс мънка нещо под носа си.

И преди да опитам отново, Деймън поклаща глава и се отдалечава.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Добре ли си? — пита Майлс. Погледът му издава болка и смайване, същото, което чувствам и аз.

Свивам рамене. Какво да кажа? Как може да съм добре, когато изобщо не разбирам какво се случва?

— Деймън е пълен простак — казва тихо той и аз улавям огорчението в гласа му.

Въздъхвам дълбоко. Не мога да обясня, но в себе си усещам, че нещата са далеч по-сложни, отколкото изглеждат.

— Не е — измърморвам, излизам от колата и затръшвам със сила вратата.

— Евър, моля ти се! Съжалявам, че трябваше да го кажа, но нали и двамата видяхме какво стана?

Тръгвам към Хевън, която ни чака на входа, и казвам през рамо:

— *Видях всичко.*

Прехвърлям няколко пъти сцената в ума си и всеки път спирам на отчуждените очи, на хладната енергия, която излъчваха, и пълната липса на интерес към мен...

— Значи си съгласна? Че е пълен простак — ходи по петите ми Майлс. Държи да се убеди, че не съм момиче, което ще позволи да се отнасят с него по този начин.

— Кой е простак? — прекъсва го Хевън и ни поглежда любопитно.

Майлс ме поглежда, иска разрешение, изчаква да вдигна рамене и казва:

— Деймън.

Хевън се облеща срещу мен, виждам, че главата ѝ гъмжи от въпроси. Но аз си имам свой куп от въпроси и на върха е: *какво, по дяволите, става тук?*

И още: *Откога Деймън има аура?*

— Майлс ще ти разкаже — казвам и минавам между тях.

Повече от всякога ми се иска да съм нормална, да опра глава на раменете им и да си поплача като обикновено момиче. Но сега не е време да си изплаквам мъката. Имам си друга работа. Ако искам отговори, трябва да стигна до извора. И мисля, че знам откъде да започна.

Стигам до класната стая и връхлитам вътре. Виждам Деймън облегнат на чина на Стейша, усмихва се, пуска шеги и флиртува — чиста проба дежа вю.

Ще се справиш, си казвам. Справяла си се и преди.

И си припомням времето, когато Деймън се преструваше, че харесва Стейша, за да ме предизвика.

Но колкото повече приближавам, толкова по-ясно ми става, че не е като преди. Тогава беше достатъчно да погледна в очите му, за да видя онзи блясък, който все не успяваше да скрие.

Сега цялото му внимание е насочено към кокетния жест, с който тя отмята косата си, към цепката на полата ѝ, към пърхането на миглите ѝ, а аз... сякаш не съществувам.

— Тъъ... Извинете ме... — казвам и те вдигат поглед към мен, ядосани, че ги прекъсвам. — Деймън, може ли... може ли да поговорим за минутка?

Пъхам ръце дълбоко в джобовете, за да не види, че треперят, и се опитвам да успокоя дишането си — навън-навътре, навън-навътре, бавно и сигурно, без отваряне на уста и без хриптене.

Те се споглеждат и изведнъж избухват в смях. Деймън отваря уста да каже нещо, но в същия момент господин Робинс влиза и казва:

— Добро утро. Моля, седнете по местата си!

Аз отстъпвам и измърморвам:

— След теб.

Тръгвам след него и едва потискам желанието си да го сграбча за рамото, да го завъртя към себе си и да го принудя да ме погледне в очите, докато крещя в лицето му:

Защо ме изостави? Какво ти става, за Бога? Как може да го направиш... точно в тази... най-важна нощ?

Но съзнавам, че това само ще ми навреди. Ако искам да постигна нещо, трябва да действам спокойно, хладнокръвно и с бистър ум.

Хвърлям чантата на пода и вадя учебника, тетрадката и химикалката. Усмивам се неангажиращо, сякаш не искам нищо друго, освен да си побъбрим малко в понеделник сутрин, и питам:

— Е, какво прави през уикенда?

Той свива рамене, измерва ме с поглед и заговаря. Но в същия момент разбирам, че думите не излизат от устата му, а идват в съзнанието ми директно от неговата глава.

Окей, тая явно ме преследва. Поне не е някоя грозница. Чувам мислите му относно мен, виждам свъсеното чело и инстинктивно посягам към айпода в джоба си в желанието си да го заглуша, но си помислям, че може да изпусна нещо важно за разкриването на загадката, макар и болезнено за мен. Никога досега не съм влизала в главата му, никога не съм чувала какво си мисли. Сега мога, но не съм сигурна, че го искам.

Той присвива очи и си мисли: *Колко жалко, че е напълно откачена. Не си струва да рискувам.*

Жилото на мислите му се забива като стрела в гърдите ми. Толкова съм потресена от грубостта му, че забравям, че не говорим на глас, и извиквам:

— Моля? Какво каза току-що?

Всички се обръщат към нас. И всички му съчувстват, че трябва да седи до мен.

— Какво става там? — пита господин Робинс и мести поглед от него на мен.

Свивам се на стола и мълча. Деймън поглежда към господин Робинс и казва:

— Аз съм си добре. Тя е откачалката.

И сърцето ми спира.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

И започвам да го следя. Не ме е срам да си призная. Трябваше да го направя. Той не ми оставя друг избор. Щом продължава да ме избягва, ясно е, че трябва да го държа под око.

И така, тръгвам подире му след часа по английски, изчаквам го след втория и третия час, крия се по ъглите и го наблюдавам отдалече, докато се тюхкам, че навремето не му позволих да се запише във всички часове по моята програма, както искаше той. Тогава си мислех, че ще е прекалено, че ще изпаднем в още по-силна зависимост един от друг. Затова сега съм принудена да се мотая пред вратите на кабинетите, да подслушвам всеки негов разговор и всичките му мисли. Със съжаление разбирам, че те са отчайващо плитки, нарцистични и суетни.

Но това не е истинският Деймън. Сигурна съм. Не е и материализиран, защото двойниците не съществуват повече от няколко минути. Нещо се е случило с него. Нещо много сериозно, което го кара да мисли и да действа като... като по-голямата част от момчетата в училище. До този момент не бях имала достъп до мислите му, но знам със сигурност, че преди не е мислил по този начин. Този Деймън е съвсем различен човек, външността му е същата, но в нея живее друга личност.

Тръгвам със свито сърце към масите на обяд, защото не знам какво ме чака. Сядам, отварям чантичката с храната, вадя ябълката, избърсвам я в ръкава и чак тогава осъзнавам, че съм сама на масата, но не защото съм подранила.

А защото всички са ме изоставили.

Търся с очи мястото, откъдето се разнася до болка познатият смях на Деймън и го откривам в компанията на Стейша, Онър, Крейг и всички останали от списък „А“. Което на фона на ставащите събития не би ме учудило, ако Майлс и Хейвън също не бяха там. Погледът ми стига до тях, аз изпускам ябълката и усещам, че устата ми пресъхва.

Значи сега всички са заедно. Вълците обядват с агнетата.

Роман се оказа прав.

Край на кастовата система в училище „Бел Вю“.

— Какво ще кажеш? — Роман сяда на пейката срещу мен, разтяга устни в усмивка и сочи с палец зад рамото си. — Извинявай, че се изтърсих така без покана, но забелязах, че се възхищаваш на делото ми, и реших да дойда да си побъбрим. *Добре ли си?*

Той се навежда към мен, лицето му издава искрена загриженост, но аз не съм толкова глупава, че да се хвана.

Срещам смело погледа му, решена да го задържа възможно най-дълго. Чувствам, че той е причината за странното поведение на Деймън, Майлс и Хевън, както и за „хармоничните“ отношения между кастите, но не мога да го докажа. Дори не мога да го кажа.

Защото за другите той е истински герой, един съвременен Че Гевара, революционерът, който промени завинаги обедите в училището.

Но за мен е сериозна заплаха.

— Надявам се, че онзи ден си се прибрала невредима у дома? — пита той и надига газирания вода към устните си, без да ме изпуска от поглед.

Поглеждам към Майлс, който тъкмо казва нещо на Крейг и двамата избухват в смях, после местя поглед към Хевън. Тя се навежда към Онър и шепне нещо в ухото ѝ.

Но не поглеждам към Деймън.

Не искам да видя залепените му за Стейша очи, ръката му на коляното ѝ, предназначенията за нея усмивка и пръста, който шари по бедрото ѝ...

Видях достатъчно в часа по английски. И знам, че това е само прелюдия, първата стъпка към ужасните неща, които видях в главата на Стейша. Гледката ме разстрои толкова много, че се наложи да разкопчая сутиена си, за да мога да дишам. Когато успях да се овладее, разбрах, че тя го прави нарочно, знаейки, че мога да видя мислите ѝ. Сигурна съм, че тяхната връзка е по стечение на обстоятелствата и между тях няма нищо сериозно, но въпреки това ме заболя, докато гледах разиграващата се пред очите ми сцена.

Затова сега отказвам да гледам, но продължавам да ги слушам с надеждата да чуя нещо важно — информация за неочакваната промяна. Но когато се опитвам да настроя енергията си на неговата

вълна, се сблъсквам с огромна шумова стена — всички гласове и мисли се смесват в едно и става невъзможно да отлича коя на кого е.

— Говоря за петък вечерта — продължава Роман и почуква лекичко по кутията с газираната си вода, и продължава да ме разпитва въпреки очевидното ми нежелание да отговарям. — Когато те намерих сама, помниш ли? Трябва да ти призная, че се почувствах ужасно зле, дето те оставих така, но ти толкова настояваше.

Поглеждам го с неприязън. Не искам да играя тази игра, но решавам, че ако му отговоря, ще си тръгне по-бързо.

— Прибрах се без проблеми. Благодаря за загрижеността.

Той се усмихва с онази завладяваща усмивка, източник на топлина и нежност за стотици сърца, но за разлика от тях моето тръпне от студ. Навежда се още по-близо към мен и казва:

— Я виж, значи си била саркастична!

Свивам рамене и започвам да търкалям ябълката напред-назад по масата.

— Искам да разбера какво съм ти направил, че ме мразиш толкова много. Сигурен съм, че можем да намерим мирно решение на въпроса. Все ще намерим подходящото лекарство.

Пристискам устни една към друга, вирам се в движението на ябълката и виждам как от натиска на ръката ми тя омеква все повече, а кората ѝ се напуква.

— Нека те заведа на вечеря — забожда той сините си очи в мен. — Какво ще кажеш? За една среща? Само двамата? Ще измия колата, ще си купя нови дрехи, ще направя резервация в петзвезден ресторант — гарантирам ти, че ще си изкараме добре.

Поклащам глава — единственият отговор, който смятам да му дам.

Но той не се предава.

— Моля те, Евър! Дай шанс на момчето да промени мнението ти за него! Винаги можеш да си тръгнеш, ако не ти харесва. Обещавам, че няма да те задържам, ако не искаш, честна скаутска. Боже, ако искаш, ще измислим дори ключова дума за спасение. Ако усетиш, че нещата са отишли твърде далеч и се притесняваш от нещо, просто я казваш и повече не отваряме тази тема.

Оставя кутията с газираната вода настрани и протяга ръка към моята, пръстите му се приближават толкова близо, че аз дръпвам

ужасено моите.

— Хайде, дай ми шанс, моля те! Как ти дава сърце да откажеш такава мила покана?

Гласът му е дълбок и убедителен. Очите му фиксират моите, но аз не го поглеждам, продължавам да търкалям ябълката и да наблюдавам как кората ѝ се разкъсва.

— Обещавам ти, че няма да има нищо общо с онези пошли срещи, на които си свикнала с Деймън. Аз никога не бих оставил толкова красиво момиче само на паркинга. Е, вярно, оставих го, но само защото показах уважение към желанието ѝ. Виждаш ли? Вече доказах, че съм изцяло на услугите ти, готов да изпълня всяка твоя заповед — не спира той.

— Какво ти става, по дяволите? — Не издържам аз и поглеждам директно в сините очи, без да примигвам. Желанието ми е най-последно да ме остави на мира и да отиде на единствената друга маса за обяд, където всички, освен мен, са добре дошли. — Нужно ли е всички да те харесват? Това ли ти е проблемът? Не мислиш ли, че издава липса на самочувствие и увереност?

Той започва да се смее. Смехът му е силен, сърцат и нахален. Най-последно се успокоява и поклаща глава.

— Не, не държа да са *всички*. Въпреки че обикновено става *така*. — Навежда се към мен така, че лицето му застава на сантиметри от моето, и казва. — Ами, какво да ти кажа? Аз съм готино момче. Повечето хора ме намират за очарователен.

Вдигам демонстративно очи, уморена от играта и нетърпелива да сложа край на всичко това.

— Съжалявам, но ще се наложи да ме сложиш сред малкото, които не са заплени от чара ти. Но, моля те, направи и на двама ни услуга и не го приемай като предизвикателство. Не се опитвай да промениш мнението ми. Защо просто не се върнеш на другата маса и не ме оставиш на мира? Иди да се насладиш на работата си, иначе защо си се трудил да ги събираш на една маса?

Той поклаща глава, става от пейката и казва, докато ме изпива с поглед:

— Не искам да ти досаждам повече. Разбирам, когато не съм желан, затова ще... — и насочва палец към масата, където е насядало

цялото училище. — Но ако размислиш и решиш да дойдеш при нас, бъде сигурна, че ще успея да ги убедя да ти направят място.

Поклащам глава и му кимам да тръгва. Но независимо от всичко знам, че не аз съм победителят от този разговор, дори не съм близо до финалната права.

Той се засмива и казва вече през рамо:

— И по-спокойно с ябълката. Съвсем ще я скапеш.

Стискам зъби и виждам как отива директно при Хевън, прокарва пръст по гърба ѝ и я целува зад ухото. Това ме кара да стисна ябълката в шепата си толкова силно, че тя се пръска — сокът ѝ изскача между пръстите ми и потича по китката. Роман вижда това и се изсмива.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Преди часа по изобразително изкуство отивам до шкафчето, слагам престилката, вземам си нещата и се готвя да вляза в клас, когато виждам Деймън да стои на прага със странно изражение. Макар и странно, точно то събужда надеждите ми. Очите му са пусти, долната челюст виси, изглежда изгубен и несигурен, сякаш има нужда от помощ.

Решавам, че трябва да използвам момента, докато стои там със зяпнала уста, без да знае какво да прави, приближавам се до него и хващам нежно ръката му.

— Деймън? — Гласът ми трепери и стърже, сякаш го използвам за пръв път. — Деймън, скъпи, добре ли си?

Погледът ми го гали, докато се боря с желанието да притисна устни до неговите.

Той ме поглежда и в очите му неочаквано просветва спомен за мен, последван от нежност, желание и любов. Пръстите ми докосват лицето му, очите ми се пълнят със сълзи, когато виждам кафявата аура да се стопява и разбирам, че отново е мой...

И изведнъж:

— Хей, разкарай се, пречиш ми да мина.

Старият Деймън изчезва изведнъж и новият бързо заема мястото му.

Минава покрай мен, аурата му отново свети, а мислите му издават отвращение от докосването ми. Отстъпвам към стената, за да мине, но в същото време влиза Роман и тялото му уж случайно се отърква в моето.

— Извинявай, скъпа — ухилва се той и ме оглежда похотливо. Затварям очи и търся опора в стената. Еуфоричното вълнение на сияещата му аура — неговата напориста, експанзивна, оптимистична енергия — преминава през мен, аз усещам, че ми се завива свят. В следващия момент чувам мислите му и те са толкова светли,

добронамерени и невинни, че ме хваща срам за всичките ми подозрения и грубото ми поведение.

И все пак, има нещо съмнително в него. Нещо, което е извън ритъма. По принцип съзнанието на хората е пълен хаос, поток от думи, вихрушка от образи, какафония от едновременно звуци като в супермодерен джаз оркестър. А съзнанието на Роман е подредено, организирано и преминава бавно от мисъл в мисъл. Звучи някак изкуствено, неестествено, като редактиран текст.

— От вида ти си вадя заключение, че ти е било приятно, колкото и на мен. Размисли ли за срещата?

Леденият му дъх пари бузата ми, устните му са толкова близо до моите, че се разтрепервам при мисълта, че може да му хрумне да ме целуне. Вдигам ръце да го отблъсна, но Деймън застава между нас и казва:

— Хей, братле, какво правиш? Не си губи времето с тази смотанячка.

Не си губи времето с тази смотанячка, не си губи времето с тази смотанячка, не си губи времето с тази смотанячка, не си губи...

— Евър? Пораснала ли си?

Отърсвам се от натрапчивата фраза и поглеждам към Сабин, която ми подава почистена купа, готова за миялната машина. И трябва да примигам няколко пъти, за да осъзная, че трябва да я взема и да я сложа там.

— Извинявай, какво каза? — питам, поемам мокрия порцелан и го поставям в едно от отделенията на миялната, неспособна да мисля за друго, освен за Деймън и да повтарям отново и отново обидните думи, сякаш нарочно измъчвам съзнанието си...

— Изглежда, си пораснала. Разбира се, сигурна съм. Не си ли с дънките, които ти купих съвсем наскоро?

Поглеждам надолу и се стряскам, когато виждам, че ръбовете им са няколко сантиметра над глезените. Изплашвам се, защото си спомням ясно, че тази сутрин ми се влачеха по земята.

— Ами... не знам — излъгвам, макар и двете да знаем, че са точно същите.

Тя поклаща невярващо глава.

— Бях сигурна, че ще са ти точно. — Но веднага свива рамене. — Но ти си само на шестнайсет, мисля, че е нормално.

Само на шестнайсет, но съвсем близко до седемнайсетте, си мисля. Мечтая за деня, когато ще навърша осемнайсет, ще завърша училище и ще се отделя от нея, за да остана сама с моите странни и мрачни тайни, а тя ще може да се върне към стария си живот. Нямам представа как ще ѝ се отплащам за всичко, което прави за мен. Сега трябва да прибавя към сметката и дънките.

— Аз спрях да раста към петнайсет, но явно ти ще си много по-висока от мен — усмихва се тя и ми връчва няколко лъжици.

Усмихвам се вяло и се питам докога ли ще раста. Надявам се да не се превърна в някаква си гигантска откачалка, достойна за рубриката „Невероятно, но факт“. Да пораснеш четири сантиметра за един ден не е нормално, не и ако това продължи.

Сега, когато тя го спомена, аз също забелязвам аномалията. Ноктите ми са започнали да растат толкова бързо, че трябва да ги режа буквално всеки ден, а бретонът ми е стигнал до брадичката, въпреки че съм го оформила преди седмица. Синьото на очите ми е станало по-ярко синьо, а леко кривите ми горни зъби са се изправили сами. И въпреки че не се грижа за лицето си, нито го почиствам редовно, кожата ми е гладка и мека, без разширени пори и пъпки.

А днес пораснах с четири сантиметра, докато закусвах!?

Това може да се дължи само на онзи сироп за безсмъртие. Когато станах безсмъртна, не промених нищо в ежедневието си (добре, де, усвоих различни психически номера), освен че започнах да го пия. Сякаш заедно със силата, пораснаха и всичките ми органи, включително и крайниците.

И докато част от мен се забавлява с това и иска да разбере какво още ще се случи, другата част не може да не се плаши, като гледа как тялото ми се подготвя да прекара останалата част от вечността в пълна самота.

— Сигурно е от сироп, който непрекъснато надигаш — смее се Сабин. — Трябва един ден и аз да го опитам. Нямам нищо против да мина метър и шейсет без помощта на високи токчета.

— Не — отронва се от устата ми, преди да го спра, защото знам, че отказът ми ще възбуди още повече любопитството ѝ.

Тя ме поглежда със събрани вежди. От гъбата за миене в ръката ѝ капе гъста бяла пяна.

— Защото съм сигурна, че няма да ти хареса. Вероятно ще ти се стори отвратителен. Сериозно, има доста странен вкус — кимам за по-голяма убедителност и слагам веселата маска, за да скрия тревогата от намерението ѝ.

— Как да разбера, преди да съм го опитала? — отвърща тя и ме гледа изпитателно. — Всъщност, откъде го купуваш? Не си спомням да съм го виждала по магазините. А и на твоите шишета няма етикет. Как се нарича?

— Вземам го от Деймън — казвам и се наслаждавам на звука на името му, въпреки че то не може да запълни празнината от липсата му.

— Кажи му да купи и за мен.

В същия момент разбирам, че сокът не я вълнува. Опитва се да ме предизвика да говоря. Да обясня отсъствието му на планираната за събота вечеря и всички дни след нея.

Затварям миялната и се обръщам с гръб. Правя се, че бърша плота, който вече блести от чистота. И измърморвам, без да поглеждам към нея:

— Не мога, защото... ние скъсахме.

Треперливият глас ме издава.

Тя моментално тръгва към мен, иска да ме прегърне, да ме утеши, да ми каже, че всичко ще се оправи. И въпреки че съм с гръб към нея и не я виждам в буквалния смисъл, бързам да се отдръпна.

— О, Евър, много съжалявам. Аз... не знаех — мълви тя, ръцете ѝ увисват неловко във въздуха и тя ги поглежда, сякаш не знае какво да прави с тях.

Кимам и усещам вина за дистанцията, на която продължавам да я държа. Искане ми се да мога да ѝ обясня, че избягвам физическия контакт, защото не искам да разбирам тайните ѝ, че това ще ме разстрои и ще ме изпълни с образи, които не искам да виждам. Едва успявам да се справя със собствените си тайни и не искам да прибавям към тях и нейните.

— Беше... някак неочаквано — казвам, защото знам, че тя няма да се откаже, докато не изкопчи нещо от мен. — Стана съвсем скоро и... още не знам какво да кажа.

— Ако имаш нужда да поговориш за това, аз съм тук.

— Още не съм готова. Още... е много прясно, опитвам се да го осмисля. Може би по късно... — и замлъквам с надеждата, че когато това по-късно време настъпи, ние с Деймън отново ще сме заедно и всичко ще си е като преди.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Спирам пред Майлс малко притеснена, защото не знам какво да очаквам. Но когато го виждам да чака на последното стъпало, си отдъхвам облекчено. Значи не е толкова зле, колкото си го представях.

Влизам в алеята, свалям прозореца и подвиквам:

— Хайде, Майлс, скачай.

Той вдига глава от дисплея на телефона си и клати глава.

— Съжалявам, мислех, че съм ти казал. Ще пътувам с Крейг.

Усмивката замръзва на лицето ми и аз повтарям думите наум.

Крейг? Като онзи Крейг, дето е гадже на Онър? Онова объркано нещастно спортистче, чиито истински сексуални предпочитания открих случайно, когато дочух мислите му? Онзи, дето живее, за да си прави шеги с Майлс, защото така се чувства в безопасност, сякаш не е като него?

Този Крейг ли?

— Откога пък станяхте приятели? — присвивам очи.

Майлс става с неохота от стъпалото и се приближава към мен. Спира да натиска копчетата на мобилния само колкото да каже:

— Откакто реших да разширя хоризонтите си и да се гмурна с пълна сила в живота. Не е лошо и ти да опиташ. Ако си направиш труда да го опознаеш, ще видиш, че е готин.

И пръстите му отново се залавят за работа. Гледам го, докато набира текста, и се опитвам да осмисля чутото. Имам чувството, че съм се приземила в някаква алтернативна, непозната и шантава планета, където мажоретките клюкарстват весело с мрачните металисти, а спортистите си гукат с актьорите. Всичко е толкова неестествено, като на сън.

Само че не е сън и планетата се нарича „Бел Вю“.

— Говорим за същия Крейг, който те нарече „педал“ и за малко не ти натика главата в тоалетната първия ден в училище, нали?

— Хората се променят — вдига рамене Майлс.

Така казват.

Но всъщност не се променят.

Поне не и за един ден, освен ако нямат някаква сериозна причина за това. Освен ако някой друг, някой зад кулисите, не ги *направлява* и не *планира* предварително всяко тяхно действие. Манипулира ги против волята им и ги кара да говорят и вършат неща, които не са в природата им. И го прави без тяхно позволение. Те дори не осъзнават, че са марионетки.

— Извинявай, мислех, че съм те предупредил, но може и да не съм, защото бях много зает. Както и да е, повече няма нужда да идваш. Уредил съм въпроса с превоза — заключава той и с едно помръдване на раменете хвърля на боклука приятелството ни, сякаш не става дума за нищо друго, освен за превоз до училище.

Преглъщам с мъка, устоявам на порива да го сграбча за раменете, да го разтърся и да ми каже защо се държи така, защо всички се държат така и защо всички единодушно са решили да ме изключат от групата. Не го правя. Успявам да удържа емоциите си, защото ми се струва, че и без това вече знам отговора. И ако се окажа права, значи Майлс не е отговорен за делата си.

— Добре тогава. Вече ще знам — кимам леко и разтягам устни в усмивка, макар че изобщо не ми е весело. — Ще се видим в училище — добавям и барабаня с пръсти по таблото, докато чакам отговора, който явно няма да бъде даден.

Напускам алеята чак когато Крейг се появява зад мен, натиска клаксона и ми прави знак с глава да му освободя мястото.

В часа по английски става още по-зле. Тръгвам между чиновете и забелязвам, че Деймън се е преместил до Стейша.

И не само се е преместил, но държи ръката ѝ, шепне ѝ в ухото и я гледа като омагьосан.

Явно оставам сама на последния чин като ненужен придатък.

Стискам устни, тръгвам към мястото си и чувам шепот от всички страни:

— *Смотанячке, внимавай да не паднеш!*

Тези думи ме преследват от мига, когато слязох от колата си.

И въпреки че нямам представа какво се крие зад тях, не се чувствам обидена, докато към хора не се присъединява и Деймън. В момента, когато той започва да се смее и да дюдюка с другите,

решавам, че нямам сили за повече. Искам да се върна на паркинга, да се кача в колата и да си ида у дома...

Но не мога. Трябва да остана тук. И започвам да си повтарям, че всичко това е временно, че скоро ще разбера какво става, че няма начин да изгубя Деймън завинаги.

И тези мисли ми помагат. Както и господин Робинс, който произнася високо и нервно:

— Тишина!

Звънецът бие, всички излизат и аз съм вече до вратата, когато чувам зад себе си:

— Евър, може ли да поговорим малко?

Стискам дръжката на вратата. Пръстите ми са напрегнати, готови да натиснат.

— Няма да те бавя.

Поемам дълбоко въздух, пъхам ръка в джоба и напипвам айпода. Господин Робинс никога не ме е задържал след часовете. Не е от онези, дето обичат да си бърбят. А и сега съм си направила домашното без грешка и съм се справила отлично с теста, така че няма никакво основание за недоволство.

— Не знам как да започна и не искам да се месея в тази работа, но в случая чувствам, че трябва да кажа нещо. Става дума за...

Деймън.

Става дума за моята истинска голяма любов. За неумиращата ми любов. Най-запаленият ми обожател от четиристотин години насам, който в момента не може да ме понася.

И за това, че тази сутрин е помолил да си смени мястото.

Защото мисли, че го преследвам.

И сега господин Робинс, който се раздели съвсем наскоро със съпругата си, моят умен и добродушен учител по английски, нямащ никаква представа за мен, за Деймън и за нищо извън романите на отдавна мъртвите класици, иска да ми обясни нещо за интимните връзки.

Да ми каже колко бурни са интимните отношения между младите, колко силни са чувствата им, как ти се струва, че това е най-важното нещо на света, но как после се оказва, че не е така. Как ще има още много любов в живота ми, само че сега трябва да забравя за тази и да продължа напред. Да обърна гръб на Деймън, защото:

— Защото преследването на любимия не е разрешение — казва той. — Това е престъпление. Сериозно престъпление със сериозни последици.

И се мръщи, за да ми покаже колко сериозно наистина е положението.

— Не го преследвам — казвам и осъзнавам, за съжаление късно, че отричането без обичайните въпроси, които трябва да задам предварително, като: „Какво ви е казал той?“ „Защо го прави?“ „Какво иска да ми каже?“, което задава всяко нормално момиче, засилва съмненията му във вината ми. Затова преглъщам и казвам:

— Вижте, господин Робинс, знам, че го правите за мое добро. Нямам представа какво ви е казал Деймън, но...

Поглеждам в очите му и виждам точно какво му е казал Деймън. *Че съм обсебена от него, че съм луда, че обикалям къщата му ден и нощ и не спирам да му звъня по телефона, и да оставям отчаяни съобщения, което може и да е вярно, но...*

Но господин Робинс не ме оставя да довърша. Клати глава и продължава:

— Евър, не искам да заставам на нечия страна, нито да се меса в работите ви, защото съзнавам, че не е моя работа и че в края на краищата това е нещо, с което трябва сама да се справиш. Независимо от скорошното ти наказание, от това, че не вземаш голямо участие в час и оставяш айпода включен, въпреки че съм те помолил да го спреш, ти си една от най-добрите ми и умни ученички. Затова не искам да се излагаш на риск — защото в най-скоро време може да се случи нещо наистина неприятно — *и то заради едно момче.*

Затварям очи и едва преглъщам. Чувствам се толкова унижена, че ми се ще да се смаля до точица и да изчезна.

Не, чувствам се много по-зле. Чувствам се съсипана, обезчестена, опозорена и всичко останало, което те кара да потънеш в земята от срам.

— Не е така — поглеждам в очите му и го моля наум да ми повярва. — Каквото и да ви е казал Деймън, истината е друга.

Господин Робинс въздъхва мислено и в действителност. Искане му се да сподели със сродна душа колко изгубен се е чувствал, когато съпругата и дъщеря му са го напуснали, как не си е представял, че ще доживее до другия ден, но решава, че не е удобно и наистина не е.

Звънецът за влизане в час бие.

Мятам чантата на рамо, притискам устни една към друга и го поглеждам въпросително.

Той кима и казва:

— Добре. Свободна си.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Оказва се, че съм звезда в You Tube. Явно онова боричкане със сутиените, бикините и коланите за жартиери във „Виктория Сикретс“ ми спечелва не само прякора Смотанячката, но е било обект на интерес 2323 пъти. Числото случайно отговаря на броя на учениците в „Бел Вю“. Плюс няколко души от учителския състав.

Разбирам го от Хевън. Откривам я при шкафчетата сред тълпа от крещящи „Хей, Смотанячке. Не падай, смотанячке!“ съученици и тя не само ме осведомява за причината на внезапната ми слава, но ми прехвърля любезно на айпода видеото, за да мога сама да се уверя колко съм смотана.

— Страхотно, няма що! — сумтя и стискам устни.

Знам, че това е нищо в сравнение с другите ми проблеми, но все пак...

— Много гадно — съгласява се тя, заключва шкафчето си и ме поглежда. В очите ѝ няма нищо друго, освен съжаление. Да съжалим малката смотанячка за няколко секунди. — Нещо друго? Защото обещах на Онър...

Оглеждам я от глава до пети и установявам, че огненочервените кичури са заменени с розови, бледата ѝ кожа сега изглежда свежа и загоряла на слънцето, а черните емо кичури са заменени с бухнали къдрици, като на онези клонинги, които тя презираше допреди няколко дни. Но въпреки новите дрехи и новото си членство в списък „А“, въпреки всичко видяно, аз съм убедена, че тя се облича, говори и държи така не по собствена воля. Хевън обича да копира другите, но си има и принципи. И съм повече от сигурна, че никога не е имала желание да бъде в групата на Стейша и Онър.

Но това, че знам, не го прави по-лесно за преглъщане. И въпреки че е безполезно и няма да промени нищо, я поглеждам и казвам:

— Не мога да повярвам, че си приятелка с тях. След всичко, което ми причиниха.

Казвам го само за да знае колко много ме боли.

И макар че чувам отговора ѝ няколко секунди по-рано, това не намалява силата на удара.

— Те ли те бутнаха, Евър? Спънаха ли те, или нещо такова, че падна върху релсата? Или си го направи сама?

И ме фиксира със стиснати устни и подигравателно присвити очи.

Стоя там и я гледам, гърлото ми е пресъхнало така, че не мога да произнеса дума.

— Хайде, стига вече, а? — изчуруликва тя. — Те просто се забавляват. Ако спреш да вземаш всичко толкова навътре и се научиш да се забавляваш, може би ще си много по-щастлива. Сериозно, Евър. Помисли си добре.

Обръща се и се слива с потока от ученици, запътили се към общата маса за обяд, а аз хуквам в обратната посока към изхода.

Защо да оставам? Защо да се измъчвам, като гледам Деймън да флиртува със Стейша и слушам как приятелите ми ме наричат смотанячка? За какво са ми всички тези новопридобити умения, ако не мога да ги използвам в моя полза, например, да избягам от училище?

— Тръгваш ли си вече?

Правя се, че не чувам гласа зад мен, и продължавам напред. Роман е последният човек, с когото ми се говори сега.

— Евър, спри за малко! — забързва той и изравнява крачка с моята. — Да не би да е избухнал пожар?

Стигам до колата, отключвам я, влизам и дърпам вратата. Почти успявам, но в последния момент той я хваща и задържа. Знам, че съм по-силна, и ако искам, мога да я затворя, въпреки съпротивата му, но още не съм свикнала с новите си умения и това ме възпира. А и колкото и да не го харесвам, не ми се ще да му отнеса ръката. Предпочитам да запазя способностите си за момента, когато наистина ще имам нужда от тях.

— Пусни вратата, ако обичаш! Наистина бързам.

Дърпам отново, но той я държи здраво. В очите му играе весело пламъче. Силата му наистина е голяма. Свързвам тези два факта и стомахът ми се преобръща. Комбинацията потвърждава най-тревожните ми подозрения. Поглеждам го отново. Той вдига ръка, за да отпие от своята сода, и аз виждам, че по китката му няма никакви

татуировки, никакви змии, захапали опашката си, никакви древни знаци на безсмъртните, превърнали се в зли изчадия.

Освен това той не само яде и пие, но аурата и мислите му са леснодостъпни (поне за мен) и колкото и да ми е неприятно да призная, не притежава нито един от белезите на злото. Като събереш всичко това накуп, става ясно, че подозренията ми *може би* са параноични и безпочвени.

Това означава ли, че не е зъл безсмъртен, както си мисля?

Означава ли още, че той няма вина за състоянието на Деймън, нито за поведението на Майлс и Онър? Вината *може би* си е изцяло моя.

Здравата логика сочи точно това, но аз продължавам да упорствам.

Защото когато го поглеждам отново, коремът ми се свива на топка, започвам да се задушавам и се изпълвам с лоши предчувствия. Просто ми е невъзможно да повярвам, че пред мен стои един обикновен веселяк от Англия, случайно кацнал в нашето училище и случайно влюбен точно в мен.

Другото, както и да е, но едно нещо знам със сигурност — преди да се появи той, всичко си беше наред. А откакто дойде, нищо не е наред.

— От обяд ли бягаш?

Глупак. Толкова е ясно какво правя, че не намирам за нужно да му отговарям.

— В колата ти има място за още един човек, нали? Имаш ли нещо против да дойда с теб?

— Всъщност, имам. Така че, ако обичаш... — казвам и правя жест, който навсякъде по света означава едно и също: „Разкарай се!“

Той вдига демонстративно ръце, като че ли се предава, и казва:

— Не знам дали си забелязала, но колкото повече ме избягваш, толкова повече ще те преследвам. Така че най-добре се откажи.

Присвивам очи и се опитвам да видя мислите му през сияещата аура, но не успявам. Всичко зад нея е черно и тъмно. Или няма път, или се сблъсквам с нещо много по-мощно от моите способности.

— Ако държиш да ме хванеш, започвай да тренираш — казвам самоуверено, макар да не се чувствам така. — Защото, *братле*, да знаеш, че те очаква дълъг маратон.

Той трепва, очите му се разширяват, сякаш го е ужилила оса. И ако не бях убедена, че не е така, щях да си помисля, че съм улучила в десетката. Но аз знам, че не тренира, а навярно просто ходи във фитнес залата и прави малко упражнения, колкото за ефект. Както и да е, не искам повече да гледам подигравателно свитите му устни.

Запалвам и чакам да си тръгне, нетърпелива да се махна оттук.

Той се усмихва, пуска вратата и потупва тавана на колата.

— Ти решаващ, Евър. Играта продължава.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Не си отивам вкъщи.

Тръгнах натам. Наистина имах намерение да се прибера, да изтичам в стаята си, да заровя лице във възглавниците и да се наплача като голямо бебе.

Но докато завивам по нашата улица, размислям. Не мога да си позволя този лукс. Не мога да пропилявам ценно време. Правя обратен завой и поемам към „Лагуна“. Карам по стръмните тесни улички с красиви и добре поддържани къщи, с градини с големи двойни врати, и се отправям към адреса на единствената личност, която би могла да ми помогне.

— Евър! — посреща ме с усмивка тя и отмята вълнистата кестенява коса от лицето си.

Идвам без предупреждение, но това не я притеснява ни най-малко. След миг обаче сензорите ѝ, изглежда, долавят нещо тревожно и тя ме поглежда загрижено.

— Извинявай, че се появявам, без да се обадя предварително, но...

Тя не ме оставя да довърша. Отваря вратата, кани ме с жест и ме повежда към кухнята, където бяхме и първия път, когато ѝ дойдох на гости. Тогава също бях в беда и също нямаше към кого друго да се обърна.

Само че тогава я мразех с цялото си сърце. А когато започна да убеждава Райли да пресече моста и да отиде от другата страна, където я чакаха мама, татко и Жълтурко, направо побеснях. Обявих я за голям враг и от Стейша. Сега всичко това ми изглежда смешно и е напълно забравено. Ава се суети около мен, слага чай и поднася курабийки, а аз усещам вина, че нито веднъж не се сетих да ѝ се обадя и че идвам само когато се нуждая от помощта ѝ.

След обичайните любезности тя сяда срещу мен, обгръща чашата с две ръце и ме оглежда.

— Много си пораснала. И аз не съм ниска, но ти определено си ме надминала на височина.

Свивам рамене. Не съм сигурна дали съм доволна, че го казва, но няма как, трябва да го приема. Когато растеш всеки ден с няколко сантиметра, няма как хората да не го забележат.

— Може би карам втори пубертет. Нали знаеш, някои хора изведнъж израстват — усмихвам се накриво и си отбелязвам наум, че трябва да намеря убедителен отговор на този въпрос или поне да се науча да отговарям убедително.

Тя кима. Не ми вярва, но решава да остави тази тема.

— Е, поддържаш ли щита?

Преглъщам с мъка, примигвам веднъж, после още веднъж. Толкова бях отдадена на мисията си, че изключих напълно за щита, който тя ме научи да създавам. С него се предпазвах от звуците и енергийните атаки, след като прогоних Деймън. Когато той се върна, го махнах и забравих за него.

— Аз... ъ... свалих го — казвам и се свивам вътрешно, защото трудният разговор тепърва предстои.

Тя ме поглежда над върха на чашата си и се усмихва.

— Не съм изненадана. Опита ли човек нещо повече, вече не му стига да е просто нормален.

Вземам си една курабийка и свивам рамене. Ако зависеше от мен, бих си останала нормална.

— Е, щом не става дума за щита, тогава за какво?

— Искаш да кажеш, че не знаеш? Какъв медиум си тогава? — засмивам се някак прекалено високо на вълата си шегичка.

Но Ава вдига рамене и прокарва пръст по ръба на чашата си.

— Не съм толкова напреднала като теб. Но въпреки това усещам, че е нещо сериозно.

— Става дума за Деймън. Той... той се промени. Отчужди се, стана груб, държи се студено, дори жестоко и аз...

Запъвам се и свеждам поглед. Истината е толкова жестока, че ми е трудно да я изрека.

— Не отговаря на обажданията ми, не говори с мен в училище, дори се премести... седи до едно ужасно момиче и излиза с него... а тя наистина е гаднярка. В пълния смисъл на думата. Той също стана гадняр...

— Евър... — поглежда ме мило тя. Гласът ѝ е топъл, изпълнен с разбиране.

— Не, не е, каквото си мислиш — бързам да я прекъсна. — Нищо подобно. Ние с Деймън не сме се разделяли. Не сме имали никакви проблеми. Всичко беше прекрасно и изведнъж се срина...

— Нещо случи ли се преди промяната? — поглежда ме замислено тя.

Да. Случи се Роман. Но понеже не мога да докажа подозренията си, не мога да ѝ кажа, че е от злите безсмъртни (въпреки че всички белези сочат точно обратното), който използва някаква масова хипноза или е омагьосал цялото училище (което дори не знам дали е възможно). Разказвам ѝ само за странното му поведение преди това — главоболието, изпотяването и някои други неща, които мога да си позволя да разсекретя.

После притаявам дъх и чакам. Тя отпива от чая си и се заглежда в красивата градина отвън.

След цяла вечност връща поглед на мен и пита:

— Разкажи ми всичко за Съмърленд.

Заглеждам се в недоядената курабийка и стискам плътно устни. Никога не съм чувала някой да произнася тази дума така открито и равнодушно. Винаги съм мислела, че това е нашето тайно място, моето и на Деймън, и не съм подозирала, че простосмъртните също знаят за него.

— Сигурно си била вече там? — оставя чашата тя и вдига вежди. — Вероятно, докато си била в състояние близко до смъртта?

Кимам и си спомням двете ми посещения в онази вълшебна страна — първия път, когато умрях, и втория, когато Деймън ме заведе. И двата пъти бях толкова запленена от магията на това странно измерение между измеренията, с неговите обширни тучни поляни и пулсиращи от светлина дървета, че не исках да си тръгвам.

— А посети ли храмовете му?

Храмове? Не видях никакви храмове. Видях гористи склонове, плажове и коне — нещата, които материализирахме с Деймън, но нямаше никакви сгради, нито признаци на живот.

— Съмърленд е известен със своите храмове или Големите коридори на познанието, както ги наричат.

— Но... аз дори не знам как да отида там без Деймън. Имам предвид, без да умирам и така нататък... — Поглеждам я с подновен интерес. — Ти откъде знаеш за това? Била ли си там?

Тя поклаща глава.

— От години се опитвам да намеря път към Съмърленд. Няколко пъти бях съвсем близо, но не успях да премина през портала. Но ако слеем нашите енергии, ако използваме заедно силите си, може би ще успеем.

— Това е невъзможно — казвам аз, спомняйки си за опита ни с Деймън. Въпреки че вече показваше признаци на слабост, все пак е много по-напреднал от Ава, дори и в най-добрите ѝ дни. — Не е толкова просто. Дори и да обединим усилията си, всичко е много трудно, отколкото си мислиш.

Но тя се усмихва, става от мястото си и казва:

— Не можем да сме сигурни, преди да опитаме, нали?

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тръгвам след нея по тесния коридор. Чехлите ми потъват в дебелия червен килим, докато си мисля: *нищо няма да излезе от това.*

Щом не успях да премина през портала с Деймън, как ще го направя с Ава? Тя очевидно е надарена с психична сила, но уменията ѝ се простират до забавления по различни партита, до гадаене на бъдещето с карти и до раздаване на надежда срещу заплащане.

— Няма да стане, ако не вярваш — спира тя пред една двойна врата в дъното на коридора. — Трябва да имаш вяра в това, което правим. Затова, преди да влезем, искам да прочистя съзнанието ти от негативната енергия, да те освободя от всички тъжни мисли, от всичко, което те дърпа назад и те кара да мислиш „не мога“.

Поемам дълбоко въздух и се заглеждам във вратата. *Страхотно! Трябваше да се досетя.* Човек трябва да се пази от фокуси, когато си има работа с Ава.

Но тя стои пред мен с ръце на хълбоците и ме гледа с очакване. Ясно е, че няма да ме пусне, преди да просветли мислите и емоциите ми.

Решавам да ускоря нещата, затова затварям безропотно очи, когато го поисква от мен.

— Сега си представи, че от нозете ти излизат дълги жилави корени и се забиват дълбоко в земята, вят се, растат и ровят пръстта. Дълбаят все по-надолу и по-надолу, докато достигат сърцето на земната твърд и повече няма накъде да се разклоняват. Разбираш ли ме?

Кимам и правя всичко, което ми казва, но не вярвам на нито една нейна дума, просто съм се хванала на хорото и трябва да го изиграя докрай.

— Сега поemi дълбоко въздух, вдишай и издишай няколко пъти. Отпусни мускулите на тялото си. Освобождавай всяка част поотделно, докато усетиш успокоението да се разлива в теб. Остави да изчезне

всяка негативна мисъл, всяка тъга. Прогони ги от съзнанието и сърцето си, кажи им да се махат. Можеш ли да го направиш?

Как ли пък не, си мисля, но извършвам съответните действия и с изненада установявам, че напрежението наистина напуска тялото ми. Мускулите ми се отпускат като след дълга и уморителна битка.

Нямах представа колко съм напрегната и колко негативна енергия нося в себе си, преди Ава да я освободи от мен. И въпреки че съм готова да се подчиня на всяка от измишльотините ѝ, само за да вляза в стаята и да се приближа до Съмърленд, трябва да призная, че магията ѝ работи.

— Сега насочи вниманието си нагоре, към короната на главата си. Точно на върха. И си представи огромно сияние от най-чистата златистобяла светлина. Тя прониква в теб през върха на главата, залива врата и раменете, тялото и крайниците ти чак до върховете на пръстите на краката ти. Почувствай топлината на тази прекрасна светлина, почувствай благотворното ѝ въздействие, докато изпълва всяка твоя клетка отвътре и отвън, позволи ѝ да трансформира отрицанието и тъгата в любов и щастие чрез своята целебна сила. Почувствай я като поток от любов, прошка и светлина без начало и без край. И когато усетиш радостта, когато усетиш, че си пречистена и извисена, отвори очи и ме погледни. Но само когато си напълно готова.

И аз го правя. Минавам през целия светлинен ритуал, твърдо решена да участвам активно или поне да се преструвам, че го правя, понеже виждам, че това е важно за нея. Представям си потока от светлина да преминава през тялото ми, да изпълва всяка моя клетка и така нататък, докато се опитвам да пресметна колко дълго трябва да държа очите си затворени, за да не изглежда, че я мамя.

И изведнъж се случва нещо невероятно. Усещам се по-лека, по-щастлива, по-силна и въпреки отчаянието, което ме изпълваше, преди да дойда тук — по-доволна.

Отварям очи и я виждам да се усмихва пред мен. Цялото ѝ тяло сияе в прекрасна ярковioletова аура, най-красивата, която съм виждала някога.

Тя отваря вратата и аз влизам след нея, примижавам и се мръщя, докато очите ми привикнат към тъмнолилавите стени. Възприемам цвета бавно и след всеки етап ми се струва, че малката стая се

уголемява, докато накрая добивам усещането, че се намирам в своеобразно светилище.

— Тук ли гадаеш на хората? — питам и разглеждам голямата колекция от кристални топки, свещници и всякакви езотерични символи, покрили стените.

Тя отърсва ръце, сякаш маха невидими пращинки от тях, сяда на пода върху една бродирана възглавница, потупва мястото до себе си и прави знак да седна до нея.

— Повечето от клиентите ми таят в себе си много негативна енергия и мъка, затова не мога да рискувам да ги поканя тук. Положих много усилия, за да съхраня енергията в тази стая чиста и положителна, затова не мога да позволя на никого да влезе, преди да се е пречистил. Това се отнася и до мен самата. Ритуалът, през който те накарах да минеш, е първото нещо, което правя сутрин, след като се събудя, после го правя още веднъж, преди да вляза в стаята. Препоръчвам ти и ти да го правиш всеки ден. Защото колкото и да си повтаряш, че това са глупости, съм сигурна, че си изненадана от резултата. Знам, че сега се чувстваш много по-добре.

Навеждам глава. Знам, че не й е необходимо да чете мисли, за да разбере как се чувствам. Лицето ми винаги ме издава, не е способно да излъже.

— Признавам, че усетих целебната сила — казвам и се заглеждам в бамбуковите щори и в рафта, на който са подредени божества от всички краища на света. — Наистина се чувствам по-добре. Но за какво беше онова с вкореняването? Странен ритуал.

— Нарича се заземяване — усмихва се тя. — В началото енергията ти беше разпиляна. Този ритуал помага да я събереш. Предлагам да правиш и него всеки ден.

— Страхувам се, че може да ни заземи тук и да ни попречи да стигнем до Съмърленд.

Тя се засмива.

— Не, напротив. Ще ни помогне да се съсредоточим върху мястото, където искаме да отидем.

Отново оглеждам стаята. В нея има толкова много неща, че е трудно да възприема всичко наведнъж.

— Значи това е твоето съкровено местенце — казвам накрая.

Тя се усмихва. Пръстите ѝ си играят с едно разширо конче на възглавницата ѝ.

— Тук медитирам и се моля. Опитвам се да достигна до други измерения. И имам силно предчувствие, че този път ще успея.

Тя заема поза лотус и ми дава знак да направя същото. Минава ми през ума, че моите нови дълги крайници едва ли ще могат да се свият като нейните. Но с изненада установявам, че заемат съответната позиция без никакви усилия, увиват се един около друг без съпротива от страна на костите, сякаш това е най-удобната и естествена поза на света.

— Готова ли си? — поглежда ме Ава.

Свивам рамене, поглеждам към петите си, смаяна, че си седят кротко върху коленете ми, и се питам още през колко ритуала ще трябва да преминем.

— Добре. Защото сега е твой ред да водиш — усмихва се тя. — Аз все още не съм била там. Разчитам на теб за пътя дотам.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нямах представа, че ще бъде толкова лесно. Да си кажа честно, изобщо не вярвах, че ще се справим. Но щом си представихме портала от ярка светлина, той веднага се появи. Хванахме се за ръце, минахме през него и се приземихме на онази странна поляна с тъмнозелена свежа трева.

Ава ме поглежда с широко отворени очи, отваря уста, но от вълнение не успява да произнесе нито дума. Кимам ѝ с разбиране и се оглеждам наоколо. Знам как се чувства и въпреки че вече съм била тук, сцената ми изглежда толкова сюрреалистична, колкото и преди.

— Хайде, Ава — изправям се на крака и изтупвам дънките. Нямам търпение да я разведа наоколо и да ѝ покажа магията на това място. — Представи си нещо. Каквото и да е. Някоя вещ, животно или човек. Затвори очи, представи си го съвсем ясно, после...

Наблюдавам внимателно действията ѝ, вълнението ми расте, когато виждам да сключва вежди и да се съсредоточава върху въображаемия образ.

След секунди отваря очи, плясва с ръце и ги притиска до гърдите си.

— Ох! Не може да бъде! Виж, виж! Изглежда точно като него, като истински...

Коленичи в тревата, пляска още веднъж и се смее с глас, когато красивият златист ретривър скача в прегръдките ѝ и близва бузата ѝ с грапавия си език. Тя го притиска до гърдите си, повтаря името му отново и отново и аз решавам, че съм длъжна да я предупредя, че не е истински.

— Ава... съжалявам, но той няма да... — но преди да довърша, кучето се измъква от прегръдките ѝ, краищата на фигурата му затрептяват, размиват се бавно във въздуха и скоро изчезват напълно.

Виждам скръбното ѝ лице и стомахът ми се свива. Чувствам се виновна, че я въвлякох в тази игра.

— Трябваше да ти обясня предварително — измърморвам и се ядосвам на себе си. — Извинявай.

Тя кима, изтрива сълзите и почиства тревата от коленете си.

— Всичко е наред. Наистина. Знаех, че е прекалено хубаво, за да е истина, но да го видя отново, макар и за миг... — тя се усмихва леко. — Въпреки че не беше реален, не съжалявам. Ти също не се укорявай, чуваш ли?

Хваща ръката ми и я стиска между своите.

— Толкова много тъгувах за него... Тези няколко секунди са скъп подарък за цял живот. И този, който ми го поднесе, си ти.

Преглъщам тежко и се моля да е искрена. Знам, че през следващите няколко часа можем да материализираме всичко, за което сме си мечтали, но моето сърце жадува за друго нещо. Срещата между Ава и любимото ѝ същество ме накара да осъзная, че не материалните неща ще ми донесат радост.

— Значи това било Съмърленд — казва тя и поглъща с жадни очи картината пред себе си.

— Това е — кимам аз. — Но всичко, което съм виждала тук, е тази трева, онова поточе и няколко неща, които не съществуваха, преди да ги материализирам. Виждаш ли онзи мост? Ей там, в далечината, другият му край се губи в мъгла.

Тя се обръща в съответната посока и кима.

— Не се приближавай до него. Той води към другата страна. Това е мостът, за който говореше Райли и тя го прекоси, след като я убедих да си тръгне. С малка помощ от твоя страна.

Ава се взира в мостчето и казва тихо.

— Питам се какво ли ще стане, ако човек се опита да премине през него. Без да умира и без да е поканен.

Свивам равнодушно рамене. Не съм любопитна и нямам желание да опитвам.

— Не ти го препоръчвам — бързам да кажа, когато виждам желанието в очите ѝ и осъзнавам, че е на ръба да го направи дали от любопитство, дали от нещо друго. — Може да не се върнеш.

Опитвам се да я стресна, но тя сякаш не мисли за последиците. Въздъхвам дълбоко. Знам, че Съмърленд въздейства така на хората — толкова е красиво, че те подтиква да поемеш риск, какъвто в реалния живот не би направил.

Тя ме поглежда, все още заплениена от идеята, но жадна да види още от тази приказна страна. Хваща ме за ръката и пита:

— Откъде ще започнем?

Но нито една от нас не знае откъде трябва да започнем, затова решаваме да се поразходим. Тръгваме през поляната от танцуващи цветя и продължаваме покрай пулсиращите дървета. Преминаваме от другата страна на потока, чиято вода блести във всички цветове на дъгата и из нея подскачат всевъзможни видове риби, и намираме тясна пътечка, която след поредица от завои, които сякаш нямат край, ни извежда на дълъг и празен път.

Но не покрит със злато, а обикновена асфалтирана улица, като онези по градовете.

Но тази е сто пъти по-хубава от градските, защото е девствено чиста, без дупки и следи от гуми. Всичко тук изглежда ново и недокосвано от човешка ръка, сякаш ние сме първите, които го използват, макар че според Ава Съмърленд е по-стар и от времето.

— Кажи ми какво знаеш за тези Храмове или за Големите зали на познанието, както ги наричаш — питам и в същия момент виждам пред себе си красива бяла сграда с колони, на които са изваяни ангели и всякакви други митически същества. Питам се дали това е мястото, което търсим, защото изглежда красиво, сериозно и впечатляващо, но не така грандиозно, както си мисля, че трябва да изглежда една зала на познанието.

Тя сякаш вече не се интересува от това, повдига рамене и това ме кара да се изпотя.

Ава бе абсолютно сигурна, че трябва да търсим отговора тук, настояваше да обединим енергиите си и да дойдем заедно в Съмърленд, но сега е толкова заплениена от възможността да материализира всичко, каквото си пожелае, че не мисли за друго.

— Просто знам, че съществуват — казва тя, докато протяга ръце пред себе си, обръща ги ту от едната страна, ту от другата и ги гледа възторжено. — В книгите, които изучавам, често се споменава за тях.

Но сега изучаваш само големите златни пръстени със скъпоценни камъни, които материализира по пръстите си! — мисля си ядосано. Не го казвам на глас, но ако благоволи да ме погледне, ще види изписаното по лицето ми раздражение.

Тя обаче не ме поглежда, усмихва се и прибавя към пръстените няколко десетки гривни. Но когато забива поглед надолу в току-що измислените от нея обувки, решавам, че трябва да се намеся.

— Какво ще правим, когато ги намерим? — опитвам се да ѝ напомня причината, поради която сме тук. В края на краищата аз свърших моята част от работата, сега е време да се намеси и да ми помогне. — И какво ще търсим там? Внезапно главоболие? Необяснимо изпотяване? А и ще ни пуснат ли изобщо да влезем?

Обръщам се към нея и очаквам да ми изнесе лекция на тема „този твой упорит негативизъм и непреодолим песимизъм, който изчезва за малко, но се възвръща с подновени сили само след няколко минути“, но изведнъж откривам, че я няма.

Изчезнала е напълно, на сто процента.

— Ава! — обръщам се на всички страни и викам, вирам се в трептящата светеща мараня, тази вечна светлина, идваща отникъде и достигаща до всякъде. — Ава! Къде си?

Тичам надолу, заставам по средата на дългия празен път, спирам пред всяка сграда и надничам през вратите и прозорците и мимоходом се запитвам защо има толкова много ресторанти, магазини и художествени галерии, когато наоколо няма никого.

— Няма да я намериш.

Завъртам се на пети и се оказвам пред малко тъмнокосо момиче, застанало точно зад мен. Правата ѝ коса пада до раменете, черните ѝ очи са скрити наполовина под дълъг черен бретон, толкова прав, че сякаш е отрязан с бръснач.

— Хората често се губят тук.

— Коя... си ти? — заеквам и оглеждам снежнобялата блузка, карираната ѝ пола, синьото сако и чорапите до колене — типично облекло за ученичка от частен пансион. Но веднага преценявам, че щом е тук, не е обикновена ученичка.

— Казвам се Роми — отговаря тя, но устните ѝ не се отварят, гласът ѝ идва някъде зад мен и ехти многократно.

Обръщам се и виждам абсолютно същото момиче. То се смее и казва:

— А тя е Райни.

Пак се обръщам и виждам, че Райни е все още зад мен, Роми минава покрай мен и застава до нея. Двете момичета си приличат като

две капки вода. Всичко им е еднакво — косата, дрехите, лицата, очите — няма никаква разлика.

Освен в чорапите. На Роми са се смъкнали надолу, а тези на Райни са плътно вдигнати до коленете.

— Добре дошла в Съмърленд — усмихва се Роми, докато сестра ѝ ме оглежда с подозрение. — Съжаляваме за приятелката ти.

Тя сръгва близначката си, но Райни отказва да говори, затова продължава:

— Дори и Райни съжалява, но не иска да си го признае.

— Знаете ли къде да я открия? — гледам ту едната, ту другата и се чудя откъде се взеха.

Роми свива рамене.

— Тя не иска да бъде открита. Затова ние открихме теб.

— Какво искате да кажете? И откъде се появихте? — питам изумена. Досега не бях виждала други хора тук.

— Защото не си искала да видиш — отвърща на мислите ми Роми. — Просто не си имала нужда от други хора.

Поглеждам я изумено и усещам, че ми се завива свят. *Тя може да чете мислите ми!*

— Мислите са енергия — отговаря Роми. — А Съмърленд съдържа много интензивна енергия. Толкова интензивна, че можеш да четеш мисли.

В същия момент си спомням онзи път, когато бях тук с Деймън. Тогава можехме да си предаваме мисли по телепатия. Но съм си мислила, че това е възможно само между нас.

— Ако е така, защо не можех да чета мислите на Ава? И как е възможно тя да изчезне просто ей така?

Райни въздъхва, а Роми се навежда към мен и заговаря тихо и бавно, сякаш съм малко дете, въпреки че самата тя е още хлапе.

— Трябва да го пожелаеш, за да се случи. — Виждайки неразбирането в погледа ми, продължава. — В Съмърленд всичко е възможно. *Абсолютно всичко.* Но трябва да го пожелаеш много силно. Иначе ще си остане само една възможност. Една от многото недовършени и не проявени възможности.

Взира се в нея и се опитвам да схвана смисъла на думите ѝ.

— При предишните си посещения не си виждала други хора, защото не си го искала. Я се огледай наоколо и ми кажи какво виждаш

сега.

Оглеждам се и се убеждавам, че е права. Ресторантите и магазините са пълни с хора, в близката галерия има нова колекция и народът се тълпи пред входа ѝ. Съсредоточавам се върху техните мисли и енергии и разбирам колко различно от всяко друго е това място. Тук има хора от всякакви националности и религии и всички живеят в мир и разбирателство.

Ахвам вътрешно и попивам всичко с очи. Роми ми кима и казва:

— В мига, когато пожела да намериш пътя към Храмовете, ние се появихме, за да ти помогнем, а Ава изчезна.

— Значи аз съм *направила* така, че да изчезне — продължавам да гледам объркано и бавно да смилам информацията.

Роми се смее, а Райни клати глава, сякаш аз съм най-загубената личност на света.

— Едва ли.

— И всички тези хора — оглеждам се наоколо — са... мъртви?

Този път се обръщам към Роми и оставям Райни да гримасничи.

Роми се навежда и шепне нещо в ухото на сестра си, после ме поглежда.

— Сестра ми казва, че задаваш прекалено много въпроси.

Райни се нацупва и я удря здравата по ръката, но Роми само се засмива.

Оглеждам упорито мълчаливата Райни, после Роми, която продължава да говори със загадки, и разбирам, че се забавляват за моя сметка. Усещам, че започват лекичко да ми лазят по нервите.

Аз имам работа, трябва да намеря храмовете, а не да си губя времето с тях. За миг забравям, че двете могат да четат мислите ми, и давам воля на гнева си, затова се сепвам, когато Роми кима и казва:

— Както желаш. Ще ти покажем пътя.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Те ме превеждат през няколко стълби и маршируват напред с отмерена и толкова бърза крачка, че едва успявам да ги догоня. Минаваме покрай нещо като пазар, сергиите на амбулантните търговци са пълни с всякакви стоки — от ръчно направени свещи до дървени играчки. Продавачите си стоят зад грижливо опакованите стоки и ги предлагат само срещу усмивка и добра дума. Продължаваме покрай отрупани с плодове и зеленчуци касетки, сергии с бонбони и няколко по-модерни бутика, и спираме на ъгъла, за да дадем път на карета, теглена от коне, следвана от лъскав ролс-ройс.

Тъкмо се каня да попитам как е възможно тези неща да съществуват на едно място по едно и също време, как стари постройки стоят до супермодерни грамади от метал и стъкло, когато Роми ме поглежда и казва със странния си глас:

— Вече ти обясних. Съмърленд съдържа в себе си *всички* възможности. И понеже хората мечтаят за различни неща, тук съществува всичко, за което можеш да се сетиш.

— Значи това е материализация? — поглеждам ги и Роми кима, а Райни продължава напред. — Но кой ги е материализирал? И те ли са екскурзианти като мен? Живи ли са, или мъртви?

Погледът ми се мести от едната към другата, защото въпросът ми се отнася и за тях. Защото в тях има нещо много странно, нещо почти зловещо и неподчинено на времето, въпреки че външно изглеждат съвсем нормални.

Поглеждам към Роми, защото очаквам отговор от нея, но Райни ме изумява, когато отваря уста за пръв път, откакто сме се запознали.

— Ти поиска да намериш храмовете, затова ти помагаме. Но не се заблуждавай, че сме длъжни да отговаряме на въпросите ти. Някои неща просто не са твоя работа.

Преглъщам неловко, поглеждам към Роми и се питам дали няма да се извини за грубостта на сестра си, но тя се обръща и ни повежда

по друга, също толкова оживена улица, после свива по празна алея, излиза на тих булевард и спира пред огромна величествена сграда.

— Кажи ми какво виждаш? — пита тя и със сестра ѝ се вглеждат изпитателно в мен.

Ахвам от красотата и величието на сградата пред мен, очите ми се разширяват, ченето ми увисва от възторг и страхопочитание, докато оглеждам красивите извивки и резби, големият силно наклонен покрив, импозантните колони и впечатляващите порти — всички нейни части трептят и се променят непрекъснато. В един момент ми напомнят на Партенона, в следващия на Тадж Махал, после на пирамидите в Гиза, на храма на Лотус, съзнанието ми подскача от едно великолепиe на друго, докато формите на сградата се трансформират и преливат във всички забележителности на света, построени от човешка ръка.

Виждам... виждам всичко! — мисля наум, неспособна да произнесе думите на глас. Невероятната красота пред мен е отнела способността ми да говоря.

Обръщам се към Роми, любопитна да разбере дали и тя вижда същото. Роми тупва Райни по рамото и казва:

— Казах ти! — после ми се усмихва мило и обяснява. — Храмът е изграден от енергия, любов и познание за доброто. — Онези, които могат да го видят, получават разрешение да влязат.

Не чакам повече обяснения и бързам нагоре по мраморната стълба. Нямам търпение да вляза и да видя какво има вътре.

Достигам до огромната двойна врата, обръщам се и питам:

— Идвате ли?

Райни продължава да ме гледа с подозрение, присвитите очи ми казват, че ѝ се ще никога да не ме е срещала. Роми поклаща глава и казва:

— Отговорите на въпросите ти са вътре. Вече нямаш нужда от нас.

— Откъде да започна?

Роми поглежда сестра си и между тях протича кратък разговор без думи. После се обръща към мен и отговаря:

— Търси „Хрониките на Акаша“. Там е записано всичко, което някога е казано, помислено и направено, както и това, което ще се каже, ще се помисли и ще се направи. Но ще можеш да ги откриеш

само ако искаш. Ако не... — готова е да прекъсне тук, но паниката в погледа ми я кара да продължи. — Ако не си предопределена, няма да узнаеш нищо. Съвсем просто е.

Думите ѝ не ми вдъхват и капчица увереност и аз наистина си отдъхвам, когато виждам, че се канят да си ходят.

— Сега трябва да си тръгваме, госпожице Евър Блум — казва тя и веднага ми прави впечатление, че използва пълното ми име, макар да съм сигурна, че не съм го споменавала. — Но съм убедена, че ще се видим пак.

Докато се отдалечават, си спомням още нещо важно и викам след тях:

— Как да се върна обратно? Нали разбирате, в моя свят?

Райни се заковава на място. Роми се обръща и по лицето ѝ пробягва търпелива усмивка.

— По същия начин — както дойде. През портала, разбира се.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Обръщам се към вратата и в същия миг тя се отваря пред мен. И понеже не е като онези врати на супермаркетите с електронни датчици, го приемам като височайша чест.

Влизам през голям вход и веднага попадам във водопад от топла златиста светлина, идваща сякаш отникъде, и изпълваща, както винаги в Съмърленд, всяко ъгълче и пролука, прогонваща всяка сянка и всяко тъмно местенце. Тръгвам по дълъг коридор с две редици от мраморни колони, изписани като в Древна Гърция. Виждам жреци в дълги роби, насядали по протежението на дълги резбовани маси. Те наистина са всякакви — свещеници, равини, шамани и други гадатели. Всички гледат в големи кристални топки и древни плочки и изучават внимателно образите в тях.

Спирам и искам да попитам къде да търся „Хрониките на Акаша“, но се страхувам да прекъсна работата им. В помещението е толкова тихо и те са толкова отдадени на работата си, че ми е неудобно да ги разсейвам, затова продължавам напред. Минавам покрай редица от прекрасни статуи от най-чистия бял мрамор на света и влизам в голяма орнаментирана стая, която ми напомня за величествените катедрали в Италия (или поне на снимките, които съм виждала). Таванът е сводест, прозорците са с цветни стъкла, а по стените има фрески, чиято красота би разплакала самия Микеланджело. Заставам в центъра на помещението, отмятам глава и се опитвам да попия цялата тази невъзможна красота. Въртя се насам-натам, докато ме заболява вратът и ми се завива свят. Осъзнавам, че не мога да огледам всичко наведнъж, а и вече съм изгубила достатъчно време, затова затварям плътно очи и следвам съвета на Роми — трябва първо да пожелаея нещо, за да го открия. Моля се в себе си да намеря отговорите, отварям очи и пред мен се открива дълъг коридор.

Тук светлината е по-бяла от онази извън сградата, струва ми се някак си нажежена, като от буен огън. Нямам представа къде ще ме отведе тя, но тръгвам без колебание. Следвам персийската пътека,

която води сякаш за никъде, и прокаравам пръсти по покритите с йероглифи стени. Върхчетата им докосват нежните извивки и в главата ми изниква записаната по тях история, сякаш че чета странно брайлово писмо.

И изведнъж, без никакво предупреждение, пред мен се открива друга красива стая. Но нейната красота се крие не във фреските и орнаментите, а в неподправената ѝ простота.

В началото кръглите ѝ стени ми изглеждат просто бели, но когато ги оглеждам отблизо, разбирам, че изобщо не е така. Това бяло е абсолютно бяло, бяло в най-чистия му вид. Бяло, което може да се получи единствено от смесването на всички цветове — целия спектър в едно, за да създаде цвета на светлината — точно както го бяхме учили в училище. Освен един огромен висящ от тавана кристал, съдържащ в себе си хиляди малки кристалчета, които блестят, искрят и пречупват светлината така, че в тях играят всички възможни цветове, единственият друг обект в цялата стая е самотна мраморна пейка, неочаквано топла и удобна, въпреки материала, от който е направена. Всички знаем, че мраморът може да се нарече всякак, но не и топъл.

Сядам на пейката, слагам ръце в скута си и оглеждам стените, които сякаш се запечатват след влизането ми. Коридорът, довел ме дотук, изглежда, никога не е съществувал.

Не усещам страх, въпреки че никъде не виждам изход и, изглежда, съм зазидана тук. Чувствам се сигурна, защитена и спокойна. Имам чувството, че стаята ме милва, обгръща ме с кръглите си стени и ме люлее като бебе.

Поемам дълбоко въздух, жадна за отговори на всичките ми въпроси, и изведнъж виждам как кристалът от тавана се спуска надолу и се разгъва като огромен лист хартия, полюшва се във въздуха, където допреди миг нямаше нищо, и чака да направя следващата стъпка.

Но сега, когато съм толкова близо до отговора, въпросът ми изведнъж се променя. Вместо да се съсредоточа върху: *Какво става с Деймън и как да поправа нещата, аз си мисля: Какво трябва да знам за Деймън?*

Защото сега може би ми се предоставя единствената възможност да науча това, за което той отказва да говори. Убеждавам себе си, че не е обикновено любопитство, че получената информация ще ми помогне да намеря решение на проблема. Спомням си и думите на Роми, че ако

не съм предопределена и не заслужавам да узная нещо, то няма да ми се яви, следователно няма нищо лошо, ако попитам. Още не съм завършила мисълта си и кристалът започва да трепти. Енергията в него вибрира, появяват се образи, толкова ясни, сякаш гледам филм.

Виждам малка работилница. Прозорците са закрити с тежки тъмни завеси, а по стените са поставени десетки свещи. Деймън е там, на не повече от три години. Облечен в обикновена кафява туника до под коленете, той седи на маса, отрупана с малки колби, в които нещо ври, купчина камъни, пълни с разноцветна пудра кутии, хаванчета, чукала, планини от различни билки и мускалчета с бои. Наблюдава как баща му топи перото в малко гърне с мастило и записва резултата от работата си с малки сложни символи, често спира и чете от книга със заглавие „Ficino’s Corpus Hermeticism“, а Деймън му подражава и драска нещо неразбираемо по лист хартия. Толкова е сладък с кръглите си розови бузки, с падналият тъмнокестеняв перчем пред неповторимите черни очи и къдриците по детското вратле, че не мога да се въздържа и протягам ръка към него. Всичко изглежда невероятно истинско и съвсем близко до мен. Имам усещането, че ако го докосна, ще мога да се пренеса в неговия свят.

Но щом допирам пръст, кристалът се нажежава, вдига се нагоре, така че да не мога да го достигна, и аз бързам да отдръпна ръка. Кожата ми се възпалява, вдигат се мехурчета, после всичко отминава. Сега вече границите са установени. Мога да гледам, но не и да пипам.

Картината прелива в друга. Деймън навършва десет години. Празникът се отбелязва с много подаръци, бонбони и едно посещение до работилницата на баща му в късния следобед. Двамата имат много общи черти — не само в цвета на къдриците, гладката смугла кожа и силната долна челюст, но и в страстта към алхимията, към работата, която обещава не само несметни богатства, но и вечен живот, стига веднъж да създадат съвършения философски камък.

Бащата и синът се увличат в работата си, всеки със своите задължения. Деймън чука в хаванчето различните треви, измерва количествата и ги смесва с боите от мускалите. После баща му добавя някаква руда на прах и излива всичко във врящите колби. Спира преди всяка операция и разказва на сина си подробно какво предстои да се направи.

— Това, към което се стремим, е трансмутация. Промяна от болест към здраве, от старост към младост, от олово към злато, а не е изключено да достигнем и до безсмъртие. Всичко на този свят се е родило от един-единствен елемент и ако можем да го извлечем, с него бихме могли да сътворим всичко.

Деймън слуша прехласнато, поглъща всяка дума на баща си, въпреки че ги е слушал безброй пъти. Двамата говорят на италиански, език, който никога не съм изучавала, но разбирам всичко.

Баща му произнася на глас името на всяка съставка, която добавя, после решава да експериментира и този път решава да прибави последната от тях накрая, след като свали сместа от огъня. Смята, че тази странно изглеждаща билка ще прибави прекалено много магия към врящия от три дни еликсир.

Деймън налива червената течност в по-малко шише, запушва го внимателно и го прибира в скрит от любопитни очи шкаф. Двамата тъкмо привършват с почистването, когато майка му — красавица с матова кожа в разкошна копринена рокля, сплетена на две руси, навити около ушите, плитки, покрити с малка шапчица — влиза и обявява, че обядът е готов. Усмивката, с която дарява съпруга си, и нежния поглед към Деймън, в който се отразяват красивите му очи, говорят за чиста и искрена любов. Тримата се готвят да напуснат работилницата, когато трима души с тъмна кожа нахлуват през вратата. Повалят бащата на пода и искат да им даде еликсира. Майката скрива Деймън в тайния шкаф до ценната течност и му прошепва да остане там, докато опасността отmine.

Той се притаява в тъмния влажен шкаф и наднича през една пролука между дъските. Вижда как мъжете разбиват работилницата, а с нея целия положен от баща му труд, докато търсят еликсира. Баща му им дава записките си, но това не им е достатъчно. Малкото треперещо момче стои в тъмното и наблюдава безпомощно как убиват родителите му.

Стоя на мраморната пейка и стискам до болка ръцете си една в друга, стомахът ми се гърчи, главата ми се върти, изпитвам всичко, което изпитва и Деймън, усещам отчаянието му, очите ми се замъгляват от сълзите му, дъхът изгаря гърдите ми и се смесва с неговия. Сега сме едно цяло с него. Обединени от една огромна, неизразима скръб.

И двамата сме преживели една и съща загуба.

И двамата се чувстваме дефектни по някакъв начин.

Когато всичко свършва, Деймън излиза от скривалището си и измива кръвта от раните по телата им, сигурен, че след три дни ще може да добави онази странна билка, за да върне живота им. Но на третия ден е събуден от група съседи, разтревожени от разнасящата се от помещението миризма. Те разбиват вратата, влизат и го намират свит до телата на родителите си, стиснал здраво в ръце шишенцето с еликсира.

Той скача, измъква се от ръцете им, намира билката и я пъха в течността. Исква да я даде на майка си и баща си, да я излее в устите им, но съседите го хващат и не му позволяват да го направи.

Всички решават, че практикува магия, и го предават на грижите на Църквата, където опустошен и разделен от всичко скъпо и любимо, той търпи жестокостта на монасите и свещениците, решени да прогонят вселилия се в тялото му дявол със сила.

Деймън страда мълчаливо години наред, до момента, когато в сиропиталището идва Дрина. Междувременно той се е превърнал в силен и красив четиринайсетгодишен юноша и е омагьосан от огненочервената ѝ коса, яркозелените очи и алабастровата ѝ кожа. И наистина — тя е толкова красива, че човек не може да откъсне поглед от нея.

Гърлото ми се свива, когато виждам колко здрава и силна е връзката им. Нежността в отношенията им ме кара да съжаля стократно, че съм поискала да видя това. Решението ми беше прибързано, импулсивно и необмислено, просто не прецених добре. Защото независимо че тя вече е мъртва и не представлява заплаха за нас, видът на пламенно влюбения в нея Деймън ми къса сърцето.

Той се грижи за раните ѝ от побоищата на свещениците, обгръща я с нежност и внимание, но все още отрича чувствата си, мъчи се да убеди себе си, че иска просто да я защити, да се погрижи за нея, да ѝ помогне да избяга. Мечтаният ден идва по-бързо от предвиденото. Флоренция пламва от чумна епидемия. Черната смърт отнема живота на милиони хора и аз виждам валящите се из целия град почернели и подути трупове.

Деймън гледа безпомощно как приятелите му от сиропиталището се разболяват и умират, но се връща към работата на

баща си чак когато в лапите на жестоката болест попада и Дрина. И произвежда отново еликсира, въпреки че се е зарекъл да не се докосва до колбите, защото те му напомнят за всичко скъпо и изгубено завинаги. Но няма друг избор, не може да изгуби и нея, затова ѝ дава да пие от него. Запазва малко за себе си и за другите сираци, иска само да ги предпази от болестта, няма представа, че така ще ги направи безсмъртни.

Изпълнени със сила, която не могат да осъзнаят, и безразлични към воплите на умиращите свещеници и възпитатели, децата се пръскат из улиците на града и започват да мародерстват, а Деймън взема Дрина със себе си и отива да извърши това, за което е мечтал през цялото време — да отмъсти на тримата мъже, убили родителите му. Скоро открива следите им и разбира, че и тримата са болни. Пригответената по записките на баща му течност не им е помогнала, защото в нея липсва последната съставка. Той остава край тях до самия им край, обещава им лекарство, но не им го дава. Изненадан от празнината, която оставя в него отмъщението, се завръща при Дрина и търси в прегръдките ѝ утеха и любов...

Затварям очи, искам да изтрия видяното от съзнанието си, но знам, че каквото и да правя, то ще остане там завинаги и ще напомня за себе си като гноясала рана. Защото да знам, че са били любовници близо шестстотин години, е едно, но да видя как се е случило всичко — съвсем друго.

И колкото и да се съпротивлявам, не мога да не призная, че старият Деймън с неговата жестокост, алчност и самовлюбеност прилича ужасно много на новия Деймън — онзи, който ме заряза заради Стейша.

Видяла всичко за връзката му с Дрина, циментирана през вековете от споделена страст и ненаситност за удоволствия, осъзнавам, че вече не ми се иска да разбера как сме се запознали. Нямам сили да стигна до онзи момент, щом това означава да стана свидетел на още сто години от тяхната любов.

Затварям очи и започвам да се моля: Отведи ме към края! Моля те! Не мога да понасям повече. Кристалът примигва и образите в него започват да се превъртат с такава бързина, че се размазват пред погледа ми. Вече не мога да различа хората на екрана. От време навреме успявам да зърна Деймън, Дрина и себе си в различните си

превъплъщения — брюнетка, блондинка, червенокоса... не знам... всичко минава през погледа ми в лудешки бяг и ми е трудно да разпозная лицето и тялото си, но очите остават винаги същите.

Изведнъж променям решението си и моля да забавят образите, но те продължават да се въртят на бързи обороти и завършват с Роман. Устните му се извиват в зла усмивка, очите му светят доволно, докато наблюдава един много стар и много... мъртъв Деймън.

И после...

После нищо.

Кристалът угасва.

— *Не!* — крещя неистово, но гласът ми се удря във високите кръгли стени на празната стая, ехти и се връща при мен. — *Моля те! Върни се! Този път ще се справя по-добре.* Честна дума. Няма да ревнувам, няма да се разстройвам! Готова съм да изгледам всичко отново. Моля те!

Но колкото и да моля, колкото и да крещя, кристалът не се връща, изчезва от погледа ми.

Оглеждам се безпомощно, търся отнякъде помощ, нещо, което да прилича на библиотека с акашки Хроники, но освен мен в стаята няма никого и нищо. Хващам се с две ръце за главата и я залюлявам отчаяно. Не мога да се примиря със себе си. Каква глупачка съм! Как можах да позволя ревността и неувереността ми да вземат връх!

Знаех за Дрина и Деймън, знаех какво ще се появи, но въпреки това пожелах да видя именно това. Сега не знам как да го спася. Нито ми е ясно защо и как успяхме да тръгнем от толкова прекрасното А и да стигнем до това ужасно Я.

Научих единствено, че виновният за всичко е Роман. Получих жалко потвърждение на онова, което вече знаех. Не знам как, но той изсмуква бавно силите на Деймън и го лишава от безсмъртие. И ако все още съществува надежда да го спася, трябва да разбере как, а не *защо*.

Защото знам със сигурност, че Деймън не може да остарее по естествен път. Бил е на земята близо шестстотин години и винаги е изглеждал така. Стискам главата си с ръце и се мразя за своята дребнавост и глупост. Каква нещастница съм само! Заради жалката си ревност пропуснах възможността да науча отговорите, за които бях

дошла. О, ако можех да превъртя всичко отначало и да започна на чисто, ако можех да се върна...

— Не можеш.

Обръщам се и виждам Роми. Нямам представа как е влязла тук. Но когато се оглеждам, забелязвам, че вече не съм в красивата кръгла стая, а обратно в коридора. През няколко маси от мястото, където бяха свещениците, монасите, равините и шаманите.

— Не бива да бързаш към бъдещето. Така лишаваш себе си от настоящето, което, в края на краищата, е единственото реално време.

Поглеждам я озадачено. Не знам дали говори за кристала, или изобщо за живота като цяло.

Но вместо отговор получавам усмивка.

— Добре ли си?

Свивам рамене и отмествам поглед. Защо да обяснявам? Вероятно тя вече знае отговора.

— Не — подпира се на масата и клати глава тя. — Не знам нищо. Това, което става вътре, е само за теб. Просто чух виковете ти и реших да видя какво става. Това е всичко.

— Къде е злобната ти сестра? — оглеждам се наоколо и се чудя къде може да се е скрила.

Роми се усмихва отново и ми дава знак да я последвам.

— Отвън е. Наглежда приятелката ти.

— Ава е тук? — възкликвам и с изненада установявам, че тя наистина ми е липсвала. Което е странно, като се има предвид колко ѝ се ядосах, че ме изостави.

Роми ме извежда през голямата двукрила врата и по стълбите, където ме чака Ава.

— Къде беше? — питам и усещам, че въпросът ми звучи като обвинение.

— Малко се отклоних — свива тя рамене. — Тук наистина е невероятно. Аз...

Тя ме поглежда с надежда да разтопи леда в очите ми, но веднага разбира, че няма да стане, и свежда поглед.

— Как се озова тук? Роми и Райни ли те... — търся близначките с поглед, но те вече не са тук.

Ава примижва. Ръцете ѝ се вдигат към ушите и опипват току-що материализираните огромни обеци.

— Пожелах си да те намеря и ето ме тук. Но не ме пуснаха вътре — тя поглежда ядосано вратата. — Значи това е храмът? Намери ли нужния коридор?

Кимам, оглеждам скъпите ѝ обувки и дизайнерската чанта, и се ядосвам още повече. Аз я водя в Съмърленд, за да спасим един човешки живот, а тя, видите ли, тръгнала на пазар!

— Знам, знам — отвърща на мислите ми тя. — Прекалих и съжалявам за това. Но сега съм готова да ти помогна. Ако все още имаш нужда от помощ. Или вече си открила всички отговори?

Притискам устни една към друга и навеждам глава.

— Ъ... имаше някои спънки.

Припомням си, че *спънките* бяха по *моя* вина, и усещам да ме залива вълна от срам.

— И... сега съм там, откъдето тръгнах — добавям и мислено си казвам, че наистина съм най-голямата загубенячка на света.

— Може пък да успее да помогна — усмихва се Ава и стиска ръката ми, за да ме увери, че е искрена.

Но аз само свивам рамене. Съмнявам се, че ще може да помогне с нещо.

— Не се предавай толкова лесно — упорства тя. — Все пак това е Съмърленд. Тук всичко е възможно.

Поглеждам я замислено. Казаното от нея е абсолютна истина, но като че ли сега е по-добре да се върна вкъщи и да начертая предварителен план за действие. После да се върна, като се придържам плътно към него, без да се разсейвам с глупости.

Повеждам я надолу по стълбите и казвам:

— Да, мисля, че можеш да ми помогнеш.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ава искаше да остане, но аз ѝ стиснах ръката и я принудих да тръгне с мен. Вече изгубихме доста време в Съмърленд, а аз имах и друга работа.

— Жалко! — оглежда ръцете си тя, след като се приземяваме на пода до възглавницата в нейната свещена стая. — Мислех си, че ще ми позволят да ги задържа.

Виждам как красивите златни пръстени изчезват и на тяхно място се появяват нейните сребърни и кимам. Дизайнерската чанта и обувките също си остават в Съмърленд.

— И аз се питах какво ще стане — казвам и ставам на крака. — Но ти знаеш, че можеш да ги проявиш и тук, нали? Само че се изисква много търпение.

Усмивам се и с надеждата да възвърна доброто ѝ настроение повтарям всичко чуто от Деймън по време на нашите уроци. Ще ми се да съм била малко по внимателна, докато ми преподаваше, за да запомня всичко. Но тогава си мислех, че безсмъртието означава безкрайно време за всичко. И докато говоря, тайничко съжалявам, че бях толкова строга към Ава. Че кой не би се шашнал, когато попадне за пръв път в такова вълшебно място?

— Е, какво ще правим сега? — пита тя, докато ме изпраща на входа. — Кога ще се върнем пак? Нали няма да отидеш там без мен?

Виждам нетърпението ѝ и се запитвам дали не направих грешка, като я заведох в Съмърленд.

Тръгвам бързо към колата и измърморвам в движение:

— Ще ти се обадя.

На следващата сутрин оставям колата на паркинга и тръгвам към клас. Смесвам се с тълпата от ученици като всеки друг ден. Само че този път не се държа настрана от тях, не пазя чисто личното си пространство. Просто се вливам в потока. Не реагирам, когато някой от тях ме докосне случайно, въпреки че съм без айпод, слънчеви очила и качулка.

Оставих всичко вкъщи, защото отдавна не мога да разчитам на тяхната защита. Те не действат достатъчно ефикасно. Сега съм с чисто новия си квантов щит с дистанционно управление и мисля никога да не се разделям с него.

Вчера, малко преди двете с Ава да напуснем Съмърленд, я помолих да ми помогне да изградя по-силен щит. Разбира се, можех да се върна в коридора и да помоля за отговор, но понеже тя държеше да помогне, а аз прецених, че за нея ще е полезно да научи нещо, докато е там, ние застанахме на стъпалата, обединихме енергиите си и заедно пожелахме щит, който би ни позволил — по-скоро на мен, защото Ава не чува мисли и научава всичко чрез докосване — да го ползвам, когато пожелае. В същия момент се спогледахме и изрекохме в един глас: „Квантов щит с дистанционно управление“.

И сега, когато искам да чуя мислите на някого, просто натискам „избери“ и сърфирам по енергията му. А ако не искам да ме безпокоят, натискам „заглуши“. Като дистанционното у дома. Само че това е невидимо, затова мога да го нося навсякъде.

Влизам в кабинета по английски малко по-рано, за да мога да наблюдавам цялата сцена от началото до края. Не искам да изпусна нито секунда. Въпреки че имам визуално доказателство за вината на Роман, то ми даде отговор само на въпроса *кой*. Сега трябва да разбере *защо*.

Надявам се да не ми отнеме много време. На първо място, защото Деймън ми липсва много. И на второ, сиропът ми е намалял толкова, че трябва да мина на намалени порции. И понеже Деймън не ми е дал рецептата, не знам с какво мога да я заменя, нито какво би станало, ако го спра. Но съм сигурна, че последствията няма да са добри.

В началото той се е надявал, че ще пие само веднъж от еликсира и това ще е достатъчно да се излекува от всички болести и да остане завинаги млад. И наистина, било е така през първите сто и петдесет години, но после усетил първите признаци на състаряване и решил да пие отново. И пак. Докато не станал напълно зависим от него.

Тогава още не е знаел, че безсмъртният може да бъде убит. Разбра го чак когато отнех живота на бившата му съпруга. После двамата стигнахме до извода, че единственият начин да унищожиш безсмъртен, е да атакуваш слабата му чакра (при Дрина това беше

сърдечната чакра). Вчера видях, че за това знаем само аз и Деймън, следователно Роман е открил друг начин. И ако все още има някаква надежда да спася Деймън, трябва да разбере какво повече знае и може Роман, преди да е станало прекалено късно.

Защото учениците не се държат така. Хората не се държат така. Мисля го не само защото аз съм потърпевщата от тази училищна идилия, но и защото е неестествено, странно и подозрително. Хората търсят хора като тях. Подобие то търси подобие и винаги е било така. Това е неписано правило. Но в момента всеки е приятел с всеки. Без да избира, без да отхвърля. Дори не съзнават, че всичките тези прегръдки, усмивки и глупави потупвания по рамото не се дължат на новооткритата им любов към всяко живо същество, а на Роман.

Той движи фигурите по сцената като умел кукловод. Не знам как го прави, нито защо, дори не мога да докажа, че наистина го прави. Но в сърцето си знам, че е така.

Деймън влиза, сяда на мястото си и Стейша веднага се навежда над него, пищният ѝ бюст почти докосва лицето му, докато отмята разкошната си коса и се смее на собствените си тъпи шегички. Не мога да чуя какво казва, нарочно съм я изключила, за да чувам ясно мислите на Деймън, но фактът, че из неговата глава се върти мисълта, че шегата е глупава, ми е достатъчен.

И ми дава зрънце надежда.

Което умира в секундата, когато той насочва вниманието си върху цепката на деколтето ѝ.

Толкова е елементарен, толкова предсказуем, че да ви кажа честно, чак ми става неудобно за него. До онзи ден ме болеше, като го гледах до Дрина, но онова се оказа нищо в сравнение с *това*. Защото Дрина е била неговата някогашна царица.

Когато се запознах с нея, не беше нищо повече от красив, но лишен от съдържание образ.

Ала Стейша е настояща царица.

И въпреки че и тя е красива и лишена от съдържание, в момента стои пред мен в цялото си триизмерно величие, а аз слушам как промитият мозък на Деймън възхвалява качествата и изобилието на тежкия ѝ бюст. Не мога да не се запитам дали наистина си пада по такива празноглави, алчни и безсрамни момичета, а аз съм просто

някаква аномалия, странна птица, която продължава да му се изпречва на пътя вече четиристотин години.

През целия час го държа под око. Седя на самотното си място отзад и наблюдавам. Отговарям на въпросите на господин Робинс, без да се замислям, просто повтарям това, което чета в неговата глава, и не преставам да мисля за Деймън, да си повтарям, че всъщност той е мил, грижовен, верен и добронамерен — любовта на всичките ми животи. А онзи, който седи пред мен, не е истинският ми приятел, няма значение, че повтаря като папагал действията и поведението на образа от кристала. Този не е Деймън!

Часът свършва и аз тръгвам след него. Пропускам физическото, предпочитам да вися пред вратата на неговата класна стая, вместо да тичам по пистата. Прикривам се, когато усещам, че камерите в коридора започват да се въртят, и се връщам отново, след като механичното им око се завърта в друга посока. Надничам през прозореца и подслушвам всички негови мисли и правя всичко, в което ме е обвинил пред господин Робинс. Не знам дали да се радвам, или да се тревожа, когато откривам, че вниманието му не е насочено изцяло към Стейша, а се вълнува от красотите и на другите момичета, които седят близо до него. Интересува се от всички, но не и от мен.

Продължавам да го следя и през третия час, но през четвъртия се съсредоточавам върху Роман. Докато вървя към чина си, го гледам право в очите, въртя се около него и наострям уши при всяка негова мисъл. И въпреки че мислите му, свързани с мен, са точно толкова банални и нагли, колкото и тези на Деймън за Стейша, аз не се изчервявам и не реагирам по никакъв начин. Продължавам да се усмихвам и да му кимам, готова да понеса всичко, защото как да разбере какво е намислил този приятел, ако бягам от него като от чума?

Именно с тази цел решавам да се освободя от натрапената ми роля на отхвърлена от всички смотанячка и когато звънецът бие, тръгвам към общата маса. Игнорирам нарастващата с всяка крачка болка в стомаха ми и решавам да седна при останалите от класа.

Роман ми кима и аз въздъхвам разочаровано, че не успявам да го изненадам.

— Евър! — усмихва се той и потупва мястото до себе си. — Значи не е само сън! Значи наистина седим един до друг като задружен клас!

Усмивам се със стиснати устни и сядам до него. Очите ми неволно търсят Деймън, но щом го откриват, бързат да погледнат другаде. Напомням си, че трябва да се съсредоточа върху Роман, той е моята цел, не безсрамните мисли на Деймън.

— Знаех си, че накрая ще дойдеш при нас. Само се молах да е по-скоро. Имаме да наваксваме толкова много!

Роман се навежда толкова близо към мен, че виждам отделните цветове в ириса му, онези красиви виолетови точки, които биха могли така лесно да завъртят главата на всяко момиче.

— Това е прекрасно. Не е ли прекрасно да седим всички заедно, като един? Ти беше липсващото звено от веригата. Но вече си тук и задачата ми е изпълнена. А казваше, че е невъзможно.

Накланя глава назад и се засмива със затворени очи и широко отворена уста, докато слънчевите лъчи си играят със златистите му къдрици. И въпреки че не искам, се налага да си призная, че наистина е омагьосващо красив.

Но не по начина, по който е Деймън, нищо подобно. Красотата на Роман ми напомня за моя предишен живот. Той притежава специфичния чар и точното количество страст, достатъчни, за да хлътна по него преди катастрофата. Защото тогава преценявах хората по външния им вид и рядко, да не кажа никога, не се замислях какво има под лъскавата повърхност.

Роман се заема със своя „Марс“, а аз стрелкам с поглед Деймън. Красивият тъмен профил събужда чувствата и засилва копнежа ми по него. Очите ми се спират на ръцете му, докато разказва на Стейша някакъв глупав виц. Вицът не ме интересува, интересуват ме ръцете, които някога галеха с такава нежност лицето ми...

— Много се радвам, че дойде при нас, но не мога да не се запитам защо го направи — прекъсва мислите ми Роман. Очите му не се отделят от мен.

Но аз продължавам да гледам Деймън. Виждам как притиска устни до бузата на Стейша, после продължава по линията на ухото и надолу по врата...

— Защото, колкото и да ми се иска да погалая самочувствието си и да приема, че си победена от красотата и чара ми, знам добре, че не е така. Хайде, Евър, кажи ми защо?

Роман продължава да говори и говори, гласът му ми действа като звуков фон, не ми е трудно да го изключа, очите ми не се откъсват от Деймън — любовта на моя живот, моят вечен любим, който дори не забелязва, че съществувам. Стомахът ми се свива на топка, когато устните му слизат до върха на деколтето ѝ и поемат отново нагоре към ухото, устните му се движат леко, той ѝ шепне нещо, опитва се да я убеди да избягат от следващите часове и да отидат у тях...

Чакай... да я убеди? Да я придума? Значи ли това, че тя не е готова на тази стъпка?

Аз ли съм единствената, която си мисли, че вече са минали през леглото?

Опитвам се да прихвана енергията на Стейша и да видя какви играчки играе, но в същия момент Роман докосва ръката ми и казва:

— Хайде, Евър, не се срамувай! Кажи ми какво правиш тук? Кажи какво те накара да прескочиш бариерата?

Но преди да отговоря, Стейша поглежда към мен и възкликва:

— Боже! Вижте, смотанячката е тук!

Не отговарям. Правя се, че не я чувам, и продължавам да следя Деймън. Преструвам се, че не забелязвам колко плътно притиснати са един в друг, сякаш са едно. Моля се вътрешно той да вдигне глава и да ме *погледне*. Да ме погледне истински, както го правеше преди.

Но когато най-после го прави, погледът му минава през мен, сякаш съм невидима.

Аз оставам без дъх, неспособна да мръдна.

— Ъ-ъ-ъ здравей — извиква Стейша достатъчно силно, за да я чуят всички. — Имаш ли нужда от помощ, или нещо?

Поглеждам към Майлс и Хевън, които стоят на няколко крачки от мен и отбягват погледа ми. Ще им се никога да не са ме познавали. Преглъщам и си напомням, че действат не по своя воля, че авторът, режисьорът и продуцентът на цялото зловещо шоу е Роман.

Обръщам се към него и стомахът ми се преобръща, но не отмествам поглед. Решавам да повдигна онзи най-външен слой на тривиалните мисли, за да видя дали има нещо повече от това нагло, досадно, пристрастено към захарта и газираната вода момче, за което се представя. Защото не му вярвам. Видяният образ в онзи кристал, победоносната, изпълнена с жлъч усмивка — всичко говореше за нещо

много по-страшно и мрачно. Взирам се в него. Постепенно усмивката му се разширява, очите му се свиват и всичко останало потъва в мъгла.

Всичко, освен Роман и аз.

Тичам през някакъв тунел, забързвам все повече, гонена от някаква незнайна сила. В същия миг пропадам все по-дълбоко в тъмните дебри на съзнанието му. Роман подбира внимателно сцените, които иска да ми покаже — Деймън организира парти в наетия за нас апартамент в хотел „Монтаж“. Виждам Стейша, Онър, Крейг и всички, които допреди няколко дни дори не са разговаряли с нас. Купонът продължава няколко дни, докато не ги изгонват от хотела, защото изпочупват всичко. Принудена съм да гледам всички отвратителни неща, вършени там, такива, за които предпочитам дори да не знам. Всичко завършва с финалната сцена, която видях в кристала онзи ден. Деймън е мъртъв, а Роман е над него.

Свличам се от пейката и падам на земята с прострени ръце и крака, едва успявам да освободя съзнанието си от капана му и най-после идвам на себе си. Цялото училище се смее и крещи с пълно гърло: „Смотанячка“. Бутилката ми се преобръща и аз виждам с ужас как червеният еликсир се разлива и започва бавно да се стича надолу.

— *Добре ли си?* — пита Роман, докато се мъча да се изправя на крака. — Знам, че е ужасно да видиш такова нещо. Повярвай ми, преживял съм го. Но всичко е за добро. Просто трябва да ми се довериш.

— Знаех си, че си ти — прошепвам и стъпвам на треперещите си крака. — Знаех го от самото начало.

— Така ли? — усмихва се той. — Значи този път сме едно на нула за теб. Но имай предвид, че все още те водя с десет точки.

— Няма да успееш — изсъсквам и гледам с ужас как подлага средния си пръст под капещата червената течност, после го поднася преднамерено към езика си, сякаш иска да ми каже нещо, да ми намекне.

Това ми говори нещо, но не знам още какво. И тъкмо мислите ми започват да придобиват форма, той облизва устни и казва:

— Искаш ли да видиш къде грешиш?

Извърта глава и я навежда така, че да видя перфектно оформената татуировка на Уроборос, който ту се появява, ту изчезва.

— Вече съм успял — поглежда ме косо. — Вече съм победил.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Не влязох в час по изобразително изкуство. Тръгнах си след обяда.

Не. Истината е, че си тръгнах по средата на обяда. След сблъсъка с Роман изтичах до паркинга (преследвана от непрекъснатия хор „смотанячка!“) и скочих в колата много преди звънецът да обяви край на обедната почивка.

Трябваше да се отдалеча от Роман. Да се отдалеча от зловещата му татуировка, от онзи появяващ се и изчезващ Уроборос, същият какъвто Дрина имаше на китката си.

Символът, причисляващ Роман към злите безсмъртни. Точно както подозирах.

Деймън не ме е предупреждавал за тях, аз дори не знаех, че съществуват, преди Дрина да ми разкрие истинската си същност, и въпреки това, все още не мога да повярвам, че ми отне толкова време да го разкрия. Роман яде и пие, аурата му е видима и мислите му могат да се четат (поне аз мога да ги чета), но всичко това е било фасада. Като онези декори в Холивуд, сякаш са нещо, а всъщност не са. И Роман като истински декоратор се проектира като веселяк, готин хлапак в английска опаковка, с ярка аура и щастливи по момчешки незрели мисли. Но отвътре се оказа съвсем различен.

Истинският Роман е черен. Много черен.

И зъл.

И жесток.

И всички останали синоними на лош. Но най-отвратителното е, че иска да убие приятеля ми и нямам представа защо.

Гмурнах се в недрата на съзнанието му именно с тази цел — да открия мотива му, но се провалих.

А мотивът е много важен, ще ми помогне да ударя в конкретната чакра, ако се наложи да го убия, за да се отърва завинаги от него. Без тази информация няма да успея.

Искам да кажа, че трябва да знам дали да напада първата, земната чакра, наричана понякога центърът на гнева, насилието и алчността, или да се съсредоточа в пъпната, централната, където са скрити ревността и завистта. Ако не знам какво ръководи действията му, бих могла да ударя грешната чакра и тогава не само че няма да го убия, но ще го разяря. Ще ми останат още шест чакри и вероятността той да разкрие намеренията ми.

Освен това не бива да го убивам прекалено рано, защото ще отнесе със себе си тайната за Деймън и аз няма да разбера какво е направил с него и с останалите в училище. Не мога да поема този риск. И накрая — аз не съм изпечен убиец. Единствения път, когато го направих, беше при битката ми с Дрина, но тогава бях изправена пред избора или да се бия, или да умра. И когато разбрах какво съм направила, си пожелах никога да не ми се налага отново. Въпреки че тя е отнемала живота ми много пъти през вековете, въпреки признанието ѝ, че е причината за смъртта на семейството ми, заедно с кучето, аз продължавам да чувствам вина. Това, че станах причина за смъртта ѝ, ме кара да се чувствам ужасно.

Въпреки разкритията ми за Роман аз все още съм в задънена улица, затова решавам да започна всичко отначало. Обръщам надясно и тръгвам по Крайбрежната към дома на Деймън. Искам да използвам следващите няколко часа, докато всички са в училище, за да вляза в къщата и да огледам всичко още веднъж.

Спирам пред портала, махам с ръка на Шийла и продължавам напред, очаквайки бариерата да се вдигне, докато стигна до нея, но се налага да натисна панически спирачка, за да избегна удара, защото тя остава на мястото си.

— Моля! *Моля!* — крещи Шийла и се спуска към колата ми, сякаш съм нарушител, сякаш никога не ме е виждала. Въпреки че до миналата седмица идвах тук почти всеки ден.

— Здравсти, Шийла — пускам в ход най-милата, убедителна и дружелюбна усмивка. — Трябва да отида у Деймън, така че ако обичаш...

Тя стиска устни в тънка злобна линия.

— Ще трябва да те помоля да се върнеш.

— Какво? Но *защо*?

— Защото си извън списъка — казва тя и слага ръце на хълбоците. Лицето ѝ не показва и капчица съчувствие въпреки всичките помахвания и усмивки, които отнесе през изминалите месеци.

Притискам устни една към друга и асимилирам чутото.

Аз съм извън списъка. Извън постоянния списък. Отхвърлена, отстранена или както там се казва, когато ти отказват достъп до избраното общество за неопределено време.

Това е ужасно, но да го чуя от устата не на Деймън, а на Голямата Шийла, е още по-гадно.

Свеждам поглед, преглъщам тежко и решавам да опитам.

— Добре, явно вече си информирана, че ние с Деймън скъсахме. Но трябва да отскоча дотам и да си взема някои неща. — Отварям чантата си и предлагам съдържанието ѝ на нейния поглед. — Както виждаш, ключът му все още е у мен.

Изваждам го и го вдигам към очите ѝ, за да го види добре. Жълтият метал отразява ярките лъчи на обедното слънце, аз се заглеждам в златистото сияние и се отнасям дотолкова, че не успявам да предвидя хода ѝ. Тя се пресяга, грабва ключа от ръцете ми и го пъха дълбоко в джоба си. Формата му се откроява ясно върху изпънатия върху огромните ѝ гърди плат.

— А сега те моля най-любезно да освободиш пътя. — Не ми дава време дори да натисна газта, а веднага добавя: — Бързо обръщай! Не ме карай да те моля втори път.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Отивам в Съмърленд, но този път прескачам обичайното приземяване върху зелената поляна и кацвам в средата на онази улица, мястото, което сега е най-важно за мен и за бъдещето ни с Деймън. Ставам, изтупвам дънките и установявам с изненада, че всички около мен продължават с обичайните си занимания, сякаш да падне някой по този начин е съвсем нормално и се случва всеки ден. Но може би в това измерение е точно така.

Минавам покрай караоке баровете и фризьорските салони и продължавам по показания ми от Роми и Райни път. Знам, че мога просто да *пожелая* да отида там, но ми се иска сама да откроя точното му местоположение. Свивам по празната алея, излизам на булеварда, изтичвам по големите мраморни стъпала, заставам пред масивната врата и тя моментално се отваря пред мен.

Влизам в големия мраморен коридор и отчитам, че този път е много по-населен с хора. Преповтарям въпросите наум и се чудя да търся ли „Хрониките на Акаша“, или да питам направо оттук. Освен това не знам дали са позволени въпроси от рода на: *Кой е Роман и какво е направил с Деймън!* и *Как мога да го спра и да спася живота на приятеля си?*

Решавам, че е по-добре да съкратя нещата и да оформя едно-единствено изречение. Затварям очи и се замислям. В общи линии това, което ми трябва да знам, е: *Как мога да направя нещата да са си както преди?*

И щом го формулирам, пред мен се появява врата, отваря се и топлата светлина ме кани да вляза в бялата кръгла стая, само че този път, вместо мраморна пейка, има износен кожен диван.

Сядам на него, вдигам краката си и се настанявам удобно. И съзнавам, че лежа на любимия диван на татко, чак когато виждам изписаните на облегалката инициали Р. Б. и Е. Б. Скачам като ужилена. Спомням си, че аз убедих Райли да издълбае буквите със скаутския си нож, който после се превърна в доказателство срещу нас. Мама и татко

разбраха, че виновниците сме ние, и ни наказаха да не излизаме една седмица.

Прокарвам пръсти по буквите, нокътят ми влиза в по-дълбоката резка на Р-то, припомням си подробностите и едва потискам риданията си. Помня ги съвсем ясно. Както и всички останали. Всеки един от онези прекрасни дни, които някога приемах за даденост, а сега ми липсваха толкова, че ме болеше сърцето.

Бих направила всичко, за да върна нещата обратно. Каквото и да е, само да може всичко да си бъде, както беше някога...

И докато оформям тази мисъл в главата си, празната стая започва да се променя, като се трансформира бавно в нашата всекидневна в Орегон.

Из въздуха се носи познатият аромат на мамините ореховки, стените преливат от бисерно бяло в бежова разцветка, която мама харесваше толкова много, а плетеното одеяло от баба в три нюанса на синьото покрива коленете ми. Поглеждам към вратата и виждам закачената на дръжката ѝ кайшка на Жълтурко, в коридора се мъдрят старите маратонки на Райли, точно до тези на татко. Постепенно всеки детайл си идва на мястото, всяка книга, всяка снимка и сувенир. Оглеждам се смаяно и неволно се запитвам дали промяната е предизвикана от въпроса ми? Това ли означава *„всичко да си е както преди“*?

Но докато го задавах, си мислех за мен и Деймън.

Или не?

Имам предвид дали наистина е възможно човек да се върне във времето?

Или това е просто дубликат, умален макет на всекидневната на семейство Блум. Най-скъпите ми хора.

Задавам си въпроса *„Какво наистина значи това“* и изведнъж телевизорът се включва, екранът лумва във всевъзможни цветове и аз забелязвам, че е направен от кристал, като онзи, в който гледах миналия път.

Увивам одеялото плътно около себе си, подмушвам го под коленете си и се заглеждам. На екрана се появява надпис *„l'heure bleue“*. Запитвам се какво ли може да означава това и дефиницията вече се изписва на екрана с красив калиграфски почерк:

Френският израз *Fheure bleue* или (синият час) се отнася за времето между деня и нощта, когато светлината е още синкава, примесена с мрак, а ароматът на цветята е най-силен.

После думите избледняват и на тяхно място се появява образ на луна — пълна луна в цялото си великолепие — и хвърля прекрасни сини отблясъци, които съвпадат с цвета на небето...

И после... после там, на същия този екран, виждам себе си. Облечена съм в дънки и черен пуловер, косата ми е разпусната и покрива раменете ми. Стоя пред някакъв прозорец, незнайно как монтиран на същата синя луна, и поглеждам към часовника си, сякаш чакам нещо, сякаш някой ще пристигне всеки момент. И въпреки че според мен онова момиче не съм аз или поне не съвсем, защото аз съм си тук и я наблюдавам в някакво странно полусънно състояние, установявам, че чувствам и мисля онова, което си мисли тя. Момичето е готово за път. Отива там, където доскоро си е мислило, че не може да стигне. Чака нетърпеливо часа, когато небето ще приеме същия цвят като луната — прекрасно тъмносиньо, без следи от слънчеви лъчи. Този момент е единственият ѝ шанс да намери пътя към онова място, което е смятало, че е изгубило завинаги — да се върне в тази всекидневна.

Загледана в искрящите ѝ от нетърпение очи, аз се стряскам и подскачам, когато тя вдига ръка, докосва кристала с пръст и изчезва.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Изскачам от залата и тичам надолу по стълбите. Погледът ми е замъглен и сърцето ми бие толкова бурно, че не забелязвам Роми и Райни, блъскам се в тях и Райни пада на земята.

— Боже мой! Много съжалявам, аз...

Навеждам се, протягам ръка, чакам да я хване, за да ѝ помогна да се изправи на крака, и питам няколко пъти дали е добре. И потрепвам смутено, когато тя отказва помощта ми и става сама. Оправя полата си, вдига чорапите нагоре и ченето ми пада, когато виждам, че раната на коляното ѝ заздравява на мига. Изобщо не бях и помисляла, че може да са като мен.

— Да не би да сте... да сте...

Но преди да се доизкажа, Райни поклаща глава и заявява:

— В никакъв случай!

Поглежда надолу, за да се убеди, че чорапите ѝ достигат точно определената височина, и продължава:

— Нямаме *нищо* общо с теб.

Изпъва красивото синьо сако, оглежда се от всички страни и търси подкрепа от далеч по-симпатичната си сестра.

— Райни, дръж се прилично, ако обичаш! — мръщи се Роми.

Райни продължава да гледа войнствено, но тонът ѝ омеква.

— Добре, де, *не сме* като теб.

— Но... знаете за мен? — питам и веднага чувам мислите на Райни — *Добре, де, знаем.*

Роми само поклаща утвърдително глава.

— И мислите, че съм лоша?

Райни извърща поглед, но Роми се усмихва и казва:

— Моля те, не обръщай внимание на сестра ми. Нищо подобно не си мислим. Не сме в позиция да съдим.

Оглеждам ги с подновен интерес, спирам поглед на бледата им кожа, на големите черни очи, правите като под конец бретони и тънки устни — всяка черта е толкова изрядна, че приличат на анимационни

героини. Не мога да не си задам въпроса как е възможно две същества да са толкова еднакви отвън и толкова различни отвътре.

— Кажи ни какво научи? — усмихва се Роми и предлага с кимане всички да продължим надолу по улицата, което и правим. — Намери ли отговорите, които търсеше?

Дори нещо повече.

Останах безмълвна, втренчила широко отворени очи в кристала, докато всичко изчезна и повърхността му потъмня. Нямах представа какво да правя с полученото познание, но усещах, че то ще промени не само моя живот, но и света. Мислех си, че е невероятно да имаш достъп до такава голяма мъдрост, но в същото време съзнавах, че с нея идва и огромна отговорност.

Какво се очакваше да направя сега, когато вече знам? Имаше ли специална причина да ме допуснат до тази информация? Някаква голяма глобална причина? Трябваше ли да използвам за нещо наученото? И ако не, тогава какъв беше смисълът?

И най-важното — *защо аз!*

Със сигурност не съм първата, задавала такива въпроси.

Или съм първата?

И единственият задоволителен отговор бе, че съм предопределена да се върна.

Не да спра убийствата и войните, нито да променям хода на историята — просто не съм такъв тип момиче.

Но беше повече от ясно, че има определена причина да ми подадат тази информация и тази причина води директно към онова, за което мислех непрекъснато. Че целият сценарий с катастрофата, психическите ми способности и усилията на Деймън да ме направи безсмъртна са една огромна грешка.

И ако мога да се върна назад и да предотвратя ужасната катастрофа, нещата ще останат, каквито са били преди. Ще мога да се върна в Орегон и да продължа стария си живот, все едно че новия никога не го е имало. Истината е, че през цялото време исках точно това.

Но тогава какво ще стане с Деймън? Той също ли ще се върне?

И ако се върне, ще продължава ли да бъде с Дрина, докато тя все пак успее да ме убие и всичко да започне отначало?

И дали ще мога да предотвратя неизбежното, или само ще го отложам?

И дали няма всичко да си остане постарому, никой, освен мен да не се промени? Тогава Деймън ще умре от ръката на Роман, а аз ще си живея в Орегон, без да знам нищо.

Бих ли могла да го допусна?

Как да обърна гръб на единствения мъж, когото съм обичала истински?

Поклащам глава и забелязвам, че Роми и Райни все още ме гледат, чакат отговор на въпроса си, но аз не знам какво да им кажа. Отварям уста, но продължавам да мълча, съзнавайки, че приличам на олигофрен. Оказва се, че дори и в Съмърленд, мястото на абсолютната и безусловна любов, аз си оставам кръгъл идиот.

Роми се усмихва, затваря очи, пълни ръцете си с прекрасни червени лалета и ми ги подава.

Но аз не ги вземам. Отстъпвам назад, сякаш са отровни.

— Какво правите? — викам и погледът ми прехвърква ядовитото от едната на другата. Но те изглеждат не по-малко объркани от мен самата.

— Съжалявам — опитва се да ме успокои Роми. — Не знам защо го направих. Мисълта просто се появи в главата ми и...

Лалетата избледняват и изчезват от ръцете ѝ, връщат се там, откъдето са дошли. Но това не променя нещата и аз пожелавам заедно с тях да изчезнат и близначките.

— Какво става тук? — крещя ядосано.

Знам, че прекалявам, но не мога да се въздържа. Защото ако тези лалета са някакво съобщение, ако тя е прочела мислите ми и се опитва да ме откаже от миналото и да ме задържи в настоящето, това не е нейна работа, нали? Те може да знаят всичко за Съмърленд, но не знаят *нищо* за мен и нямат право да се месят. Никога не им се е налагало да вземат такива решения. Нямат представа какво е да загубиш всичките си близки хора.

Правя още една крачка назад. Райни бърчи вежди, а Роми клати глава и казва:

— Нищо не сме *чели*, честна дума. Не можем да четем *всичките* ти мисли, само онези, които ти ни позволиш. Каквото и да си видяла в

акашките хроники, си остава за теб и само за теб. Ние просто се тревожим за теб. Това е всичко.

Присвивам очи. Не вярвам на нито една нейна дума. Вероятно са надничали в мислите ми през цялото време. Иначе защо ще ми подарява лалета? Защо ще материализира такива неща?

— Изобщо не видях тези хроники — казвам. — Стаята беше...

Гласът ми секва, когато си спомням миризмата на мамините ореховки, допира на бабиното одеяло и преглъщам тежко, когато си помисля, че мога да имам всичко това отново. Трябва само да изчакам точния ден и час и да се върна при семейството и приятелите си. Тръсвам глава и продължавам:

— Стаята беше различна от предишната.

— „Хрониките на Акаша“ имат много лица. Стаята е такава, каквато трябва да бъде, за да отговори на конкретните ти нужди — казва тя и ме оглежда. Очите ѝ шарят по лицето ми, търсят нещо. — Появихме се само за да помогнем. Не искахме да те разстройваме или да те объркваме.

— Вие какво? Да не сте ангели спасители или духовни водачи? Две вълшебници кръстници, облечени в ученически униформи?

— Не точно — смее се малката вещица.

— Тогава кои сте, в края на краищата? И како правите тук? И как така успявате винаги да ме намерите?

Райни дърпа сестра си за ръкава, иска да я накара да се махнат. Но Роми не помръдва, гледа ме в очите и казва:

— Тук сме, за да ти помагаме. Не ти трябва да знаеш повече.

Вглеждам се в нея, после обръщам поглед към сестра ѝ, тръсвам глава и тръгвам напред. Те са преднамерено тайнствени, много странни и инстинктът ми подсказва, че не са тук за добро.

Роми ме вика, но аз не се обръщам. В стремежа си да се отдалеча по-бързо от тях, се насочвам към една жена с кестенява коса, която чака пред театъра и в гръб прилича удивително на Ава.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Изпитвам ужасно разочарование, когато я потупвам по рамото и откривам, че не е тя. Това ме подсеща, че трябва веднага да поговоря с нея. Напускам Съмърленд, приземявам се на шофьорското място в колата си на паркинга пред „Кристал Коув“ и изплашвам една жена, която тъкмо излиза от магазина. Тя изпуска багажа от ръцете си — чантата, три чаши кафе и два бульона — и всичко се пръска сред редиците от коли. Обещавам си, че отсега нататък ще влизам и излизам от възшебната земя малко по-дискретно, и бързам да се махна оттам.

Пристигам у Ава, но тя е с клиент, затова отивам в слънчевата ѝ кухня и изчаквам да се освободи. Знам, че не е моя работа, знам, че не бива да подслушвам, но въпреки това натискам дистанционното и се изненадвам от точното и подробно описание на проблема на клиентката ѝ.

— Много впечатляващо — казвам, когато тя свършва и идва при мен в кухнята. — Наистина. Нямах представа, че си толкова добра.

И гледам с усмивка как извършва обичайния ритуал — слага чайника на печката, подрежда курабийките в чиния и ги оставя пред мен.

— Щом ти го казваш, наистина съм поласкана — усмихва се тя и сяда срещу мен. — Помниш ли, че и на теб веднъж ти предсказах разни неща и всички се оказаха верни?

Вземам си една курабийка, защото знам, че го очаква от мен. Облизвам захарната глазура от курабийката и съжалявам, че вкусът им вече не ме привлича.

— Предполагам, че си спомняш онзи сеанс? Вечерта на Хелюин? — поглежда ме тя.

Аз кимам. Спомням си го ясно. Беше вечерта, когато разбрах, че тя вижда Райли. Дотогава си мислех, че само аз мога да комуникирам с нея, и не бях особено щастлива от обрата.

— Каза ли на клиентката си, че излиза с подлец? — питам, докато разчупвам курабийката наполовина и почиствам падналите в

скута ми трохи. — Че я лъже с приятелката й и че трябва да го изрита от живота си?

— В общи линии — отвърща тя, чува, че водата ври, и става да приготви чая. — Но ако някога решиш да се занимаваш с гадаене, трябва да смекчаваш думите си.

Думите й ме подсещат, че не съм мислила за бъдещето си и каква искам да стана, когато порасна. Преминах през различни етапи — първо исках да съм охрана в парка, после учител, астронавт, супер модел, поп звезда — списъкът е безкраен. Като безсмъртна знам, че през следващите хиляда и плюс години мога да изпробвам всички възможности, но вече нямам желание за нищо.

Напоследък мислех само за едно. Как да спася Деймън.

А сега, след видяното в Съмърленд, единственото ми желание е да върна старата Евър обратно.

Защото не е много забавно да имаш целия свят в краката си и да няма с кого да го споделиш.

— Аз... все още не знам какво искам да правя. Не съм се замисляла за това — излъгвам, докато мисля как и дали ще успея да си върна предишния живот... ако реша. Интересно ми е да разбера дали все още ще искам да стана поп звезда, или преживяното през последните месеци ще ме отведе другаде.

Ава духа два пъти в чашата, преди да отпие, това ме връща на земята и аз си спомням, че не съм дошла да си бърбря за бъдещето, а да обсъдя с нея миналото. Да й доверя някои от най-големите си тайни и да потърся съвет. Сигурна съм, че мога да й се доверя и че тя ще може да ми помогне.

Трябва ми човек, на когото да разчитам. Няма да се справя сама. И не за да ми помогне да взема решение да остана или да си тръгна. Постепенно осъзнавам, че нямам голям избор. Единственото, което ме възпира, е мисълта, че ще оставя Деймън и повече никога няма да го видя. Но щом се сетя за семейството си, за това как всички загинаха, заради глупавото ми упорство да се върнем за онази тениска или заради материализираната от Дрина сърна, заради която катастрофирахме, усещам, че трябва да поправа нещата.

Защото, от която и страна да го погледна, всичко опира до мен. Вината, че те са мъртви, е моя. Аз и само аз съм виновна за разбитите им надежди за щастливо бъдеще. Ако не бях настояла да се върнем,

нищо нямаше да се случи. И въпреки че Райли ме убеждаваше, че е било писано да се случи така, ето че ми се предоставя възможност да оправя нещата. Следователно трябва да жертвам бъдещето си с Деймън, за да върна тяхното.

Защото така е редно.

Защото това е *единственият* вариант.

А при ситуацията напоследък, когато всичките ми съученици ме изолираха, Ава остава единственият ми приятел. Това означава, че само тя може да довърши нещата, които ще оставя след себе си.

Допирам чашата до устните си и я оставям на масата, без да отпия. Проследявам с пръст извивката на дръжката, поемам дълбоко въздух и казвам:

— Мисля, че някой слага нещо в неговия... — идва ми на устата да кажа *еликсир*, но бързо се поправам. В неговата любима напитка. И той започва да се държи като... — *смъртен*? — Започва да се държи лошо.

Ставам от мястото си и продължавам бързо, за да не й дам възможност да попита:

— И понеже не ме пускат в комплекса, където живее, трябва ти да ми помогнеш да вляза в дома му. Моля те!

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Добре, вече сме тук. Само спокойно — казвам на Ава, когато приближаваме портала, и залягам на задната седалка. — Усмихни се, махни й с ръка и й дай името, което ти казах.

Свивам крака и се опитвам да се сниша още повече — задача, която щях да изпълня с много по-голяма лекота две седмици по-рано, преди да се сблъскам с проблема „ускорен растеж“. Навеждам глава и мятам одеялото отгоре. Ава сваля прозореца, усмихва се на Шийла и дава името Стейша Милър (което замени моето в списъка с ВИП гостите на Деймън), а аз се моля Стейша да не е зачестила с посещенията си дотолкова, че Шийла да я е запомнила.

Барьерата се вдига и ние поемаме по алеята. Веднага отмятам одеялото, изправям се и виждам изпълнения със завист поглед на Ава, докато разглежда наоколо.

— Надути копелета! — скърца със зъби тя.

Аз също се заглеждам навън. Досега никога не съм обръщала внимание на другите къщи. Възприемала съм тосканските ферми и испанските хасиенди с добре поддържани градини като фон на пътя, който води до френското шато на Деймън.

— Нямам представа откъде взема пари за този разкош, но наистина е поразително — поглежда ме тя.

— Залага на конни състезания — мънкам аз.

Спираме пред къщата и аз забивам поглед в гаражната врата.

Оглеждам внимателно всеки детайл, преди да затворя очи и да *пожелая* тя да се отвори.

Виждам как вратата се вдига, отварям очи и в същия момент се чува скърцане, дрънчене на ламарина и тя пада обратно с трясък. Непогрешим знак, че съм далече от овладяването на психокинезата или изкуството да повдигам предмети със силата на мисълта. Явно не съм напреднала от урока „повдигане на малка дамска чанта“.

— Виж, може би ще е по-добре да минем отзад и да пробваме оттам. Аз винаги правя така — казвам засрамена от неуспеха си.

Но Ава не ми обръща внимание. Взема чантата ми и тръгва към входната врата. Дърпам се, обяснявам, че няма да стане, че тя е заключена и няма как да влезем, но тя продължава напред и ме уверява, че ще я отключим.

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш — продължавам аз. — Пробвала съм и не става.

В същия момент съглеждам втората врата, материализирана от мен последния път, когато бях тук. Все още си стои подпряна на стената до първата. Деймън очевидно е прекалено зает със Стейша и не е имал време да се отърве от нея.

Мисълта ме натъжава и аз бързам да я прогоня от главата си. Усещам се празна, жалка и отчаяна повече отколкото ми се ще да призная.

— Само че този път имаш помощ — усмихва се Ава. — Мисля, че вече сме доказали колко добре работим в екип.

Погледът ѝ е изпълнен с такава увереност и оптимизъм, че аз се предавам. Затварям очи, подавам ѝ ръка и двете едновременно си представяме, че вратата пред нас се отваря. Чуваме ключалката да превърта, крилото се отваря и ни кани да влезем.

— Първо ти — казва Ава, поглежда часовника си и мръщи чело. — Според теб колко точно ще се бавим тук?

Поглеждам китката си и виждам гривната с кристалната подкова, която ми подари Деймън на хиподрума. Сърцето ме заболява всеки път, когато я погледна. Но не я свалям. Просто не мога. Това е единственото, което ми е останало от онова прекрасно време.

— Хей? Добре ли си? — пита загрижено тя.

Преглъщам и кимам.

— Би трябвало всичко да мине гладко. Но трябва да те предупредя, че Деймън има лошия навик да бяга от училище и да се прибира по-рано.

— Тогава да не губим време — усмихва се Ава, влиза в коридора и оглежда любопитно.

Очите ѝ се местят от огромния полилей към парапетите от ковано желязо на стълбището за втория етаж.

— И всичко това принадлежи на едно седемнайсетгодишно хлапе? — поглежда ме изумено тя.

Не си правя труда да я опровергавам, че е точно така. Бързам към кухнята. Имам много по-важна работа от това да цъкам с език и да се чудя как едно „седемнайсетгодишно хлапе“ може да си позволи този лукс, без да е нито поп звезда, нито водещ на телевизионно шоу.

— Чакай малко — хваща ме за рамото тя. — Какво има горе?

— Нищо — отвърщам и веднага разбирам, че съм прецакала работата. Казвам го толкова бързо, че никой не би ми повярвал. Защото не искам Ава да души наоколо и да рови из нещата в „специалната“ му стая.

— Хайде, де! — ухилва ми се тя като тийнейджър, чиито родители са заминали за уикенда. — Кога свършват часовете ви? В три без десет, нали?

Кимам. Съвсем леко, но това ѝ е достатъчно.

— И после му трябват... колко? Десет минути, за да се прибере?

— По скоро две. Грешка, трийсет секунди. Нямах представа колко бързо кара.

Тя отново поглежда часовника, после мен. В угълчетата на устните ѝ заиграва палава усмивка.

— Въпреки това имаме достатъчно време да поогледаме, да вземем шишетата със сиропа и да се изнижем оттук навреме.

Онзи глас в главата ми крещи: *Кажу не! Кажу не! Просто! Кажу! Не!*

Но нейният глас е по-силен.

— Хайде, Евър! Не ми се случва често да вляза в подобна къща. А и замисляла ли си се, че може да открием нещо полезно?

Стискам устни и кимам бавно, сякаш кимането боли. Тръгвам неохотно след нея, а тя препуска напред като ученичка към стаята на гаджето си, въпреки че е по-възрастна от мен поне с десет години.

Тя влиза в първата стая от редицата — неговата спалня. Влизам след нея. Не мога да преценя дали съм повече изненадана, или облекчена, защото я намирам, както съм я оставила.

Само че по-разхвърляна.

Защо е по-разхвърляна?

Забранявам си да мисля каква е причината за това, важното е, че нито чаршафите, нито мебелите, нито картините по стените са сменяни. Всичко е както преди две седмици, когато му помогнах да я обзаведе, защото отказах да остана и минута повече в неговия

мавзолей, където спеше дотогава. Онези, наблъскани във всяко ъгълче, стари спомени ме потискаха, потискат ме и сега, нищо че както се развиват нещата, аз май също съм част от тях.

Дори и след подмяната на мебелите аз предпочитам да се виждаме у нас. Предполагам, защото у дома се чувствах... как да кажа — в безопасност? Заплахата, че Сабин може да се прибере всеки момент, ме предпазваше да направя нещо, за което не бях още готова. След всичко случило се това ми изглежда малко нелепо.

— Ау! Погледни банята! — Ава пляска с ръце и оглежда мозайката по пода и стените, душ-кабините за двайсетина човека. — Признавам, че с удоволствие бих живяла тук.

Тя сяда на ръба на джакузито и прокарва пръсти по мраморната вана.

— Винаги съм искала такова нещо. Ползвала ли си го? — вдига поглед към мен и вижда внезапно плъзналата по лицето ми червенина.

Боже мой, трябва ли да наднича из интимните подробности от живота ми само защото съм споделила с нея няколко тайни и съм й позволила да дойде с мен?

— Имам джакузи вкъщи — казвам накрая с надеждата това да задоволи любопитството ѝ и най-после да излезем от тази стая. Трябва да отида в кухнята и да заменя еликсира на Деймън с моя. Но ако я оставя тук сама, след това може никога да не я придумам да си тръгнем.

Почуквам по циферблата на часовника си. Надявам се това да ѝ напомни коя от двете ни се разпорежда тук.

— Добре, добре — измърморва тя, но въпреки това ми се налага почти да я влача до коридора.

Но две врати по-далеч тя отново се запъва и се лепва за една дръжка.

— Само да видя какво има тук!

И преди да успея да я спра, влиза в *онази* стая — светинята на Деймън. Неговият храм. Неговият мавзолей.

Само че сега всичко се е променило.

Всяка следа от личния му живот е заличена. Няма Пикасо, няма Ван Гог, нито кадифеното канапе.

Всичко е заменено от голяма маса с покривка от червено кадифе, добре зареден бар от черен мрамор и дълга редица от столове с

облегалки пред огромен плосък телевизор, който заема почти цялата стена. Нямам представа какво е станало с онези безценни антики. Те винаги са ми лазели по нервите, но сега, когато виждам, че са заменени с тези скъпи лъскави неща, мисля за тях като за изгубени символи на едно по-добро време.

Тъгувам за стария Деймън, тъгувам за моя интелигентен, красив рицар, останал сякаш завинаги свързан с духа на ренесансовото си минало.

Новият лъскав и модерен Деймън ми е чужд. Оглеждам отново стаята и се питам със страх дали не е прекалено късно, дали все още мога да го спася.

— Какво става? — поглежда ме разтревожено Ава. — Защо пребледня?

Хващам я за ръката и я издърпвам навън.

— Трябва да побързаме, преди да е станало късно.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тичам надолу, влизам в кухнята и се провиквам:

— Вземи чантата до вратата и ми я донеси.

Хвърлям се към хладилника, бързам да изпразня съдържанието му и да подменя бутилките му с моите, преди Деймън да се прибере и да ни залови на местопрестъплението.

Но когато отварям огромния „Съб-Зебо“ хладилник, не виждам нищо от онова, което очаквах. Както стана и в стаята горе. Всички рафтове са пълни с храна.

Планини от храна, сякаш наистина планира грандиозно парти. Такова, дето ще продължи три дни.

Виждам цял бут говеждо, килограми с пържоли и сирене, половин пиле, две големи пици, кетчуп, майонеза и разни полуфабрикати. На най-долния рафт са подредени няколко стека с бира.

Всичко щеше да изглежда съвсем нормално, но Деймън *не е нормален*. Той не е ял от шестстотин години.

И не пие бира.

Еликсир, вода, понякога чаша шампанско — да. Но „Хайнекен“ и „Корона“ — никога.

— Какво има тук? — слага Ава чантата на пода и наднича през рамото ми, любопитна да разбере каква работа може да имам тук. Отваря фризера и го открива пълен догоре с водка, замразена пица и няколко бутилки „Бен&Джери“. — Добре, де, скоро е посещавал супермаркета. Има ли причина за тревога? Да не би двамата с него да не пазарувате, а да материализирате храната, когато огладнеете?

Поклащам глава. Не мога да й призная, че изобщо не огладняваме. Не е необходимо да знае цялата история (Между другото, споменах ли й, че с Деймън сме безсмъртни?) само защото е разбрала, че имаме странни психически способности и можем да материализираме разни неща тук и в Съмърленд.

Тя знае само това, което съм ѝ казала — че имам силни подозрения, че Деймън е отровен. И тази отрова унищожаваше всичките му психически способности, интелекта му, неговите знания и умения, както и паметта му, което си е самата истина. Виждам с очите си как всичко това изчезва и той постепенно се превръща в смъртен.

И ако сега е на годините на всички останали в класа — разглезен милиардер без родители, които да го надзирават непрекъснато, е въпрос на време да започне да старее.

И да боледува.

И накрая да умре, както видях на онзи екран в Съмърленд.

Ето защо искам да подменя бутилките с еликсира. Трябва да му доставя чист сироп, за да може да възстанови силите си и да поправи това, което е съсипал. После ще трябва да потърся противоотрова, за да го спася и да му помогна да стане отново моят мил, красив и благороден Деймън.

За мен разхвърляната къща, новите мебели и пълният хладилник са доказателство, че състоянието му се влошава много по-бързо, отколкото очаквах.

— Изобщо не виждам бутилките, за които говориш — надничаш из рафтовете Ава. — Сигурна ли си, че ги държи тук?

— Трябва да са тук — мърморя, прехвърлям продуктите от едната на другата страна и ето че най-после ги откривам. Хващам няколко наведнъж и ги връчвам на Ава. — Точно, както си и мислех.

Ава вдига вежди.

— Не мислиш ли, че е странно да продължава да го пие? Ако в него има отрова, сигурно вкусът му е променен.

Изведнъж изпадам в колебание.

Ами ако греша?

Грабвам една бутилка и я вдигам към устните си.

— Нали няма да пиеш от него? — спира ме Ава.

Но аз свивам рамене и отпивам, струва ми се, че това е единственият начин да разбера дали наистина в него има отрова. Надявам се, че няма да се разболея от една малка глътка. Течността влиза в устата ми, аз усещам вкуса му и веднага разбирам защо Деймън не забелязва разликата. Защото такава няма. Не и преди да преглътна.

— Вода! — възкликвам, тичам до мивката, накланям глава и пия, докато най-после отмивам отвратителния вкус в устата си.

— Неприятно ли е?

Кимам и избърсвам устни с ръкава си.

— Ужасно е. Но ако си виждала Деймън да пие, ще разбереш защо не е забелязал разликата. Лочи го, сякаш... — За малко да кажа „умира от жажда“, но осъзнавам, че определението е прекалено близко до истината, преглъщам и го заменям с: — Сякаш изгаря от жажда.

После ѝ подавам една по една бутилките, а тя избутва мръсните чинии в единия ъгъл на мивката и ги подрежда там. Работим мълчаливо, в пълен синхрон, и когато аз свършвам и вадя безопасните бутилки от чантата, тя също е свършила. Знам, че са безопасни, защото Деймън ме снабди с тях преди около две седмици, още преди Роман да се появи. И ги подреждам внимателно на същите места, откъдето извадих отровните, за да не може Деймън да заподозре, че съм била тук.

— Какво да правя с тези? — пита Ава. — Да ги хвърля ли, или да ги запазим като доказателство?

И тъкмо да си отворя устата, Деймън влиза през задната врата и изръмжава:

— Какво правите в кухнята ми?

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Замръзвам на място с бутилката в ръка и оставам така, на половината път до хладилника. Толкова бях потънала в работата си, че забравих да уловя енергията на Деймън, докато се е приближавал.

Ава ахва, очите ѝ се разширяват панически, опитва се да скрие страха си, аз също, но и двете се проваляме. Прочиствам гърло и казвам пресипнало:

— Не е това, което си мислиш.

Най-глупавото и смешно нещо, което мога да измисля, защото всъщност е точно това, което той си мисли. Двете с Ава сме влезли с взлом в дома му, за да ровим из нещата му. Просто и ясно.

Той оставя чантата на масата и тръгва към мен. Очите му ме притискат до стената.

— Просто не знам какво да мисля.

Но аз знам какво си мисли и потръпвам виновно от обвиненията и обидите, които му се въртят в главата: *Откачалка! Луда за връзване!* И още по-лоши неща.

— И как успяхте да влезете? — мести поглед от едната към другата той.

— Ъ... Шийла ме пусна — мънкам и се питам какво да правя с бутилките в ръцете си.

Той клати глава и стиска юмруци, вената на слепоочието му изскача и започва да пулсира. Никога не съм го виждала толкова ядосан, дори не съм предполагала, че е способен на такъв гняв. Мисълта, че аз съм причината за това, ме кара да се чувствам ужасно.

Поглеждам крадешком към Ава, засрамена, че съм я направила свидетел на яростта му, но няма как да поправа нещата.

— Ами тя? — сочи той към Ава. — Довела си я, за да ми правите някаква магия, нали?

— Значи я помниш? — поглеждам го с надежда. Все се питах дали си спомня нещо от нашето минало и макар че точно този спомен

не е съществен за мен, това, че помни Ава, ме изпълва с радост. — Спомняш ли си онази вечер на Хелюин?

Казвам го почти шепнешком и се връщам към първата ни целувка до езерото в градината ни. Тогава и двамата, без да го планираме, бяхме облекли костюмите на Мария-Антоанета и нейния любим, граф Ферсен.

— Да, помня — изсумтява той. — Съжалявам, но истината е, че тогава проявих слабост. Обещавам ти, че повече никога няма да се повтори. Ти взе онази целувка прекалено сериозно. Но, повярвай, ако знаех, че си луда, никога не бих го направил. Беше огромна грешка.

Преглъщам и се опитвам да скрия сълзите. Усещам в стомаха си огромна празнина, сякаш някой е изрязал и извадил всичките ми вътрешности. Виждам, че нямам никакъв шанс да върна любовта му — единственото нещо, заради което си заслужава да живея този нов живот. Не спирам да си повтарям, че това не са негови думи, а на Роман, че истинският Деймън не би се отнесъл така с *никого*, но това не ми помага много.

— *Моля те*, Деймън! — успявам да размърдам пресъхналите си устни. — Знам, че изглежда зле, но мога да обясня. Ние просто се опитваме да ти *помогнем*.

Той ме поглежда с такова презрение, че ми се ще да потъна в земята. Но продължавам, знам, че трябва да опитам всичко.

— *Някой* се опитва да те отрови — казвам и го гледам право в очите, въпреки че ми е трудно. — И ти познаваш този човек.

Той клати глава. Не вярва на нито една моя дума. Мисли си, че съм опасно луда и трябва веднага да бъде затворена.

— А дали случайно този човек, който се опитва да ме отрови и аз познавам, не си *ти*! — прави стъпка към мен. Защото единствено ти влизаш без разрешение в дома ми, ровиш из хладилника и пипаш бутилките. Доказателствата са пред очите ми.

Успявам да потуша пожара в гърлото си и казвам:

— Знам как изглежда, но *трябва* да ми повярваш. Говоря истината, нищо не си измислям.

Той прави нова крачка към мен, бавно и преднамерено, като хищник, дебнещ жертвата си. Решавам да кажа всичко наведнъж. Вече нямам какво да губя.

— Роман е виновен за всичко — прошепвам и виждам как гневът му се превръща в ярост. — Роман не ти е приятел, той е...

Поглеждам притеснено към Ава. Не мога да разкрия пред нея истинската същност на Роман — безсмъртен гадняр, който по някаква неизвестна за мен причина иска да убие Деймън. Но какво значение има причината? Така или иначе Деймън не си спомня нищо, не си спомня Дрина, нито, че е безсмъртен, вече е толкова зле, че едва ли ще ме разбере.

— Махай се оттук! — процежда той през зъби и омразата му е толкова явна, че очите му излъчват повече студ от отворения хладилник. — Разкарай се, преди да съм извикал полицията.

Виждам, че Ава излива последната бутилка от смесения с отрова еликсир, и веднага връщам поглед към Деймън, който вади телефона си, натиска девет, после едно и после...

Трябва да го спра. Не мога да му позволя да довърши повикването. Няма начин да му разреша да извика полицията. Поглеждам го в очите, въпреки че той отказва да ме погледне. Съсредоточавам цялата си енергия в погледа си и се опитвам да подчиня волята му. Изливам върху него фонтан от най-нежната, изпълнена с любов и добрина светлина, изпращам му по телепатия букет от червени лалета и през цялото време нашепвам:

— Не се тревожи. Няма причина да се тревожиш.

В същото време бавно отстъпвам към вратата.

— Няма нужда да се обаждаш. Ние си тръгваме.

И задържам дъха си, когато започва да върти телефона из ръцете си и се чуди защо не може да натисне последната единица.

Вдига поглед към мен и за част от секундата сякаш ме разпознава. Старият Деймън се завръща. Поглежда ме по стария начин, изпраща ми приятна топла тръпка, за която кожата ми жадува отдавна. И въпреки че всичко трае по-малко от миг, сърцето ми се изпълва с радост и надежда.

Веднага след това той хвърля телефона на кухненския плот и клати ядосано глава. Разбирам, че трябва да изчезваме, преди влиянието ми над него да отслабне. Грабвам чантата и хуквам към вратата. На прага се обръщам за миг и виждам, че той вади всички бутилки с еликсир от шкафовете и хладилника, отваря ги и ги излива в мивката, убеден, че след намесата ми вече не са безопасни.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— *Какво ще стане с него, след като няма повече запаси от напитката си? Ще оздравее ли, или състоянието му ще се влоши?*

Въпросът бе зададен от Ава веднага, след като се качихме в колата. Не можах да ѝ отговоря. И все още нямам отговор. Затова си замълчах. Само свих рамене.

— Много съжалявам — стисна тя ръце в скута си, в очите ѝ имаше искрено разкаяние. — Аз съм виновна.

Но аз поклатих глава. Разбира се, тя е виновна, защото заради глупавото си любопитство настояваше да разгледа цялата къща и така ни забави, но аз бях тази, която даде идеята да влезем като крадци. Аз се заплеснах толкова много по конкретната си задача, че забравих да държа под око алеята пред входната врата. Така че ако има виновен, това съм аз.

Но това, че Деймън ни хвана, не е толкова ужасно, колкото онова, което видях в очите му — за него аз не съм просто откачена, а презряна твар, която се занимава с магии. Убеден е, че съм искала да подменя напитката му с някаква черна вуду магия, за да го накарам да ме хареса отново.

Вечерта той разказа историята на Стейша и тя го убеди, че е така. Сега той вярва безрезервно в това.

Всъщност цялото училище мисли така, включително някои от моите учители.

Кое то превръща ходенето ми на училище в мъчително изпитание. Защото сега ми се налага не само да търпя непрекъснати подвижвания от рода на „смотанячка“, „загубенячка“ и „вещица“, но и двама от преподавателите ми ме помолиха да остана след часовете, за да поговорят с мен.

Не бих казала, че молбата на господин Робинс беше изненада за мен. Вече бяхме провели един разговор за неспособността ми да се отърся от чувствата си към Деймън и да започна нов живот. Така че

когато ме задържа след училище, за да обсъдим *инцидента*, го приех нормално.

Това, което ме изненада, беше начинът, по който реагирах аз. Прибягнах до нещо, което мислех, че никога няма да ми потръбва. Използвах адвокатски прием.

— Извинете — прекъснах го почти веднага. Нямах нерви да слушам умни съвети за любовни връзки от току-що разведения ми, почти алкохолизиран, учител по английски. — Последния път, когато разговаряхме за това, се оказа, че всичко е просто слух. Сега е същото. Злостни твърдения без никакви доказателства.

Погледнах го право в очите въпреки току-що изречената лъжа. Можех да си го позволя, защото Деймън ни хвана на местопрестъплението — това е вярно — но не е направил снимки, нали? Не е като онова видео в You Tube.

— Така че — спирам за миг да прочистя гърлото си, отчасти заради драматизма на момента, отчасти, защото не мога да повярвам, че се готвя да кажа такова нещо — и аз, като всеки друг в тази страна, оставам невинна до доказване на противното.

Той отвори уста да каже нещо, но аз не бях свършила.

— И ако не става дума за поведението ми в часа по английски, което мисля, че е безупречно, или пък за оценките ми по вашия предмет, които мисля, че също са безупречни, не виждам проблем да си тръгна.

За радост разговорът с господин Миноз минава по-лесно. Може би защото аз съм тази, която отива при него. Решавам, че моят влюбен в историята на Ренесанса учител може да ми помогне да открия името на билката, която трябва да добавя към еликсира.

Миналата вечер, когато се опитах да открия нещо в интернет, се оказа, че не знам какво да напиша, за да получа нужната информация. А заради Сабин, която ме следи неотлъчно, въпреки че ям, пия и действам като нормален човек, ми беше невъзможно да прескоча до Съмърленд.

И господин Миноз остана последната ми надежда. Или поне най-близката надежда. Защото вчера, когато Деймън изхвърли всички бутилки, с тях отидоха и половината от моите и без това ограничени запаси. Което означава, че трябва да си приготвя повече. Много повече.

И не само за да поддържам моя организъм, но и за да помогна на Деймън да се възстанови.

И понеже той така и не ми даде рецептата, трябва да разчитам на онова, което видях в кристала, когато наблюдавах действията на баща му. Той назоваваше на глас всички съставки, но когато стигна до последната, се наведе и я прошепна в ухото на сина си и аз не успях да го чуя.

Оказа се, че господин Миноз не може да ми помогне. Той рови дълго из разни стари книги, но резултатът е нулев. После се обръща към мен и казва:

— Съжалявам, не мога да ти помогна, но след като и без това си тук...

Вдигам ръка, за да спра думите му. И въпреки че не се гордея с начина, по който се справих с господин Робинс, съм готова да изнеса същата реч и на господин Миноз, но той спира навреме.

— Знам за какво искате да говорим — поглеждам го право в очите. — Но, повярвайте ми, не сте разбрали добре. Нещата не стоят така, както си ги мислите...

Спирам, осъзнавайки, че отричането няма да го убеди в невинността ми. Имам предвид, че започна ли да му обяснявам как трябва да разбира случилото се, всъщност си признавам, че нещо се е случило. Кое то веднага ме превръща във виновна, макар и със смекчаващи вината обстоятелства.

Поклащам глава, извъртам очи и си мисля: *Браво на теб, Евър. Продължавай в същия дух и скоро ще се наложи да наемеш Сабин за свой защитник.*

Поглеждам го, той също ме поглежда и двамата кимаме едновременно, достигнали по едно и също време до извода, че ще е най-добре да си тръгна и да зарежем този разговор.

Но докато мятам чантата на рамо, той протяга ръка, хваща ме за ръкава и казва:

— Повярвай ми, с времето всичко ще се оправи.

Това леко докосване ми е достатъчно да видя, че Сабин ходи в „Старбъкс“ всеки божи ден. Двамата се радват на безобиден флирт, който (благодаря ти, Господи!) не надминава етапа на нежните усмивки, а Миноз очаква този момент през целия ден. Знам, че трябва

да направя нещо, за да не се стигне до истински срещи, но в момента нямам време да се занимавам с това.

Отърсвам се от неговата енергия, тръгвам към вратата и щом излизам в коридора, Роман забързва крачка, изравнява се с мен и пита:

— Успя ли да ти помогне?

Потръпвам от докосването на ледения му дъх до врата ми, но продължавам да вървя.

— Нали знаеш, че нямаш много време — шепне той. Гласът му е мек и нежен, като прегръдка на любим. — Всичко се развива много бързо, предполагам, че си забелязала? И преди да се усетиш, ще свърши. После на земята ще останем само аз и ти.

Свивам рамене. Знам, че това не е истина, защото видях миналото. Видях какво е станало в онази флорентинска църква. И ако не греша, по земята има общо шест безсмъртни сираци. Шест малки момчета, които бродят по света и може да са навсякъде. Но ако Роман не знае за това, защо да му казвам?

Поглеждам в очите му, тези дълбоки очи, които ме примамват да се гмурна в синята им безбрежност и едновременно с това ме карат да потръпвам от студ, и казвам:

— Каква късметлийка съм само!

— Аз също — усмихва се нагло той. — Знам, че ще имаш нужда от човек, който да излекува разбитото ти сърце, който знае каква си в действителност и може да те разбере.

Слага пръст на рамото ми и го прокарва по дължината на ръката ми. Аз потръпвам от студ, въпреки че съм с дълги ръкави, и бързам да се отдръпна.

— Ти не знаеш нищо за мен — впивам поглед в него. — Подценяваш ме. Ако бях на твое място, нямаше да бързам да празнувам. Още си далече от победата.

В думите ми има заплаха, но гласът ми трепери толкова силно, че едва ли някой би взел думите ми сериозно. Затова забързвам към масите за обяд и оставям подигравателния му смях зад себе си. Майлс и Хевън ме чакат. Сядам срещу тях и им се усмихвам щастливо. Толкова отдавна не сме били заедно, че ми иде да подскоча от радост, когато ги виждам обратно на нашата маса.

— Здравейте, приятели — казвам, неспособна да изтрия усмивката от лицето си.

Те се споглеждат, после кимат в пълен синхрон, сякаш са го репетирали предварително, и Майлс бърза да отпие от содата си. Никога преди не е пил такова нещо. Лакираните му в розово нокти барабанят по металната кутия и аз усещам стомахът ми да се свива на топка. Замислям се да изключа щита и да уловя енергията им, за да се подготвя за разговора ни, но се отказвам. Сигурно ще е нещо неприятно и не искам да го чувам два пъти.

— Трябва да си поговорим — започва Майлс. — Става дума за Деймън.

— Не — прекъсва го Хевън, докато вади от чантата си пликче с моркови, на което пише „нула калории“ — обядът на момичетата от списък „А“. — Става дума за Деймън и теб.

— Какво има да говорим? Той си е със Стейша, а аз... свиквам.

Те се споглеждат. Разменят си кратки, но красноречиви погледи.

— Наистина ли свикваш? — пита Майлс. — Да ти кажа честно, да влизаш в дома му и да ровиш из продуктите е доста извратено. Не е действие на човек, решил да продължи пътя си.

— Вие какво? Вече вярвате на всеки слух? След всичките месеци на приятелство? След като прекарвахме всяка свободна минута заедно? Вярвате ли, че съм способна на такова нещо?

Но бързо се отказвам да ги убеждавам. Ако всичко, което успях да измъкна от Деймън, с когото сме заедно от векове, е само миг на разпознаване, бързо заменен с презрение, на какво мога да се надявам при Майлс и Хевън, с които се познаваме по-малко от година?

— Не виждам защо Деймън ще си измисля такива неща — поглежда ме осъдително Хевън и аз разбирам, че не е тук, за да ми помогне. Играе ролята на загрижена приятелка, но вътрешно се наслаждава на падението ми.

Тя загуби битката за Деймън, после показва чувствата си към Роман, но видя, че той продължава да ме преследва. Насъбрала е злоба и сега се радва да ме види изоставена. Единствената причина да седне при мен е, че може да ме гледа в очите, докато тържествува.

Навеждам поглед, изненадана от острата болка. Но въпреки всичко се опитвам да не я съдя и да не се обиждам. Знам прекрасно какво е да ревнуваш, знам, че разумът няма пръст в тази работа.

— Трябва да го оставиш на мира — гледа ме настойчиво Майлс. — Да го забравиш и да продължиш живота си.

— *Всички* знаят, че го преследваш — додава Хевън, подпира брадичката си с ръка и аз виждам, че обичайният черен лак е заменен с перлено розов. — *Всички* знаят, че си нахлула в дома му и то *два пъти*. Ти просто не си на себе си. Не можеш да се контролираш.

Продължавам да гледам в масата и се чудя колко време ще продължи това мъчение.

— Както и да е. Като твои приятели сме длъжни да ти кажем да спреш. Трябва да се отдръпнеш. Защото поведението ти е нетърпимо, да не кажа...

Тя говори монотонно, изстрелва с удоволствие куршум след куршум и аз се убеждавам, че всичко е предварително съгласувано помежду им. Но когато казва *като твои приятели*, преставам да слушам. Искам да спра дотук и да забравя всичко останало, макар да знам, че това вече не е истина.

Вдигам поглед и виждам Роман на другата пейка, който не сваля поглед от мен. Почуква по циферблата на часовника си, после сочи към Деймън и всичко е толкова злокобно и страшно, че скачам от мястото си. Оставям гласа на Хевън да жужи зад мен, тичам към колата и се сърдя на себе си, че си губя времето с глупости, когато имам да върша далеч по-важна работа.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Решавам да приключа с училището. Няма защо да търпя всекидневните обиди от страна на съучениците си. Какъв е смисълът да ходя, когато Деймън не говори с мен, Роман ме преследва, а учителите и псевдоприятелите ми четат конско? А и ако нещата се развият според очакванията ми, скоро ще съм в старото си училище в Орегон и ще си живея, сякаш това тук никога не се е случвало. Затова няма причина да се подлагам повече на това унижение.

Тръгвам по Бродуей, лавирам между пешеходците и продължавам към каньона с мисълта да намеря тихо местенце, за да проявя портала, без да предизвикам страх и подозрения у минувачите. Чак когато паркирам, осъзнавам, че съм на същото място, където за пръв път Дрина свали картите си пред мен и сблъсъкът ни завърши с посещението ми в Съмърленд под ръководството на Деймън.

Свличам се на седалката, представям си онзи златист ореол от светлина и се приземявам директно пред великия храм на познанието. Хвърлям един поглед на величествената, вечно променяща се фасада, и се втурвам в мраморния коридор, съсредоточила цялата си енергия в два въпроса:

Има ли противоотрова, която би могла да спаси Деймън?

И:

Как да открия тайната билка, последната съставка на еликсира за безсмъртие?

Повтарям въпросите един след друг и чакам да се появи вратата към акашките хроники.

Но няма нищо.

Нито кръгли стаи, нито кристални листове, нито телевизионни монитори.

Нищо.

Само един тих глас зад гърба ми.

— Вече е прекалено късно.

Обръщам се и очаквам да видя Роми, но този път е Райни. Въздъхвам отегчено и тръгвам към изхода, искам по-бързо да се отдалеча от нея, но тя ме следва и продължава да повтаря като ехо „Вече е прекалено късно“.

Тръсвам глава, нямам време за дешифриране на гатанките на двете най-зловещи близначки на света. В Съмърленд няма представа за време, всичко се развива в едно непрекъснато настояще, но от опит знам, че в моя свят то продължава да тече. Трябва да продължавам напред, да не спирам и за миг, докато гласът ѝ се превърне в шепот. Трябва да намеря начин да спася Деймън, преди да е изтекло времето, преди да се прибера в Орегон. Щом отговорите не са тук, ще ги потърся другаде.

Затичвам се, завивам на бегом по една алея и изведнъж ме пронизва жестока болка. Свличам се на земята, притискам пръсти до слепоочията. Искam да спра дълбаещото в главата ми длето, докато в съзнанието ми преминава вихрушка от образи. Виждам ги един след друг, сякаш някой прелиства бързо страници на книга. Под картината тече подробно описание на съдържанието. Стигам до трета страница и най-после разбирам, че чета инструкции за направата на противоотрова за Деймън. В нея се говори за билки, садени по време на новолуние, редки кристали и минерали, за които никога не съм чувала, съхранявани в бродирани от тибетски монаси копринени кесии — и всичко това трябва да се събере в определен ред, после да се чака следващата пълна луна, за да поеме от енергията ѝ и така нататък, и така нататък.

Накрая ми дават името на рядката билка, която се прибавя към еликсира най-накрая, след което главата ми се прояснява и болката отминава, сякаш нищо не е било. Бъркам в чантата, намирам лист и химикалка и записвам всичко. В същия момент се появява Ава.

— Направих портал — уведомява ме с възторжен поглед тя. — Не вярвах, че ще мога, но тази сутрин, когато седнах на килимчето за ежедневната си медитация, си помислих: какво ще ми стане, ако опитам? И ето че...

— И си тук от сутринта? — Зяпвам срещу нея и оглеждам изумено красивата ѝ рокля, дизайнерските обувки, златните гривни и отрупаните е бижута пръсти.

— В Съмърленд не съществува понятието време — сопва ми се тя.

— Може би, но на земята е вече следобед.

Тя клати глава и се мръщи, не иска да се съобразява с досадните земни правила.

— Какво ме е грижа? Какво интересно бих могла да пропусна? Дълга опашка от клиенти, тръпнещи в очакване да чуят, че в най-скоро време ще станат безумно богати и известни въпреки всички доказателства за обратното? — Тя затваря очи и въздъхва дълбоко. — Омръзна ми всичко това. Омръзна ми да работя. Тук е прекрасно. Мисля си, че мога да поостана известно време.

— Няма начин — казвам механично, но всъщност не съм сигурна дали не може.

— Защо? — пита тя, вдига ръце и ги върти наляво и надясно. — Защо да не остана? Дай ми поне една основателна причина.

— Защото... защото не е правилно. Защото имаш работа на земята. Защото живите хора имат работа на земята. Да се крием тук значи да... *мамим*.

— Кой го казва? — присвива очи Ава. — Да не искаш да кажеш, че тези хора около нас са мъртви?

Вглеждам се в тълпите по улиците, в претъпканите ресторанти, караоке барове и театри и не знам какво да отговоря. Нямам представа колко от тях са като Ава — уморени, разочаровани, самотни души, намерили пътя дотук, решили да забравят за земната досада и да останат завинаги във вълшебната страна — и колко от тях са отказали да преминат от другата страна, като Райли.

Поглеждам към приятелката си и въздъхвам. Знам, че нямам право да й казвам какво да прави с живота си, особено като се сещам какво направих аз със своя.

Протягам ръка към нея, усмихвам се и казвам.

— Ава, виж, в момента имам нужда от теб. Кажи ми всичко, което знаеш за астрологията.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Хайде, казвай — слагам лакти на масата и завирам лице в нейното, за да отвлека вниманието ѝ от красотите на Сен Жермен в Съмърленд вариант.

— Добре. Аз съм Овен — казва тя, но очите ѝ бягат към река Сена, Пон Ньоф, Айфеловата кула, Триумфалната арка и катедралата „Нотр Дам“ (които в този вариант на Париж са подредени една до друга).

— И какво още? — бъркам капучиното си и се чудя защо си направих труда да извикам излезлия като от анимационен филм „гарсон“ със завити нагоре върхове на мустачките, бяла риза и черна жилетка, и да си поръчам това, когато нямам никакво намерение да го пия.

Ава въздъхва и се обръща към мен.

— Евър, не може ли да се откъснеш за малко от твоите проблеми и да се насладиш на гледката? Кога за последен път си била в Париж?

— Никога. Никога не съм била в Париж. И колкото и да ми е неприятно, искам да ти кажа, че *това* — посочвам към „Лувъра“, разположен точно до огромния магазин „Принтемпс“, разположен до музея „Д’Орсе“ — *не е* Париж. Това е идиотска Дисни версия на Париж. Все едно си взела купчина пощенски картички и реклами на Париж, смесила си ги с картинки от френски анимационни филми и, *voilà*, сътворила си *това*. Видя ли сервитьора? Забеляза ли как накланя таблата, как я върти като пумпал, но тя никога не пада? Съмнявам се, че в истинския Париж има такива сервитьори.

Съзнавам, че действам като истински убиец на добро настроение, но въпреки това Ава се засмива щастливо, отмята коса и казва:

— За твое сведение, аз си спомням точно това от Париж. Тези забележителности не бяха на една улица, но така дори е още по-хубаво. Тогава учех в „Сорбоната“. Всъщност, споменавала ли съм ти...

— Това е много хубаво, Ава, наистина — прекъсвам я аз. — И с удоволствие щях да изслушам спомените ти, ако имяхме време. Но сега те моля да се съсредоточиш върху въпроса ми: какво знаеш за астрологията, астрономията и всичко свързано с различните фази на луната?

Тя избутва встрани чинията с багетата и маслото и ме поглежда, този път сериозно.

— Уточни се, ако обичаш.

Изваждам от джоба си листа, където записах всичко видяно преди малко, зачитам се и скоро вдигам глава.

— Добре. Какво означава „нова луна“ и кога се появява?

Тя духа в чашата с кафето и заговаря:

— Новолуние е, когато луната и слънцето са в съвпад. Това означава, че ако ги погледнеш от земята, двете сякаш са на една линия. В този случай тя не отразява слънчевата светлина и не може да се види, защото от земята може да се види само тъмната ѝ страна.

— И какво означава това? Символизира ли нещо?

Тя кима, взема си ново парче от багетата и казва:

— Тя е символ на ново начало, обновяване, възраждане, надежда — такива неща. Моментът е добър за всякакви промени, за нови начинания и отказване от вредни навици, като лоши гаджета, например — набляга на последните думи и ме поглежда красноречиво.

Оставям думите ѝ без коментар. Разбирам, че намеква за Деймън, без да има представа, че съм решила да направя точно това. Да го изтрия от съзнанието си. Обичам Деймън и не мога да си представя живота си без него, но смятам, че така ще е най-добре и за двамата. Това не е трябвало да се случва. Не е трябвало да се срещаме въобще. Връзката ни не е правилна, не е естествена и аз съм тази, която трябва да оправи всичко.

— Добре. А какво е пълнолуние и каква е връзката между двете? — питам и я гледам как дъвче, прикрила устата си с ръка.

— Пълнолунието настъпва две седмици след новолунието. Тогава луната излъчва най-много слънчева светлина и гледана от земята, изглежда като пълен кръг. В действителност винаги е пълна, но зависи откъде я гледаш. И сега, какво символизира ли? Това ли искаш да знаеш? — усмихва се тя. — Пълната луна е символ на изобилието, на завършека и пълнотата, нещата узряват и достигат до своя апогей.

Тогава лунната енергия е по-силна, а това означава голяма магическа мощ.

Кимам, опитвам се да смеля чутото и да разбера защо тези фази са толкова важни за задачата ми.

— Всички фази на луната символизират нещо — продължава Ава. — Луната играе важна роля в древната наука. Смята се, че тя контролира приливите и отливите. Понеже тялото ни е съставено предимно от вода, някои смятат, че тя контролира и него. Знаеш ли, че думата лунатик идва от латинското название за луна, което е luna? Не забравяй и легендата за върколаците. Те също са свързани с пълнолунието.

Без да искам, изсумтявам, изпълнена с досада. Върколаци не съществуват, нито вампири, нито демони — има само безсмъртни и зли безсмъртни. И вторите искат да унищожат първите.

— Мога ли да попитам защо се интересуваш от тези неща? — изпива тя последната глътка еспreso и избутва чашата към средата на масата.

— Чакай сега — казвам не особено любезно и предразполагащо към приятелски разговор, но за разлика от нея, аз не съм на екскурзия в Париж. Просто изтърпявам въздишките и възторзите ѝ, за да получа нужните ми отговори. — Последен въпрос: какво е специалното на пълнолунието в l'heure bleue или в синия час, както го наричат?

Тя впила поглед в мен и прошепва почти без дъх:

— Имаш предвид синята луна?

Кимам и си спомням, че луната във видението ми беше толкова синя, че се сливаше с небето. Сега се, че по начина, по който пулсираше и проблясваше, наистина символизираше синя луна, и кимам:

— Да, мисля, че е това. Става дума за синята луна, която се появява в конкретния син час. Какво знаеш за нея?

Тя поема дълбоко въздух, заглежда се в далечината и казва:

— Учените наричат синя втората пълна луна в един месец. Но някои езотерични школи учат, че имаме истинска синя луна не когато се случат две пълнолуния в един месец, а в един зодиакален знак. Този ден се смята за свещен. Вярва се, че тогава връзката между измеренията изтънява и това е идеалното време за медитация, молитва и мистични пътешествия. Според езотериците, ако успееш да

овладееш енергията на синята луна по време на l'heure bleue, можеш да направиш всякакви магии. Единствената граница е собственото ти съзнание.

Ава ме поглежда изпитателно, любопитна да разбере какво ми е в главата, но аз не съм готова да споделя всичко. Тя усеща това, тръска глава и добавя:

— Но трябва да знаеш, че синята луна е рядко явление. Появява се веднъж на три до пет години.

Стомахът ми се свива толкова силно, че трябва да се хвана за облегалката на стола.

— А да знаеш случайно кога се очаква следващата синя луна? — питам и започвам да си повтарям наум: моля те, Господи, нека да е скоро, нека да е скоро...

Тя казва:

— Нямам представа.

И аз съм готова да припадна.

Естествено! Както винаги! Никога не знае това, което ми трябва най-много.

— Но знам откъде можем да научим — усмихва се тя.

Поклащам глава и отварям уста, за да ѝ обясня, че вече нямам достъп до акашките хроники, но Ава затваря очи и след миг на масата се появява включен лаптоп.

— Да живее „Гугъл“ — смее се тя и го прибутва към мен.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Трябва ми малко време, за да се отърся от мисълта, че съм кръгла идиотка (имам предвид: защо не се сетих по-рано за това?), след което откриваме отговора за нула време.

Но не очаквах такъв отговор.

Всъщност се оказва най-нежеланият от всички възможни.

Уж всичко се нареждаше добре и изведнъж пропадна за някакви си секунди. Защото по график синята луна, най-рядката от редките, която се появява веднъж на три до пет години, ще се появи... *утре*.

— Още не мога да повярвам — казвам и излизам от колата, докато Ава оглежда ръцете си и въздиша тъжно. — Мислех си, че става дума за обикновено пълнолуние. Нямах представа, че има някаква разлика и че сините са толкова редки. Какво да правя сега?

Тя поглежда в портфейла си, затваря го ядосано и ме поглежда.

— Доколкото разбирам, имаш три възможности.

Притискам устни една към друга. Не съм убедена, че искам да чуя, която и да е от тях.

— Може да не правиш нищо, да седиш и да гледаш как всичко, което някога си обичала, се разпада на прах. Може да избереш да спасиш едно нещо за сметка на другото. И третият вариант е да ми кажеш какво става, за да видя дали мога да ти помогна.

Поемам дълбоко въздух и оглеждам обичайното й земно облекло — избелели дънки, сребърни накити, бяла памучна туника и кафяви кожени чехли. Винаги е на разположение, винаги готова да помогне, дори и когато не осъзнавам, че имам нужда от нея, дори и когато я пренебрегвах, Ава беше винаги тук, чакаше ме да се сетя за нея, никога не ми се сърдеше и не бягаше от мен, както аз от нея. През цялото време ме подкрепяше като моя по-голяма сестра. А сега остана единствената, на която мога да разчитам и която ме познава отблизо и знае за някои мои тайни.

Премислям всичко това и разбирам, че нямам друг избор, освен да й кажа. Няма начин да се справя сама, колкото и да ми се иска.

— Добре — кимам и си казвам, че това, което се каня да направя, сигурно не е най-правилното, но е единствено възможното. — Ето какво трябва да направя.

И, докато вървим по алеята, ѝ разказвам какво видях в кристала онзи ден. Опитвам се да ѝ обясня всичко, без да засягам най-важното, спазвайки даденото пред любимия си обещание, че няма да споменавам пред никого за нашето безсмъртие. Казвам ѝ, че Деймън се нуждае от противоотрова, за да се оправи, а после и от своята червена напитка, за да възстанови всички свои физически и психически сили. Обяснявам ѝ, че съм изправена пред дилемата да остана с любовта на живота си или да спася четири невинни живота.

Стигаме пред задната врата на магазина, където тя работи от време на време. Странно, минавала съм милион пъти покрай него, но, кълна се, никога не съм влизала — тя спира, поглежда ме, отваря уста да каже нещо и я затваря. И така няколко пъти, докато намери гласа си:

— Не забравяй, че става дума за утре. Можеш ли да направиш всичко за толкова кратко време, за да си тръгнеш?

Стомахът ми се свива на топка, като чувам думите, произнесени на глас. Но знам, че не мога да чакам още три или пет години, затова кимам и без да чувствам вътрешна увереност, казвам:

— Затова искам да ми помогнеш с противоотровата и да намериш начин да му я дадеш, заедно с еликс... — спирам, надявайки се да не съм събудила подозренията ѝ, и довършвам: — *онази червена напитка...* за да се възстанови. Вече знаеш как да влезеш в къщата, остава да сложиш някак си противоотровата в... някаква течност, знам ли...

Поглеждам я объркано. Разбирам, че звуча ужасно, но не виждам друг начин.

— И после, когато се почувства по-добре, когато старият Деймън се върне, можеш да му обясниш всичко и да му дадеш... червения сироп.

Тя гледа мълчаливо. Виждам *противоречивите чувства* в очите ѝ, но не знам как да ги тълкувам, затова продължавам:

— Знам, че отстрани изглежда сякаш действам против него, но не е така. *Повярвай ми.* Всъщност, може и да не се наложи да правиш това. Надявам се, че като се върна към предишния си живот, тук също всичко ще се върне, каквото си е било.

— Това ли видя втория път в Съмърленд? — пита тихо тя.

Поклащам глава.

— Не, това си е моя теория, но ми се струва, че в нея има логика. Не мога да си представя, че нищо няма да се промени. Затова ще действаш само ако се наложи. Ако нещата се оправят от само себе си, ти няма да си спомняш за този разговор. Дори няма да помниш, че си познавала някоя си Евър. Но ако греша, макар да съм сигурна, че съм права, трябва да имаме готов план... за всеки случай — мърморя и се чудя кого искам да убедя — нея или себе си.

Тя стиска ръката ми в знак на съчувствие.

— Мисля, че постъпваш правилно. И да знаеш, че си късметлийка. Не са много хората, които имат шанса да се върнат назад.

Поглеждам я и разтягам устни в усмивка.

— Не са *много* ли?

— Добре, де, като се замисля, няма друг, освен теб — усмихва се и тя.

Засмиваме се дружно, но когато заговарям отново, гласът ми е сериозен.

— Ава, искам да ме разбереш. Не бих могла да понеса нещо лошо да се случи с него. Предпочитам да умра, отколкото да знам, че... и то по моя вина...

Тя стиска отново ръката ми, отваря вратата на магазина и ме успокоява.

— Не се тревожи. Можеш да разчиташ на мен.

Тръгвам след нея между претъпканите с книги рафтове, виждам една стена с CD-та и цял ъгъл с малки фигури на ангелчета. Стигам до някаква машина, надписът, върху която ме уверява, че може да фотографира аури. Подминавам я и се изправям пред плот, зад който седи една възрастна жена с дебела сива плитка.

— Не знаех, че днес си на смяна — вдига поглед към Ава, после поглежда и мен.

— Не съм. Но моята приятелка Евър — усмихва се Ава и кима към мен — има нужда от задната стаичка.

Жената ме изучава внимателно, очевидно се опитва да види аурата ми и да усети енергията ѝ, после поглежда въпросително Ава.

Но Ава се усмихва широко и кима утвърдително, гарантира, че заслужавам достъп до *задната стаичка*, каквото и да означава това.

— Евър ли? — пита жената, пръстите ѝ пълзят нагоре и намират тюркоазната огърлица на шията ѝ.

Както научих съвсем скоро от краткия преглед на минералите с лаптопа в Съмърленд, в древността този камък се е използвал за амулети. Векове наред се е вярвало, че той има лечебна сила и защитава организма от болести и черна енергия. И по начина, по който произнася името ми и подозрението, с което ме гледа, и без да чета мислите ѝ, мога да позная, че се пита дали не ѝ трябва защита от мен.

Тя се колебае, гледа ту мен, ту Ава, после явно се успокоява, задържа погледа си върху мен и казва:

— Аз съм Лина.

И толкова. Без стискане на ръце, без усмивка за добре дошла. Просто казва името си, отива до вратата и сменя табелата „Отворено“ с „Ще се върна след 10 минути“. После прави знак да я последваме по един къс коридор с блестяща лилава врата в дъното.

— Мога ли да попитам за какво става дума? — пита тя и рови из джобовете си за ключа, като все още се колебае дали да ни пусне вътре.

Ава кима към мен, дава ми знак, че сега е мой ред да кажа нещо. Пъхам ръка в джоба на наскоро материализираните си дънки, за щастие достатъчно дълги, и вадя смачкания лист с рецептата.

— Ъ... имам нужда от някои неща.

И трепвам, когато Лина го грабва от ръката ми и се навежда над него. Вдига вежди, измърморва нещо под носа си и отново се вглежда в мен.

Вече си мисля, че ще ни откаже, когато тя ми връща листа, отключва вратата и най-неочаквано ни кани да влезем.

Когато Ава ми каза, че тук ще намеря всичко необходимо, усетих, че кожата ми настръхва. Бях сигурна, че ще попадна в някакво мрачно злокобно мазе, претърпкано със странни неща от рода на котешка кръв, замразени крила от прилеп, сбръчкани змийски глави, вуду кукли — все неща, каквито съм гледала по филмите. Но като изключим ярко лилавите стени с изрисувани на ръка тотеми, маски и непознати за мен богини, и каменни тотеми на рафтовете пред тежките томове на стари книги, това, което виждам, прилича повече на добре подреден домашен килер. Лина отключва един обикновен кухненски шкаф и заравя ръце вътре. Надигам се на пръсти и се опитвам да

надникна над рамото ѝ, но не виждам нищо. Тя се обръща и ми подава един камък, който по мое мнение няма нищо общо с търсеното от мен.

— Лунен камък — казва тя, без да обръща внимание на объркването ми.

Оглеждам го и макар че изглежда съвсем обикновен, нещо ми подсказва, че това наистина е лунен камък. Усещам го, без да мога да го обясня. Преглъщам с мъка и като внимавам да не я засегна, защото е ясно, че би ме изгонила, без да ѝ мигне окото, казвам:

— Ъ... трябва да не е полиран, а в най-чиста форма... Този изглежда прекалено гладък и лъскав.

Тя кима, главата ѝ едва помръдва (но аз долавям движението), навежда леко брадичка и свива устни, после ми поднася това, което търся.

— Този е — казвам и разбирам, че съм преминала теста.

Камъкът не изглежда толкова лъскав и красив, но се надявам, че ще свърши работа.

— Ще ми трябва и кварцов кристал, който е в съзвучие със седмата чакра. После: кесия от червена коприна с тибетска бродерия, четири полирани камъка розов кварц, един малък стор не, старолит. Нали така се казва? — Вдигам вежди и виждам лекото ѝ кимане — Ох, и най-големия възможен рубин зоисит.

Лина слага ръце на кръста и ме поглежда изненадано. Знам, че се чуди как тези избрани сякаш случайно неща ще сработят.

— Също и един тюркоаз, горе-долу като този на огърлицата ви — соча към шията ѝ.

Тя кима, навежда се и изважда нужните минерали. Пакетира ги акуратно като дългогодишна продавачка в бакалия.

— Има още един списък... с билки и треви — бъркам в другия джоб, вадя втори смачкан лист и ѝ го подавам. — Трябва да са посадени при новолуние и събрани от слепи индийски монахини.

Последното го добавям съвсем тихо и с изненада установявам, че тя дори не трепва, просто взема листа и започва да действа.

— Мога ли да попитам за какво ви е всичко това? — ме пита тя след малко.

Но аз поклащам глава. Толкова много се колебах дали да разкажа на Ава, която ми е приятелка, че няма никакъв начин да разкажа и на тази жена, без значение колко добронамерена изглежда.

— Не бих искала да коментирам — мърморя, надявайки се да ме разбере, защото не мога да материализирам нито едно от тези неща. Всичко трябва да е от естествен източник.

Погледите ни се срещат и остават вплетени един в друг. Решена съм да я гледам, колкото трябва, но тя приключва бързо играта и започва да вади една по една билките от съответния шкаф. Загледана в чевръстите ѝ пръсти, казвам:

— Има още едно нещо.

Бъркам в чантата и търся рисунката на рядката билка, използвана някога в Ренесансова Флоренция. Последната съставка на еликсира. Показвам ѝ я и питам:

— Изглежда ли ви позната?

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Натоварена с всички продукти — всички, без пролетна вода, зехтин „Екстра върджин“, дълги свещи от бял восък (оказа, че в магазина ги няма, което ме изненада, като се има предвид, че те са най-нормалното нещо от целия списък), обелка от портокал и снимка на Деймън, каквато, разбира се, не очаквах да намеря при Лина.

Отключвам колата, но гласът на Ава ме спира.

— Аз ще повървя пеша. Живея точно зад ъгъла.

— Сигурна ли си?

Тя разтваря широко ръце, сякаш иска да прегърне нощта, и ми се усмихва.

— Вечерта е прекрасна. Искам да ѝ се насладя.

— Прекрасна колкото Съмърленд? — питам и се мъча да отгатна на какво се дължи внезапната ѝ радост, понеже в магазина беше много сериозна.

Тя отмята глава и се засмива. Бялата ѝ шия проблясва в сумрака.

— Не се тревожи. Нямам намерение да загърбя живота си и да се пренеса там завинаги. Просто ми е приятно, че има къде да отида, когато реша да избягам за малко от реалността.

— Внимавай. Недей да прекаляваш — повтарям едно към едно думите на Деймън. — Човек може да се пристрасти към Съмърленд.

Тя прегръща тялото си с ръце, повдига рамене и аз разбирам, че говоря на вятъра. Ясно е, че тя ще се връща там все по-често, ще използва всяка минута, за да се върне в онази приказна страна.

— Вече имаш всичко необходимо, нали?

Кимам, влизам в колата и казвам:

— Останалото ще си набавя на път към дома.

— Сигурна ли си, че си готова? — поглежда ме загрижено тя и лицето ѝ отново става сериозно. — Имам предвид, да оставиш всичко това... да оставиш Деймън?

Не, не искам да мисля сега за това. Имам прекалено много работа, трябва да се съсредоточа върху задачата, докато дойде време да

се сбогувам.

— Защото веднъж стореното не може да се промени — добавя тя.

— Сама виждаш, че това не е вярно — поглеждам я в очите.

Ава се накланя напред, кестенявата коса пада върху лицето ѝ, тя вдига ръка и я прибира зад ушите.

— Когато се върнеш там... нали разбираш, че ще си бъдеш напълно нормална? Няма да имаш достъп до другото познание, дори няма да знаеш, че то съществува. Сигурна ли си, че го искаш?

Свеждам поглед и подритвам едно камъче.

— Виж... няма да те лъжа. Всичко стана по-бързо от очакваното. Надявах се да имам повече време... да доведе нещата докрай. Но като цяло мисля, че съм готова. — Спирам за миг, повтарям наум казаното, разбирам, че то не изразява точните ми мисли, и започвам отначало. — Да, готова съм. Напълно готова. И според мен най-правилното решение е да върна нещата обратно, както трябва да бъдат?

И без да искам извисявам глас, така че последните думи звучат повече като въпрос, отколкото като изявление. Тръсвам глава и продължавам:

— Убедена съм, че това е точното решение. Иначе защо ще ми се дава достъп до хрониките?

Ава ме гледа настойчиво, без да мига.

— А и просто не можеш да си представиш колко много искам да видя семейството си.

Тя идва до мен, прегръща ме, притиска ме до гърдите си и прошепва:

— Радвам се за теб. И въпреки че ще ми липсваш, съм щастлива, че ми *повярва* и ми повери тази последна задача.

— Не знам как да ти благодаря за помощта — прошепвам и гласът ми натежава от сълзи.

Тя погалва косата ми и казва:

— Ти вече ми се отблагодари.

Поглеждам наоколо, попивам всяка подробност от тази невероятно ясна вечер в красивия крайбрежен град и не мога да повярвам, че само след няколко часа ще бъде далеч оттук. Ще оставя Сабин, Хевън, Ава... Деймън... сякаш... сякаш никога не са съществували.

— Добре ли си? — пита тихо тя. Гласът ѝ е нежен, разбиращ, явно е разгледала правилно погледа ми.

Кимам и соча към малката лилава хартиена торба в краката ѝ, върху която е изписано със златни букви: „Мистикс & Муунбиймс“.

— Разбра ли точно как трябва да приготвиш билките? Дръж ги на хладно и тъмно място и не ги слагай в... *червения сироп*, преди последния, *трети ден*.

— Не се безпокой. Всичко е запечатано тук — слага пръст на слепоочието си, после вдига плика и го притиска към гърдите си.

Кимам и мигам бързо, за да задържа сълзите. Знам, че това е първото от дългата поредица сбогувания.

— Утре ще дойда да ти донеса останалото. И нали се разбрахме, само в случай че се наложи, в което се съмнявам.

Най-после сядам в колата, затварям вратата и поемам към океана. Единствената ми възможност е напред, към бъдещето.

По пътя спирам, набавям останалите продукти, качвам пакетите в стаята и изсипвам всичко на бюрото. Заравям пръсти в купчината от свещи, масла и билки, нетърпелива да стигна до кристалите, защото първата ми работа е с тях. Всеки от тях трябва да бъде програмиран в зависимост от типа и предназначението му, преди да сложа всички в бродираната копринена кесия и да ги оставя навън, за да поемат възможно най-много лунна светлина. През това време трябва да материализирам хаванче и чукало (забравих да купя, но понеже е само *инструмент*, а не *съставка*, смятам, че няма да е проблем, ако ги проявя), да счукам някои от билките и да ги сваря в стъкленици. После да ги смеси с всичките минерали и цветни пудри, които Лина насипа в малки муски и надписа надлежно всеки от тях. И всичко трябва да се извърши на седем точни стъпки, като всяка от тях започва с почукване по кристалната купа така, че да зазвучи в синхрон със седмата чакра, която отговаря за вдъхновението и възприятията отвъд времето и пространството, както и цял куп други неща, свързани с божественото. Гледам купа със съставките и треперя от вълнение. След поредица от фал стартове най-после всичко ще си дойде на мястото.

Да кажа, че се безпокоях за набавянето на продуктите, е меко казано. Дори не бях сигурна някои от тях дали съществуват и това ме

обезверяваше още преди да започна. Но Ава ме убеди, че Лина ще набави всичко и че може да ѝ се вярва. И досега не съм напълно сигурна във второто, но просто нямаше към кого друго да се обърна.

Докато събираше съставките, Лина не спираше да ме оглежда с присвити очи и това започна да ме изнервя. А когато навря смачкания лист със списъка в носа ми и попита: „Какво всъщност практикувате вие? Някаква алхимия ли?“, реших, че съм направила колосална грешка.

Ава ме стрелна с поглед и тъкмо щеше да се намеси, когато поклатих глава и се засмях:

— Ако имате предвид алхимията в истинския смисъл на думата като овладяване на природата на нещата, предотвратяване на хаоса и удължаване на живота за неопределено време (изрових от интернет тази дефиниция и я научих наизуст), тогава отговорът ми е „не“, това е много далече от мен. Просто искам да опитам малко бяла магия, за да победея в училищното състезание, да си намеря готин кавалер за бала и да излекувам сennата си хрема, защото пролетта идва и не ми се ще да ходя на бала със зачервен нос, нали разбирате?

Забелязах, че не ми вярва, особено за алергията, и добавих бързо:

— Ето защо ми трябва розовият кварц, нали той носи любов? А после и тюркоаза... — посочих към шията ѝ — той има целебна сила...

Бях готова да издекламирам всичко научено само преди час за продуктите, но реших, че това е достатъчно, и свих рамене.

Разопаковам внимателно кристалите, поемам всеки един в дланта си, затварям пръсти около него и си представям как през него минава чиста бяла светлина, после изпълнявам прецизно всяка стъпка от ритуала за пречистване. Според прочетеното в кристала това е първият етап от програмирането на камъните. Вторият е да ги помоля (на глас) да поемат от лунната светлина, за да ми доставят съответната енергия.

— Тюркоаз — прошепвам и поглеждам към вратата, за да се уверя, че е плътно затворена, докато си шепна и си представям шокираната физиономия на Сабин, ако влезе ненадейно и ме заvari да нашепвам мили думи на купчината с камъни, — моля те да изцелиш, пречистиш и възстановиш баланса между чакрите с помощта на дадената ти от природата сила!

Поемам дълбоко въздух, вливам в камъка от моята енергия и го поставям в кесията. Пресягам се за следващия, чувствам се глупаво, като някаква вещица, но знам, че нямам друг избор и трябва да продължа.

Заемам се с полирания розов кварц, вдигам поотделно всеки от четирите камъка и го насищам с бяла светлина, като повтарям:

— Моля те, осигури ми безусловна любов и безкраен покой.

Слагам ги поред в копринената кесия при тюркоаза, вземам старолита — красив камък, създаден от сълзите на феите — и го моля да осигури древна мъдрост, късмет и помощ за връзка с другите измерения. Хващам в другата ръка зоисита и ги държа едновременно, пречиствам ги с бялата светлина и шепна:

— Моля ви да трансформирате цялата негативна енергия в позитивна, да ми помогнете да се свържа с мистичните царства и...

— Евър? Може ли да вляза?

Поглеждам към дървения праг на вратата — петте сантиметра, които ме разделят от Сабин. После връщам поглед към купчината билки, масла, свещи и мускали, включително и двата камъка в ръцете ми.

— *Моля ви да помогнете за изцелението, възстановяването и всичко останало, което е в природата ви* — изстрелвам като картечница и ги скривам в кесията.

Само че големият не може да влезе.

— Евър?

Бутам с всички сила, опитвам се да го наместя, но отворът е толкова малък, че за да влезе, трябва да разкъсам плата.

Сабин чука отново — три отчетливи удара — послание, че знае, че съм вътре и търпението ѝ е на изчерпване. Нямам никакво време за разговори, но съм принудена да кажа:

— Секунда само!

Напъхвам някак си камъка, изтичвам към балкона, оставям кесията на малката масичка, откъдето луната се вижда идеално, после тичам вътре, бутам всичко зад бюрото и когато Сабин почуква отново, оглеждам стаята с нейните очи, макар да знам, че няма време за промени.

— Евър! Добре ли си? — пита тя едновременно ядосано и загрижено.

— Да... аз само... — хващам тениската вдигам я и я надявам на главата си, после обръщам гръб към вратата и викам: — Сега може да влезеш... аз...

И в мига, когато тя влиза, свалям тениската надолу. Изигравам неудобство, сякаш не искам да ме вижда, докато се преобличам, въпреки че досега никога не съм се притеснявала.

— Преобличах се — мърморя и виждам веждите ѝ да се сключват, докато ме оглежда и души за цигари, марихуана, алкохол и всичко, за което са я предупредили в онези ценни книги за възпитанието на подрастващите.

— Имаш нещо червено тук... — вглежда се в тениската ми тя. — Нещо, дете... сигурно няма да се изпере.

Поглеждам се, виждам дебела червена ивица през гърдите си и моментално познавам необходимата за еликсира червена пудра. В същия миг виждам следи и по бюрото. Пликът вероятно е бил скъсан.

Супер! Чудесен начин да докажеш, че току-що си облякла чиста тениска, хокам се наум, докато гледам Сабин да отива към леглото и да сяде на ръба му с мобилния телефон в ръка. Достатъчно ми е да видя червеникавата ѝ аура, за да разбера, че загриженият ѝ поглед не е свързан пряко с мръсната ми блуза, а с мен самата — със странното ми поведение, нарастващата потайност, проблемът с храненето — и тя е убедена, че всичко това води до нещо далеч по-страшно.

Впускам се да намеря логично обяснение за всичко и в записиите си съвсем забравям за непосредствената опасност.

— Евър? Да не си избягала от училище?

Замръзвам на място. Тя поглежда към бъркотията от свещи, треви и всякакви странни неща върху бюрото ми. Повечето от тях не е виждала никога, поне не и групирани по начин, сякаш са предназначени за някаква цел.

— Ъ... да. Заболя ме глава. Но не е нещо сериозно.

Сядам на стола и започвам да се люлея напред-назад с надеждата да разсея погледа ѝ.

Тя продължава да гледа продуктите за големия алхимичен експеримент и понечва да каже нещо, но аз я изпреварвам:

— Имам предвид, че не е било сериозно, щом премина толкова бързо. Но беше ужасен пристъп. Мигрена, От време навреме ми се случва.

В същото време си мисля, че съм най-лошата племенница на света, неблагодарница, лъжкиня, която ръси глупост след глупост. Горката ми леля, няма представа каква късметлийка е, че скоро ще се отърве от мен.

— Може би това е така, защото не се храниш добре. — Тя въздъхва, събува обувките, подвива крака под себе си и продължава да ме изследва с поглед. — Но въпреки това растеш като бурен. Пак си пораснала.

Навеждам глава и хлъцвам от изумление, като виждам, че глезените ми се подават изпод материализираните тази сутрин дънки.

— Щом не ти е било добре, защо не отиде до лекарския кабинет? Знаеш, че не бива да напускаш занятия по собствено желание.

Поглеждам я и ми се иска да ѝ кажа да не се тревожи, да не си губи времето за тези неща, защото всичко ще свърши съвсем скоро. Знам, че ще ми липсва много, но съм сигурна, че и нейният живот ще стане по-спокоен. Тя заслужава повече от това. Заслужава по-добър човек от мен. Затова ми се ще да я зарадвам, че скоро ще може да си отдъхне от тази бъркотия.

— Сестрата не става за нищо. Само да раздава аспирин. А ти знаеш, че той не ми помага. Трябваше да се прибера и да си почина известно време. Единствено това ми помага в такива случаи. Затова си тръгнах.

— И дойде ли си? — навежда се тя към мен. — Вкъщи имам предвид.

Очите ни се срещат и аз разбирам, че ме изпитва.

— Не — въздъхвам, навеждам глава и размахвам бялото знаме. — Отидох до каньона и...

Тя продължава да чака.

— И останах за малко сама.

Въздъхвам дълбоко и преглъщам. Все пак съм близо до истината.

— Евър, да не би да е заради Деймън?

Чувам думите ѝ, усещам, че не мога повече, и избухвам в сълзи.

— О, скъпа — мълви тя и разтваря широко прегръдките си.

Скачам от стола и се хвърлям в тях. Правя го непохватно, защото все още не мога да свикна с дългите си мотовилки, и едва не я повалям на пода.

— Извинявай... аз... — започвам, но не мога да завърша, връхлетяна от нов поток сълзи.

Тя започва да гали косите ми и шепне:

— Няма нищо, миличка. Знам колко ти е мъчно. Знам колко трудно е това...

В същата минута се отдръпвам от ръцете ѝ. Чувствам вина, че действам, сякаш всичко е заради Деймън. Истината е, че само една част от сълзите ми са за него. Те са и за приятелите ми — тези в „Лагуна“ и другите в Орегон — и за живота ми — този тук и онзи, към който скоро ще се върна. Разбирам, че на всички тук ще им е по-лесно без мен, включително и на Деймън, но това не прави нещата по-лесни за мен.

Въпреки това трябва да си отида. Просто нямам избор.

Тази мисъл ме успокоява. Каквато и да е причината, имам пред себе си невероятната възможност, единствената възможност — да променя нещата.

Време е да се прибера у дома.

Просто ми се иска да имах малко повече време за сбогуване.

Тази мисъл отново пълни очите ми със сълзи. Сабин ме държи здраво в прегръдките си, нашепва ми утешителни думи, а аз се притискам в нея и слагам глава на рамото ѝ.

Топлата ѝ прегръдка ме кара да се чувствам в безопасност. Сякаш всичко е наред.

Затварям очи, заравям лице в ямката между рамото и врата ѝ и ѝ казвам сбогом без думи.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Събуждам се рано. Това е последният ден от живота ми, или поне последният от настоящия ми живот, и аз искам да го изживея пълноценно. Знам, че ще бъда посрещната от обичайния хор и цял ден ще чувам „смотанячка“, „вещица“ и „откачалка“, но знам, че ще е за последен път и това променя нещата.

В „Хилкръст Хай“ (училището, където ще се завърна) имам цял тон приятели, което прави времето от понеделник до петък, ако не приятно, то поне поносимо. И не си спомням никога да съм искала да бягам от часовете (както правя тук, и то непрекъснато). Там никога не съм се чувствала не на място.

И честно казано, може би именно това е причината да искам да се върна. Мисълта да бъда отново със семейството си, да имам свой кръг от приятели, които ме обичат, и училище, където мога да бъда себе си, прави решението ми далеч по-лесно.

Решение, за което никога не бих се колебала, ако не беше Деймън.

Но все пак съм готова да се откажа от любовта му, въпреки че все още не мога да си представя, че повече никога няма да го видя, да усетя докосването му до кожата си, да поема топлината на погледа му и да почувствам устните му върху моите.

Ала щом това е цената, която трябва да платя, за да се върна при семейството си и към старата Евър, тогава просто нямам избор.

Дрина ме уби, защото искаше да има Деймън за себе си. Деймън ме спаси, за да ме има за себе си. Но колкото и да го обичам, колкото и да ме натъжава мисълта, че повече няма да го видя, си давам ясна сметка, че в мига, когато ме съживи, той обърка естествения ход на нещата. Превърна ме в нещо, което никога не съм искала да бъда.

И моята задача е да върна всичко по-старому.

Заставам пред гардероба, вземам най-новите дънки, черен пуловер с остро деколте и нови обувки — същите, каквито носех във видението си. Приглаждам с пръсти косата си, слагам гланц за устни и

диамантените обеци, които нашите ми купиха за шестнайсетия рожден ден (защото, ако се явя без тях, веднага ще забележат), но не свалям гривната с кристалната подкова. Знам, че тя няма работа в живота, към който се завръщам, но просто не мога да я оставя тук.

Грабвам чантата, оглеждам за последен път ужасно голямата си стая и излизам. Искам да се насладя още малко на този живот, който невиннаги беше забавен и след тази нощ вероятно няма да си го спомням, но все пак, искам да си взема сбогом с определени хора и да поправа някои неща, преди да изчезна завинаги.

Завивам към паркинга и веднага се оглеждам за Деймън. Търся него, колата му или друг знак, че е тук. Искам да му се нагледам, докато все още мога. И се отчайвам, когато не го откривам.

Паркирам и тръгвам към училище, като си напомням да не откачам и да не се шашкам, ако не дойде на училище. И независимо че отровата продължава да действа и с всеки ден той изглежда все по-смъртен, Деймън все още е красив, секси и без признаци на остаряване, следователно краят все още е далеч.

Все пак си мисля, че ще се появи. Имам предвид, защо да не дойде? Той е неоспоримата звезда на училището. Най-хубавият, най-богатият, онзи, който прави най-великите купони — поне така чувам. Обира овациите на всички само с номерата си. Кой би могъл да устои на това?

Вървя с потока от ученици и се вглеждам в лицата дори и на онези, които никога не са ме заговаряли, освен да кажат някоя обида след мен. Знам, че няма да страдам за тях, но се питам дали изобщо ще забележат, че ме няма. Или всичко ще стане, както го очаквам, и след заминаването ми изминалото време ще бъде равно на едно тяхно мигване и те няма да си спомнят нищо.

Поемам дълбоко въздух и влизам в кабинета по английски. Очаквам да видя Деймън до Стейша, но я намирам сама на чина, както винаги, да клюкарства с Онър и Крейг. Тръгвам към мястото си, готова да прескоча всичко, което ще хвърли на пода пред мен, но се сблъсквам единствено с мълчанието им, дори не показват, че са ме забелязали, което ме изпълва с тревога.

Сядам и през следващите петдесет минути местя поглед от часовника към вратата и обратно. Тревогата ми нараства с всяка изминала секунда, а въображението ми рисува безброй картини, всяка

една по-страховита от предишната. Най-послед звънецът бие и аз бързам към кабинета по история. Откривам, че Роман също го няма, и страхът ми преминава в паника.

— Евър — повиква ме господин Миноз и аз заставам до него, все още загледана в празното място на Роман, превита на две от силната болка в стомаха. — Имаш много материал за наваксване.

Виждам, че иска да поговорим за отсъствието ми вчера, за поведението ми през последните дни и разни други неща, които не ме интересуват сега. Затова се правя, че не съм го чула, бързам към вратата, пробивам си път през тълпата, тичам към паркинга и си отдъхвам, когато го виждам. Не, не него, а колата му. Лъскавото черно беемве, за което се грижеше толкова много, сега е покрито с дебел слой прах и кал и е оставено извън зоната за паркиране.

Въпреки окаения му вид аз го гледам, сякаш пред мен е най-красивата кола на света. Защото е ясно, че щом колата му е тук, значи и той е тук. И всичко е наред.

Зад гърба ми се разнася дълбок плътен глас:

— Извинявайте, но не трябва ли да сте в час?

Обръщам се, срещам погледа на директора Бъкли и измънкавам:

— Д-да, но... първо трябва да... — и соча към колата на Деймън, сякаш ще направя услуга не само на него, но и на цялото училище.

Но Бъкли се интересува повече за такива кръшкачи като мен, отколкото от неправилното паркиране. Все още под въздействието на последната ни среща, когато Сабин успя да промени наказанието ми от изгонване до временно отстраняване от училище, той присвива очи и казва:

— Имате два варианта. Първият е да се обадя на леля ви и да я помоля да излезе от работа, за да дойде тук, вторият... той прави пауза, опитвайки се да покачи напрежението до краен предел, въпреки че не е нужно да си медиум, за да се сетиш какво следва — Вторият е да ви придружа до клас. Какво предпочитате?

За миг се изкушавам да избера първия вариант, само за да го видя какво ще направи, но се отказвам и тръгвам след него към клас. Обувките му пружинират по асфалта на училищния двор, после продължават по коридора до кабинета на господин Миноз. Той отваря вратата и аз веднага поглеждам към мястото на Роман. Той е там, смее се и клати глава, когато минавам покрай него на път за мястото си.

Господин Миноз, който до този момент вече трябва да е свикнал със странното ми поведение, продължава да упорства, вдига ме и ме кара да отговоря на безброй въпроси върху изучаван и неизучаван материал. Толкова съм заета с мисли за Деймън, Роман и предстоящото си заминаване, че отговарям като робот, виждам отговорите в главата му и ги повтарям, без да се замисля.

И когато ме пита:

— Кажи ми, Евър, какво вечерях снощи?

Аз казвам автоматично:

— Две парчета стара пица и чаша и половина кианти.

Забелязвам, че съм се издънила чак когато той зяпва срещу мен.

Всъщност всички зяпват.

Всички, освен Роман, който се засмива още по-силно. Звънецът бие и аз тръгвам към коридора, но Миноз застава пред мен и ме поглежда любопитно.

— Как го правиш?

Вдигам рамене, сякаш не знам за какво говори. Но веднага ми става ясно, че няма да ме остави. Въпросът го мъчи от седмици.

— Как правиш така, че *знаеш всичко*? — втрещва се в мене той.

— Как знаеш отговорите на исторически въпроси, за които не сме учили?

Навеждам глава, поемам дълбоко въздух и се питам какво толкова ще стане, ако му подсказва истината. Тази вечер напускам неговия свят и има голям шанс той никога да не си спомни за това. Защо тогава да не му отворя очите?

— Не знам — свивам рамене. — Аз лично нищо не правя. Информацията и образите сами се появяват в главата ми.

Той продължава да ме гледа, колебае се дали да ми повярва, или не. Нямам време, нито желание да го убеждавам, но искам да го зарадвам с нещо за сбогом, затова казвам:

— Например знам, че не бива да се отказвате от книгата си, защото един ден тя ще бъде публикувана.

Той отваря уста и ме гледа ококорено, мислите му се люшкат между надеждата и недоверието.

И въпреки че не искам, въпреки че цялата идея ме кара да настръхна, съзнавам, че има още нещо, което трябва да му кажа. Защото така трябва. Освен това, на кого му пука? Аз си тръгвам, Сабин

остава сама и мисля, че заслужава малко радост. И като изключим боксерките с щампа на Ролинг Стоунс, песните на Брус Спрингстийн и манияшката му любов към Ренесанса, той ми изглежда напълно безобиден. Да не говорим, че и без това връзката им няма да доведе доникъде, понеже я видях с мъж, който работи в нейната сграда.

— Тя се казва Сабин — казвам, преди да премисля и да променя решението си. Виждам объркването му и добавям.

— Нали се сещате, говоря за онази блондинка от „Старбъкс“? Дето разля чая си върху ризата ви. Същата, за което не спирате да мислите.

Той ме гледа, но е повече от ясно, че няма да каже нищо, защото е онемял. Събирам си нещата, тръгвам към вратата и казвам през рамо:

— Не бива да се страхувате. Сериозно. Съберете сили и я заговорете. Ще видите, че е много мила.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Излизам в коридора и очаквам да видя ехидната усмивка на Роман, но него го няма. Отивам при масите за обяд и разбирам защо.

Той е във вихъра си. Дирижира думите и действията на всички останали като режисьор, като кукловод, като укротител на лъвове в цирка. Тъкмо нещо в съзнанието ми се размърдва, заражда се някакво прозрение, някаква мисъл започва да се оформя... когато го виждам.

Деймън.

Любовта на всеки един от животите ми стои там, толкова изтощен, разрошен и болнав, че ми се свива сърцето. Няма съмнение — нещата се развиват със светкавична бързина. Нямаме никакво време.

И когато Стейша се обръща и просъсква: „Загубеняк“, с ужас разбирам, че този път не се отнася за мен.

А за Деймън.

В следващата секунда цялото училище подхваща рефрена. Цялата злоба, винаги пазена за мен, този път се изсипва върху него.

Откривам Майлс и Хевън и виждам как гласовете им се присъединяват към общия хор. Спускам се към Деймън и потръпвам, когато усещам сухата му студена кожа. Някога високите му скули сега са тревожно измити, тъмните очи, доскоро пълни с топлина и обещание за любов, сега са сълзящи и разфокусирани. Устните му са сухи и напукани, но аз все още усещам непреодолимо желание да притисна моите към тях. Защото колкото и да се е променил, както и да изглежда, това все пак си е Деймън. *Моят Деймън*. Млад или стар, здрав или болен, няма никакво значение. Той е единственият, за когото ме е било грижа някога, единственият, когото съм обичала, и нито Роман, нито някой друг ще променят този факт.

— Хей! — искам да прошепна, но гласът ми изневерява и очите ми се наливат със сълзи.

Изключвам всички подигравки и смехове около нас и насочвам цялата си енергия върху него. Не мога да си простя, че допуснах да се

случи подобно нещо, защото знам, че той никога не би допуснал това да се случи на мен.

Деймън обръща лице към мен, опитва се да фокусира погледа си и тъкмо когато си мисля, че виждам в тях искрица познание, всичко отминава толкова бързо, че решавам, че съм си въобразила.

— Хайде да се махаме оттук — дърпам го за ръкава и се опитвам да го задвижа. Усмивам му се и решавам да му припомня нашите петъци. — Какво ще кажеш „да съкратим останалите часовете“, а?

Вървим бавно и най-после стигаме до портала. В същия момент Роман изниква пред нас.

— Защо си правиш труда? — скръства той ръце и отмята глава, за да покаже своя уроборос.

Хващам ръката на Деймън и присвивам очи, решена да го отстраня от пътя ни, каквото и да ми коства.

— Наистина, Евър — клати глава той и мести поглед ту към мен, ту към Деймън. — Защо си губиш времето? Той е стар и слаб, направо грохнал. Съжалявам, че трябва да го чуеш от мен, но вече не е за тази земя. Не вярвам да искаш да пропилееш младостта си заради един динозавър.

И ме гледа право в очите, синьото в тях сякаш гори, устните се кривят злобно и от време навреме, докато говори, мята поглед към другите. В същия момент дюдюканията и освиркванията започват с нова сила.

И изведнъж разбирам.

Идеята се въртеше отдавна в главата ми, надничаше през другите мисли и се опитваше да привлече вниманието ми, но все нямах време за нея. Все още не съм напълно сигурна и знам, че ако греша, ще се наложи да понеса подигравките на всички. Вглеждам се в лицата на Майлс, Хевън, Стейша, Онър, Крейг и всички останали, които следват подадените команди и действат машинално, без да се запитат нито веднъж „защо“.

Поемам дълбоко въздух, затварям очи, събирам цялата си енергия и викам с пълно гърло:

СЪБУДЕТЕ СЕ!

Отварям очи и се свивам вътрешно, когато виждам как погледите на всички се местят от Деймън към мен. Но нямам намерение да се отказвам. *Знам*, че Роман е приложил някаква масова хипноза, поставил ги е в състояние на транс и всички изпълняват неговите заповеди.

— Евър, моля те, спаси поне себе си, докато още можеш — смее се Роман. — Няма да мога да ти помогна, ако продължаваш.

Но аз не му обръщам внимание. Трябва да намеря начин да го спра... да ги спра. Да ги събудя, да ги накарам да отворят очи...

Отново поемам въздух, затварям очи и изкрещявам:

ОТВОРЕТЕ ОЧИ!

Кое то кара съучениците ми да пощуреят от смях. Подигравките, освиркванията и дюдюканията достигат до ново равнище, към главата ми полетяват празни кутии от сода.

Роман въздъхва театрално и ме гледа със съжаление.

— Евър, настоявам да помислиш. Трябва да спреш тази лудост *веднага!* Жестоко се лъжеш, ако мислиш, че това ще помогне. Защо не се спуснеш и не им лепнеш по един шамар? Може пък да се събудят.

Стоя пред него, дишам задъхано на малки глътки и, независимо от неговите думи, знам, че не греша. Знам, че ги е омагьосал, блокирал е умовете им и ги е оставил в транс.

И изведнъж си спомням един стар документален филм по телевизията. Там се казваше, че хипнотизаторът връща пациентите си в нормално състояние, като пляска... или щракаше? Не, пляскаше с ръце и броеше до три.

Поемам въздух и поглеждам към накачулилите се по пейките и масите деца, за да могат да ме целят по-точно с остатъците от обяда си. Разбирам, че това е последният ми шанс и ако не стане нищо, просто... просто нямам какво да губя.

Затварям отново очи и извиквам:

СЪБУДЕТЕ СЕ!

После броя от три до едно и пляскам два пъти с ръце.

И тогава...

И тогава настъпва тишина.

Всички притихват и бавно идват на себе си.

Търкат очи, мигат, прозяват се и се протягат, сякаш се събуждат от дълъг сън. Оглеждат се и се питат защо са по масите и защо са до хората, които до вчера са смятали за идиоти.

Крейг реагира пръв. Открива, че раменете му се допират до тези на Майлс, и веднага се измества в далечния край на пейката. Възвръща самообладанието си в компанията на своите приятели и ги дарява с мъжкарски юмрук в рамото.

Хевън поглежда с отвращение към своите моркови и аз не успявам да сдържа усмивката си, убедена, че голямото щастливо семейство се е завърнало обратно към нормалното състояние на леки обиди, въртене на очи и подлагане на крак на противника за удоволствие на приятелската клика.

Училището се връща към своето ежедневие.

Обръщам се и търся Роман, искам да го сразя с победоносна усмивка, но той вече е изчезнал. Вдигам рамене, хващам Деймън под ръка и го повеждам. Тръгвам към паркинга, а Хевън и Майлс, приятелите, които ми липсваха толкова много, ни следват.

— Хей, нали знаете, че ви обичам? — обръщам се към тях. Знам, че това ще ги шокира, но трябваше да им го кажа.

Те се споглеждат тревожно и се питат какво е станало с момичето, което до вчера заслужено носеше прякора Ледената кралица.

— Ъ... добре... — кима Хевън.

Протягам ръце и ги притискам до себе си, като шепна в ухото на Майлс:

— Каквото и да правиш, не спирай да пееш и играеш, това ще ти донесе... — запъвам се и се чудя дали да му кажа, че току-що видях ярките светлини на „Бродуей“, но решавам, че това би го лишило от амбиция, затова казвам — много щастие.

И без да дочакам отговор, се обръщам към Хевън. Много бързам. Трябва да заведе Деймън колкото може по-скоро у Ава, но искам да ѝ кажа две-три думи, да я накарам да обикне себе си малко повече, да ѝ кажа да не подражава на другите и да я убедя, че Джош е прекрасен човек. И е готов да я чака, колкото трябва.

— В теб има толкова много красиви неща — шепна в ухото ѝ. — Ти имаш какво да дадеш на приятелите си. Ще ми се да можеш да видиш колко ярко блести звездата ти.

— Пфу! — засмива се тя и се освобождава от прегръдката ми. — Евър, добре ли си?

Поглежда към Деймън, после отново към мен и пита:

— Какво му става? Защо се е сгърчил така?

Клатя глава и влизам в колата. Нямам време за губене. Преди да подкарам, се обръщам към тях.

— Хей, знаете ли къде живее Роман?

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Не съм си представяла, че някога ще се радвам на здрави бицепси, но именно благодарение на тях (както и на измършавялото тяло на Деймън) успявам да го пренеса само с няколко крачки от колата до вратата на Ава. Задържам го прав с едната ръка, а с другата чукам по вратата, готова да я разбия, ако се наложи, но да вляза. За щастие домакинята отваря и веднага ни въвежда вътре.

Тръгвам по коридора и буквално го влача след себе си. Спирам пред виолетовата врата и поглеждам въпросително към нея. Тя обаче се колебае.

— Ако стаята ти наистина е толкова свещена и пречистена, както казваш, не мислиш ли, че не само ще пречисти и Деймън, но и ще му помогне? — казвам, защото знам, че се страхува да не би енергията на един болен и умиращ човек да замърси нейната светая светих, което е толкова глупаво, че не знам да се смея ли, или да плача.

Тя ме поглежда, задържа погледа си повече, отколкото моето изчерпващо се търпение е в състояние да понесе, и най-после се предава. Едва не я изблъсквам от пътя си, влизам, слагам Деймън на кушетката и го завивам с вълненото одеяло, което тя държи наблизко.

— Сиропът и противоотровата са в багажника... в чантата — казвам, хвърлям й ключовете и продължавам да нареждам.

— Сиропът трябва да постои още два дни и тогава да се използва, но предполагам, че под въздействието на противоотровата и пълната луна, той ще се оправи още тази нощ. По-късно ще му дадеш и сироп, за да възстанови всичките си сили. Сигурно няма да има нужда, защото ще оздравее напълно, но за всеки случай... — кимам и ми се иска да съм поне наполовина уверена в думите си.

— Сигурна ли си, че това ще помогне? — пита Ава, докато изваждам и последната червена бутилка от чантата.

— Трябва да помогне.

И поглеждам към Деймън. Един блед и слаб Деймън, но все пак, Деймън. Все още виждам следите от невероятната му красота, въпреки

че сега, под въздействието на старостта, е леко избледняла — косата му е прошарена, кожата — почти прозрачна, а около очите му има ветрило от малки бръчици.

— Това е единствената ни надежда — прошепвам, махам ѝ с ръка да върви и коленича до него.

Вратата зад гърба ми се затваря, но аз не се обръщам, махам нежно косата от влажното му лице и поднасям напитката към устните му.

В началото той се съпротивлява, мята глава от едната на другата страна и стиска устни. Но когато става ясно, че не може да ме надвие, се предава. Позволява да излея течността в гърлото му и кожата му веднага се затопля и възвръща цвета си. Бавно изпива цялата бутилка и ме поглежда с такава любов и признателност, че аз усещам как ме залива вълна на небивало щастие. Знам, че Деймън се е върнал.

— Много ми липсваше — шепна в ухото му и мигам начесто, за да не позволя на сълзите да потекат. Допирам устни до бузата му и всички емоции, които през последните дни се налагаше да потискам, изригват като фонтан. Целувам го отново и отново, докато повтарям. — Всичко е наред, скоро ще бъдеш пак Деймън.

Но внезапно бликналата радост се сгърчва като спукан балон, когато тъмните му очи се вглеждат в моите и той казва:

— Ти ме изостави.

Клатя глава, искам да му обясня. Не аз го оставих, а той мен, но грешката не беше негова и аз му прощавам. Прощавам му за всичко, което някога е правил или казал... въпреки че вече е прекалено късно, въпреки че вече няма значение...

Но вместо това казвам:

— Не, не съм. Ти беше болен. Много болен. Но вече всичко свърши и съвсем скоро ще си напълно здрав. Само че ми обещавай, че ще си изпиеш противоотровата, когато... — *Когато Ава ти я даде*, си мисля, но не мога да го изрека на глас, *не искам* да го кажа, *не искам* той да разбере, че това са последните ни минути заедно, нашето сбогом.

— Няма значение, достатъчно е да знаеш, че всичко се оправя. Но трябва да се пазиш от Роман. Той не ти е приятел. Той е зъл безсмъртен. Опитва се да те убие. Трябва да възстановиш силите си, за да се справиш с него.

Отново притискам устни до челото му, до очите... покривам цялото му лице с целувки. Вкусвам соления вкус на сълзите си по устните му, вдишвам аромата му, искам да запечатам спомена за уханието му, за вкуса му, за гладката му кожа, и да го нося с мен винаги, където и да отида.

Но въпреки че му повтарям безспир колко много го обичам, въпреки че лягам до него, прегръщам го и притискам тялото си в неговото и оставам там четири часа, докато той спи, въпреки че затварям очи и свързвам енергията си с неговата, за да го излекувам с любовта си, надявайки се част от мен да остане завинаги с него, въпреки всичко, в мига, когато ставам и тръгвам към вратата, той отново повтаря думите си.

Обвинението прозвучава ясно, въпреки че очите му все още са затворени.

— Ти ме изоставяш.

Казвам му последно сбогом, затварям вратата зад себе си и чак тогава осъзнавам, че не говори за миналото.

Той предвижда нашето бъдеще.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Излизам от стаята, влизам в кухнята с натежало сърце и вдървени крайници и с всяка отдалечаваща ме от Деймън стъпка силите ме напускат все повече.

— Добре ли си? — пита ме Ава.

Стои до печката, прави чай. Сякаш всичко си е както преди, сякаш през изминалите часове не се е случило нищо.

Търся опора в стената и не отговарям, нямам сили да говоря. Чувствам се празна, нещастна, самотна и объркана. Но не и добре.

Защото съм предателка. Престъпница. Най-лошият човек на земята. Представяла съм си тази сцена, тези последни минути с Деймън поне милион пъти и нито веднъж не ми е идвало наум, че може да свърши така.

Не съм си представяла, че може да ме обвини. Въпреки че го заслужавам.

— Нямаш време — поглежда Ава към стенния часовник. — Искаш ли малко чай, преди да тръгнеш?

Клатя глава. Трябва да й кажа още няколко неща и да се отбия на две-три места, преди да си отида завинаги.

— Знаеш какво да правиш, нали? — питам и изчаквам да кимне, преди да поднесе чашата към устните си. — Защото сега всичко зависи от теб, Ава. Ако не стане така, както си мисля, ако се окаже, че единствената, която се връща назад, съм аз, тогава ти си единствената ми надежда.

Срещам погледа ѝ и го задържам, за да ѝ покажа колко важно е всичко това.

— Трябва да се погрижиш за Деймън. Той... той не заслужава това и... — гласът ми секва. Притискам устни една към друга и свеждам поглед. Знам, че е време да тръгвам, но трябва да довърша. — И внимавай с Роман. Той е красив и очарователен, но това е само фасада. Той е зъл човек, опита се да убие Деймън и е виновен за всичко случило се.

— Не се безпокой — казва бързо тя. — Изобщо не го мисли. *Имам* всичко необходимо. Противоотровата е в шкафа ми, сиропът ферментира и на третия ден ще добавя онази билка, както се разбрахме. Въпреки че не вярвам да потрябва. Знам, че всичко ще стане, както си го планирала.

Виждам искрения ѝ поглед и си отдъхвам, благодарна, че мога да разчитам на нея.

— Ти тръгвай за Съмърленд, аз ще се погрижа за останалото — прегръща ме тя и ме притиска здраво към гърдите си. После добавя: — Пък кой знае? Може би един ден отново ще се озовеш в „Лагуна бийч“ и всичко ще започне отначало.

И докато говори, се смее. Искам и аз да се засмея с нея, но не успявам. Най-лошото нещо на думата „сбогом“ е, че никога не можеш да я произнесеш с лекота.

Отдръпвам се, кимам и преди да натисна дръжката на входната врата, едва произнасям „благодаря“, защото имам чувството, че ако кажа още нещо, съвсем ще се срина.

— Няма защо да ми благодариш — следва ме Ава. — Сигурна ли си, че не искаш да погледнеш Деймън за последен път?

Стоя там с ръка върху дръжката и обмислям изкусителната възможност, но миг по-късно поемам дълбоко въздух и поклащам глава. Няма смисъл да протакам повече, а и не искам да видя отново обвинението в очите му.

— Вече си казахме сбогом — казвам, прекрачвам прага и тръгвам към колата. — А и нямам време. Трябва да свърша още нещо.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Завивам по улицата на Роман, паркирам отпред, втурвам се към вратата и я ритам зверски. Дървото се цепи, разхвърчават се трески, тя се залюлява на пантите си и се отваря. Влизам с надеждата да го намеря неподготвен, да вкарам няколко юмрука в чакрите му и да свърша с него веднъж завинаги.

Вървя крадешком, очите ми се стрелкат из кремавите стени, пълните с копринени цветя вази и обичайните репродукции: „Звездна нощ“ на Ван Гог, „Целувката“ на Густав Климт и една огромна по размерите си репродукция на „Раждането на Венера“ на Ботичели, сложена в позлатена рамка и окачена над камината. Всичко изглежда толкова нормално, че не мога да не се запитам дали не съм сгрешила адреса.

Очаквах апокалиптична картина, каменни стени, остри ръбове, черни кожени мебели, маси от хром, изобилие от огледала и смуцаващи картини, изобщо нещо по-лъскаво, по-хипарско, каквото и да е, но не и този басмяно-памучен салон, където просто не мога да си представя Роман.

Тръгвам из къщата, проверявам всяка стая, всеки шкаф и ъгълче, надничам дори и под леглата. Убеждавам се, че не си е вкъщи, и отивам в кухнята. Откривам запасите от безсмъртния еликсир и изсипвам всичко в мивката. Знам, че е излишно, безполезно и най-вероятно няма да промени нищо, защото в мига, когато се прибера у дома, всичко автоматични ще се върне към старото си състояние. Но ако има шанс да му създам поне минимално затруднение, ще остана доволна, особено ако разбере, че причината съм аз.

После отварям чекмеджетата и търся хартия и химикалка, искам да направя списък на нещата, които не бива да забравям. Кратки инструкции, написани така, че да не объркат прекалено човек, който няма да помни какво точно означават, но все пак ще ме пазят, за да не повтарям отново същите грешки.

И записвам:

1. Не се връщай за суичъра си!
2. Не вярвай на Дрина!
3. Не се връщай за суичъра *при никакви обстоятелства!*

И после, за да не го забравя напълно, с тайната надежда да съхраня нещичко от нашата любов, добавям:

4. Деймън (рисунок на сърце).

Проверявам го отново (и отново), за да съм сигурна, че всичко е там и нищо не липсва, после го сгъвам на четири и го пъхам дълбоко в джоба на дънките си. Поглеждам към тъмносиньото небе и натежалата от златиста светлина пълна луна, малко встрани от взора ми.

Затварям очи и тръгвам към светлината, треперя от нетърпение да видя още веднъж онова вълшебно място и се приземявам върху меката трева на необятните яркозелени полета. Тичам, скачам и се въртя с разперени ръце, поемам с пълни гърди зелената енергия и свежест, изпълнявам салта и всякакви други акробатични номера. Спирам се, галя с пръсти кадифените листенца на пулсиращите от живот цветя, после тръгвам между вибриращите дървета към живописния поток. Искам да поема колкото се може повече от това великолепие, да запомня всеки дребен детайл и, ако мога, да задържа завинаги прекрасното чувство в себе си.

Остават ми няколко свободни минути и понеже трябва да го видя още веднъж, да бъда с него по начина, по който бяхме свикнали да бъдем, затварям очи и материализирам Деймън.

Виждам го, какъвто се появи за пръв път пред мен на паркинга пред училището. Взирам се в лъскавите му, стигащи чак до раменете къдрици, в къдравите косъмчета около ушите и скулите, поглеждам в онези големи бадемови очи, толкова тъмни, толкова дълбоки, че се губя в тях, и някак странно познати. И устните! Тези сочни подканящи за целувка устни със съвършена извивка. И високата стройна фигура с изваяни като на статуя мускули. Паметта ми е съхранила толкова ясно

всяка подробност, всяка извивка и гънка, че образът е наистина съвършен.

Отварям очи и той се покланя пред мен, подава ми ръка за нашия последен танц. Слагам ръка на рамото му, той обвива талията ми с неговата и ме повежда през вълшебните поляни. Правим серия от широки дъги, телата ни се люлеят, краката ни танцуват по въздуха в такт с мелодията, чувана само от нас. Затварям очи, материализирам го отново и ние продължаваме да танцуваме. Ние сме част от великата любов, обладала граф Ферсен и Мария-Антоанета, Албърт и Виктория, Антоний и Клеопатра. Ние сме всички влюбени двойки в едно. Заравям лице в меката падина в основата на врата му и се моля мелодията да не свърши.

В Съмърленд няма време, но там, където отивам, има. Прокарвам пръсти по лицето му, оставям върховете им да запомнят извивките и мекотата на кожата му, линията на челюстта и нежността на устните му върху моите, и знам, че това е той, *истинският Деймън*.

Образът се разсейва във въздуха, но той остава до мен дълго след това.

Напускам зелените поляни и виждам Роми и Райни да ме чакат на границата. По изражението на лицата им разбирам, че са видели всичко.

— Времето ти изтича — казва Райни и ме поглежда с големите си като палачинки очи, които, както винаги, ме изкарват от равновесие.

Поклащам глава, без да забавям ход, ядосана, че са ме шпионирали, и уморена от навика им вечно да си врат носа в моите работи.

— Всичко е наред — поглеждам през рамо, — така че сте свободни да...

Млъквам, защото нямам никаква представа какво правят през времето, когато не ме следят. Но решавам, че вече няма значение и това не ме засяга, вдигам рамене и продължавам.

Те ме настигат, споглеждат се и си казват нещо на специалния език на близнаците, после се обръщат към мен.

— Има едно нещо, което не е наред.

Застават пред мен и ме принуждават да ги изслушам.

— Нещо се обърка ужасно — казват в хор и металните им гласове се сливат в съвършена хармония, чието ехо продължава да

звучи в главата ми.

Но аз свивам устни, нямам никакво намерение да дешифрирам кодираните им глупости. Стигам до мраморните стъпала и се затичвам натам. Отделям няколко секунди да се насладя на най-прекрасната сграда в света и бързо влизам. Звукът от гласовете на близначките остава зад затворената врата и аз заставам в средата на огромния мраморен коридор, затварям очи и се надявам да свърша бързо, за да се върна по-скоро. И си мисля:

Готова съм. Напълно и изцяло готова. Моля те, пусни ме да се върна обратно! В Юджийн, Орегон. Обратно при мама, татко, Райли и Жълтурко. Моля те, моля те, пусни ме да се върна... и върни всичко, както си беше.

В следващия миг се появява къс коридор. В дъното му се вижда врата на стая. Тя е съвсем празна, в нея има само едно бюро и стол. Но не е просто някакво старо бюро, а едно от онези дълги метални бюра, каквито имахме в лабораторията по химия в старото ни училище. Сядам зад него и пред мен веднага се появява голяма кристална топка, просветва и примигва, докато накрая изплува моят образ. Седнала съм на същото метално бюро и се мъча с теста по химия. И въпреки че този кабинет е последната сцена, която бих искала да повторя, разбирам, че това е единствената възможност да се върна обратно. Така че поемам дълбоко въздух, притискам пръсти към екрана и ахвам, когато всичко около мен потъва в мрак.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Боже мой, този път няма да се справя — изпъшква Рейчъл и отмята косата си назад. — Почти не съм учила. Цяла нощ бях в чата и... — Тя ме гледа сепнато и продължава: — Както и да е. Искам само да те предупредя, че с мен е свършено. Погледай ме сега, защото в мига, когато оценките бъдат нанесени и нашите ги видят, аз съм аут. Може би ме виждаш за последен път.

— Стига, моля те! — укорявам я. — Ако ще късат някого, и двете знаем, че ще съм аз. Пропуснах цяла година, а знаеш, че не съм гений на науката и не бих се заровила в информация, която смятам за ненужна.

Тя отключва шкафчето си и хвърля вътре купчина учебници.

— Радвам се, че свърши и че оценките ще излязат чак другата седмица. Нека да си поживея, докато още мога. И като говорим за живот, към колко часа да намина довечера? — пита тя и вдига вежди толкова високо, че ги скрива под бретона си.

Аз клатя глава и въздъхвам. Сещам се, че още не съм ѝ казала, и знам, че ще побеснее, като разбере.

— Ами... — тръгвам до нея към паркинга, прибирам дългата си руса коса зад ушите и мънкам: — Има лека промяна в плановете. Мама и татко ще излизат и аз трябва да гледам Райли.

— Това „малка промяна“ ли го наричаш? — спира тя на входа и оглежда подробно колите, за да види кой с кого си тръгва.

— Предполагам, че ще можем да излезем, след като заспи и... — но спирам, защото е ясно, че тя не ме слуша.

Щом споменавам за малката си сестра, я губя като слушател. Рейчъл е от малкото ми приятелки, които никога не са мечтали за брат или сестра. Тя е единствено дете и не желае да дели личното си пространство с никого.

— Забрави — отсича тя. — Малките деца имат лепкави пръсти и големи уши. Ами утре?

Отново клатя глава.

— Не мога. Семейен ден. Всички ще ходим на езерото.

— Разбирам — кима съчувствено тя. — Откакто нашите се разведоха, се отървах от подобни мероприятия. У нас семейният ден минава в съда, където се борим за парите от детските надбавки.

— Нямах представа каква късметлийка си — казвам и веднага съжалявам за неудачната си шега. Защото не само, че е лъжа, но ме натъжава, кара ме да се чувствам виновна и ми се ще да си върна думите обратно.

Но тревогите ми са напразни. Рейчъл отново не ме слуша. Цялото ѝ внимание е насочено към изумителната Шайла Спаркс, най-красивото момиче, вървяло някога по коридорите на нашето училище. Рейчъл вдига ръка и маха френетично, подскача нагоре-надолу и пищи като вманиачен фен на филмова звезда, за да привлече вниманието на Шайла, която се качва царствено в небесносиньото си беемве с готините си приятели. После сваля ръка и се чеше зад ухото, за да не издаде смущението си, защото Шайла изобщо не поглежда към нея.

— Да знаеш, че колата ѝ изобщо не е толкова готина — казвам, поглеждам към часовника си и се чудя къде, по дяволите, е Брандън. Отдавна трябваше да е тук. — Мазда „Миата“ е много по-добра.

— Моля? — Рейчъл вдига вежди и ме поглежда недоверчиво. — А ти кога си карала беемве или мазда?

Повтарям думите в главата си. Наистина, нямам представа защо ги казах.

— Ъ... не съм — свивам рамене. — Но... предполагам, че съм го чела някъде.

Тя ме оглежда от глава до пети, спира поглед на черния пуловер с остро деколте и на влаещите се по земята дънки.

— Откъде взе това? — хваща ме за китката.

— Ох, стига, моля ти се! Виждала си го милион пъти — казвам и се опитвам да освободя ръката си, защото виждам, че Брандън се задава. Поглеждам го и си казвам, че наистина е много сладък с този паднал над очите му кичур.

— Не часовника, глупачке, а това.

И тя посочва гривната до часовника — сребърна, с конска подкова, инкрустирана с малки кристали. На мен също не ми изглежда позната, но когато я поглеждам, незнайно защо ми прималява.

— Не... знам — мърморя и трепвам, когато виждам скептичния ѝ поглед. — Може би леля ми я е изпратила. Нали помниш, разказвала съм ти за нея. Тя живее в „Лагуна Бийч“...

— Кой живее в „Лагуна Бийч“? — пита Брандън и слага ръка на раменете ми.

Навежда се и ме целува, а Рейчъл извърта поглед. Но устните му ми се струват непознати и студени и аз неволно се отдръпвам.

— Дойдоха да ме вземат — казва Рейчъл, хуква към спортната кола на майка си и вика през рамо. — Обади се, ако нещата довечера се променят.

Брандън ме поглежда, притиска ме до себе си толкова силно, че направо се вклинявам в гръдния му кош и това кара стомахът ми да се разбунтува.

— Какво да се промени? — пита той, без да обръща внимание на опитите ми да се освободя от ръцете му.

Не забелязва липсата ми на ентусиазъм, което си е истинско облекчение, защото нямам обяснение за това.

— Искате да отидем на парти у Джейдън, но довечера съм на смяна като детегледачка — казвам, тръгвам към джипа му и хвърлям чантата си вътре.

— Искате ли да намина? — усмихва се той. — В случай че имаш нужда от помощ?

— Не — отвърщам прекалено бързо и прекалено енергично, виждам изражението му и разбирам, че трябва да дам някакво обяснение. — Райли си ляга късно, така че надали е добра идея.

Той ме поглежда, очите му шарят тревожно из лицето ми, сякаш и той усеща каква огромна грешка е това между нас, щом се чувстваме така странно. После свива рамене и се съсредоточава в пътя. Предпочита да кара в мълчание. Поне аз и той мълчим. Касетофонът му е надут до дупка. Обикновено това ме изнервя, но днес съм доволна, предпочитам да слушам ужасната му музика, отколкото да си мисля как не искам да го целувам.

Поглеждам го бавно, имам предвид — наистина го гледам, както не съм го правила от момента, когато станяхме гаджета. Оглеждам вълнистите вежди около големите зелени очи с леко наклонени надолу външни ъгли, на които никога не съм могла да устоя... освен днес. Днес устоявам без проблем. И като си помисля, че до вчера покривах

страниците на дневника си с неговото име, просто не мога да разбера какво става.

Той усеща втренчения ми поглед, усмихва се и хваща ръката ми. Вплита пръсти в моите и ги стиска така, че започва да ми се гади. Но се насилвам да се усмихна в отговор и да стисна пръсти, както се очаква от една интимна приятелка. После извъртам очи към прозореца и за да потисна гаденето, се заглеждам в мокрите улици, боровете и наклонените покриви на къщите, докато се радвам тайно, че скоро ще си бъда вкъщи.

— Какво се разбираме за довечера? — пита той, завива по алеята пред нас, спира музиката и ме поглежда с онзи влажен поглед, който ми е дошъл до гуша.

Притискам устни една към друга, пресягам се за чантата, притискам я до гърдите си като щит и заемам отбранителна позиция.

— Ще ти пратя съобщение — измърморвам и за да избегна погледа му, се обръщам и се заглеждам в поляната на съседната къща, където съседът играе кеч с дъщеря си.

Хващам дръжката, нетърпелива да се махна оттук и да се прибера у дома, натискам я и стъпвам с единия крак на земята, когато чувам зад себе си:

— Не забравяш ли нещо?

Поглеждам към чантата, тя е единственият ми багаж, но когато вдигам поглед към него, разбирам, че той не говори за това. И тъй като има само един начин да приключа по-бързо, без да повдигам повече подозрения у него и у себе си, се навеждам, затварям очи и притискам устни в неговите. Те са гладки, спокойни, но са ми безразлични и не събуждат в мен обичайната тръпка.

— Аз... ще се чуем по-късно — мънкам, изскачам от джипа и избърсвам устни с ръкав още преди да стигна до вратата.

Влизам на бегом и се отправям директно към детската. Едва не се спъвам в разпръснатите по пода пластмасово барабанче, китара без струни и малък черен микрофон, който всеки миг ще се пръсне на парчета, ако Райли и приятелката ѝ не спрат да го дърпат и да се бият за него.

— Нали се разбрахме? — крещи Райли и дърпа микрофона към себе си. — Аз ще пея песните на момчетата, а ти на момичетата. Какъв ти е проблемът?

— Проблемът е — пъшка приятелката ѝ и ѝ извива ръцете, за да се добере до ценния предмет, — че тук няма песни на момичета. И ти го знаеш много добре.

Райли свива рамене:

— Вината не е моя. Оплачи се на рок бандата.

— Ти си толкова... — започва другата, но ме вижда да стоя на прага и да клатя укоряващо глава, и спира по средата на обидата.

— Трябва да се редуваме — казвам и поглеждам строго към Райли, но вътрешно се радвам, че има проблем и аз мога да се справя с него, въпреки че никой не ме моли за това.

— Емили, ти ще изпееш следващата песен. Райли, ти си след нея и така нататък. Договорихме ли се?

Емили грабва микрофона от Райли, а тя извърта очи.

— Мама тук ли е? — игнорирам цупенето ѝ, вече съм свикнала с нейните капризи.

— В стаята си е. Приготвя се — казва тя, изчаква ме да изляза от стаята и шепне на приятелката си. — Добре, аз ще изпея „Мъртвороден“, а ти ще изпееш „Подлец“, искаш ли?

Влизам в стаята си, хвърлям чантата на земята и отивам в стаята на мама. Облягам се на арката между спалнята и банята ѝ и я наблюдавам, докато се гримира. Спомням си колко обичах да гледам как го прави, когато бях малка, и си мислех, че тя е най-красивата жена в целия свят. Гледам я сега, имам предвид обективно, и не мога да не призная, че за майка от предградията тя наистина е прекрасна.

— Как мина училището? — пита мама и върти глава от едната на другата страна, за да провери дали е нанесла равномерно пудрата.

— Добре — измърморвам. — Имахме тест по физика. Не съм сигурна, че съм се справила много добре — казвам, въпреки че не го вярвам наистина. Просто не знам как да ѝ обясня, че всичко около мен е някак странно, неестествено, излязло от равновесие. Затова се опитвам да предизвикам някаква реакция, което би върнало нещата по местата им.

Но единствената ѝ реакция е една дълбока въздишка, след което тя се заема с очите — минава с четката по миглите си, слага малко фон дьо тен, за да скрие бръчиците, поглежда ме в огледалото и казва:

— Сигурна съм, че си се справила чудесно. Всичко ще бъде наред.

Прокарвам ръка по гладката стена и чувствам, че трябва да си отида в стаята и да се успокоя. Да послушам музика, да почета хубава книга, каквото и да е, само да освободя съзнанието си от неясните съмнения.

— Съжалявам, че ти казахме за излизането си в последната минута. Сигурно проваляме плановете ти за вечерта.

Свивам рамене и започвам да въртя ръката си ту нагоре ту надолу, наблюдавам играта на отразената в кристалите на гривната светлина от флуоресцентната лампа и се мъча да си спомня откъде я имам.

— Няма нищо — отговарям. — Ще има още много петъчни вечери.

Мама остава с вдигната четчица за мигли в ръка и ме поглежда учудено в огледалото.

— Евър, ти ли си това? — засмива се накрая. — Има ли нещо, което трябва да знам? Защото тези думи сякаш са изречени не от дъщеря ми.

Поемем дълбоко въздух и вдигам рамене. Много ми се иска да й кажа, че с мен става нещо странно, нещо, което не мога да определя, но то ме кара да се чувствам сякаш... не съм аз.

Но замълчавам. Как да й го обясня, като не мога да го изясня дори за себе си? Знам само, че вчера се чувствах отлично, а днес точно обратното на отлично — усещам се някак... отчуждена, сякаш не ми е мястото тук, като кръгло момиче в квадратен свят.

— Знаеш ли, нямам нищо против, ако решиш да си поканиш приятели — казва тя и насочва вниманието към устните си, покрива ги с плътно червило, после минава веднъж с бляска и оглежда ефекта. — Стига да не са повече от трима и това да не означава, че ще оставиш сестра си без надзор.

— Благодаря — кимам и се насилвам да се усмихна, за да демонстрирам, че всичко е наред, — но ми се ще тази вечер да си почина малко.

Връщам се в стаята си, просвам се на леглото и забивам поглед в тавана, но скоро осъзнавам, че се държа глупаво. Протягам ръка към книгата на нощното шкафче и потъвам в историята за любов между момче и момиче, толкова силна, толкова съвършена, че надхвърля

времето. Така се разчувствам, че си пожелавам да вляза между страниците и вместо моя, да заживея техния живот.

— Здравсти, Ев — подава баща ми глава през вратата. — Идвам да ти кажа „здравей“ и „довиждане“. С майка ти вече закъсняваме.

Оставям книгата на възглавницата, изтичвам и се хвърлям на врата му. Той се засмива и клати глава.

— Радвам се, че все още имаш желание да прегръщаш стария си баща — казва щастливо, а аз бързам да се отдръпна, когато усещам с ужас сълзи в очите си. Завъртам се към библиотечния шкаф и се правя, че търся нещо, докато опасността премине. — Моля те, прегледай багажа си и този на сестра си. Искam утре да тръгнем рано, да не се мотаем.

Кимам, разтревожена от странното чувство на празнота, когато той напуска стаята. И се питам за стотен път какво, по дяволите, ми става днес.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Забрави! Не си ми началник! — крещи Райли, скръстила ръце пред себе си.

Кой би си помислил, че една дванайсетгодишна пикла може да бъде такъв инат? Но аз нямам намерение да се предавам. Защото в секундата, когато нашите излязоха, нахраних Райли, измих я и изпратих съобщение на Брандън да дойде към десет, а до десет остават няколко минути, така че трябва да я сложа да легне на всяка цена.

Въздъхвам дълбоко, чудя се откъде се взе този магарешки инат у нея. И се готвя за битка.

— Съжалявам, че точно аз трябва да ти го кажа, но е точно така. Сега тук началникът съм аз. От момента, когато мама и татко излязоха, до момента, когато се върнат, шефът съм аз. Колкото и да спориш, няма да промениш този факт.

— Не е честно — цупи се тя. — Кълна се, веднъж да навърша тринайсет и ще наложа пълноправие.

Свивам рамене. Аз също нямам търпение да навърши тринайсет.

— Чудесно, тогава вече няма да съм ти бавачка и най-последно ще си живея живота — отвръщам, а тя тупа ядосано с крак.

— Вземаш ме за глупачка. Знам много добре, че чакаш Брандън — клати глава тя. — Голяма работа. На кого му пука? Аз искам само да гледам телевизия. Това е. И единствената причина да не ми разрешиш е, че исках да окупираш стаята за себе си и да се хвърлиш на дивана с Брандън. Да знаеш, че ще кажа на мама и татко, ако не ми дадеш да си гледам шоуто.

— „Голяма работа. На кого му пука?“ — имитирам я съвършено аз. — Само че мама ми разреши да си поканя гости.

Казвам го и се питам кой всъщност е детето тук — аз или тя. Клатя глава, защото знам, че ще изрека поредната глупава причина, но просто не знам какво друго да кажа.

— Татко иска да тръгнем утре рано, което значи, че трябва да си легнеш рано, за да не хленчиш сутринта. И за твоя информация,

Брандън няма да идва тази вечер.

И се засмивам глуповато, с надеждата да замажа опашатата лъжа.

— Да, бе — ухилва се тя и очите ѝ проблясват. — Ами какъв е онзи джип, дето току-що паркира пред нас?

Врътвам глава към прозореца, после отново към нея. Тайно въздъхвам и измърморвам:

— Добре. Гледай си шоуто. Да не мислиш, че ме интересува? Но ако пак сънуваш кошмари, не идвай да ми плачеш на рамото.

— Хайде, Евър, какъв ти е проблемът? — гледа ме Брандън и изражението му се сменя от любопитство към раздразнение и обратно. — Чаках повече от час малката да заспи и най-после да останем сами, а ти се държиш по *този* начин. Какво ти става?

— Нищо — мънкам, оправям блузата си и не смея да вдигна поглед към него.

С крайчеца на окото си виждам, че той клати разочаровано глава и закопчава дънките, които никога не съм пожелавала да разкопчава.

— Това е нелепо — мърмори сърдито той и пристяга колана си. — Да идвам чак дотук, за да дундуркам сестра ти, докато заспи, и накрая да ми се държиш като...

— Като какво? — питам тихо и чакам да го каже, с надеждата да го формулира, за да разбере какво става с мен.

Защото го поканих с надеждата, че идването му ще върне нещата в нормалния ред. Но на мига, когато той звънна и аз отворих вратата, първото ми желание беше да я затворя под носа му. Не мога да проумея защо се чувствам така, въпреки че се опитвам.

Поглеждам го и не мога да не си кажа, че съм голяма късметлийка. Той е хубав, забавен, играе футбол, има страхотна кола, изобщо е едно от най-популярните момчета в училище. Мечтаех си от толкова отдавна за него, че не можах да повярвам, когато ми каза, че и той ме харесва. Днес обаче всичко ми се вижда различно. И не мога да имитирам, че изпитвам чувства, каквито не изпитвам.

Притисната от тежкия му поглед, поемам дълбоко въздух и започвам да си играя с гривната на ръката си. Обръщам я насама и натам и се опитвам да си спомня откъде се взе. Нещо проблясва в ума ми, нещо...

— Тръгвам си. Не ме изпращай — казва Брандън и тръгва към вратата. — Евър, искам да помислиш сериозно. Трябва да решиш какво искаш, защото това... — Поглежда ме, поклаща глава и грабва от масата ключовете за колата. — Както и да е. Приятно изкарване на езерото.

Изчаквам да затвори вратата, грабвам одеялото, плетено от баба малко преди смъртта ѝ, излягам се на креслото на татко, завивам се до брадичката и го подгъвам под краката си. Замислям се. Миналата седмица казах на Рейчъл, че съм готова да стигна до края с Брандън, а сега... сега не мога да търпя докосването му.

— Евър?

Отварям очи и виждам Райли. Долната ѝ устна трепери, сините ѝ очи се крият в моите.

— Той отиде ли си? — оглежда стаята тя.

Кимам.

— Ще поседиш ли до мен, докато заспя? — хапе устните си и ме гледа с онзи жален поглед, на който не мога да устоя.

— Казах ти, че това шоу ще те изплаши — скарвам ѝ се, прегръщам я, притискам я до себе си и я повеждам към стаята ѝ. Слагам я в леглото, пожелавам ѝ сладки сънища, отмятам косата ѝ от челото и прошепвам:

— Не се плаши, миличка. Заспивай. Призраци не съществуват.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Евър, готова ли си? Време е да тръгваме. Трябва да избегнем задръстванията.

— Идвам! — обаждам се от стаята си, но не тръгвам.

Продължавам да стоя и да се вирам в открития в левия джоб на дънките си смачкан лист хартия. Нямам представа как е попаднал там, още по-малко какво означава. Препрочитам отново:

Не се връщай за суичъра!

Не се доверявай на Дрина!

Не се връщай за суичъра при никакви обстоятелства!

Деймън (рисунок на сърце).

Чета го за пети път, но все още не разбирам и дума. Какъв суичър? И защо да не се връщам за него? А тази Дрина? Та аз дори не я познавам! Кой е Деймън и защо до него има нарисувано сърце?

Изобщо, *защо* съм писала тези глупости? И кога съм ги написала? И какво значи всичко това?

Татко ме вика отново и малко след това чувам стъпките му по коридора. Хвърлям бележката в гардероба и тя пада на дъното. Ще гадая, когато се върнем.

Както се оказа, уикендът мина чудесно за мен. Радвам се, че си починах от училище, от приятелите (особено от гаджето). Радвам се да прекарам малко време със семейството си, защото не ни се случва често да излизаме от дома. Чувствам се толкова добре, че решавам да напиша съобщение на Брандън веднага след като се завърнем към цивилизацията и телефоните ни влязат в обхват. Искam да оправя

нещата. И вярвам искрено, че през какъвто и период да съм преминала, сега всичко е наред.

Мятам раницата на гърба и съм готова за тръгване. Но когато хвърлям един последен поглед към мястото, където лагерувахме, не мога да се отърва от усещането, че съм забравила нещо. Раницата ми е подредена и наоколо няма нищо, но аз продължавам да се оглеждам. Мама ме вика отново и отново, накрая вдига ръце и изпраща Райли.

— Хайде, тръгвай — дърпа ме за ръкава тя. — Всички те чакаме.

— Минутка само — мърморя — Трябва да...

— Трябва какво — смее се тя. — Да гледаш в угасналия огън още няколко часа ли? Какво има, Евър?

Свивам рамене, играя си със закопчалката на гривната. Не знам какво има, но не мога да се отърся от усещането, че нещо не е както трябва. Не, не, че не е, както трябва, но нещо липсва или трябва да се направи още нещо, или... Но не мога да разбера какво.

— Хайде, мама иска да побързаме. Татко се тревожи да не попаднем в задръстване, дори и Жълтурко няма търпение да тръгнем, за да подаде глава през прозореца и да остави ушите му да плющят на вятъра. А и аз искам да се прибера, преди да са свършили детските филмчета.

Не мърдам, нито отговарям и тя добавя:

— Забравила ли си нещо?

Оглежда ме внимателно, после хвърля поглед към колата.

— Може би — кимам неопределено. — Не съм сигурна.

— Взе ли раницата?

Кимам, този път уверено.

— Взе ли телефона си?

Потупвам по раницата.

— А мозъка си взе ли?

Засмивам се. Наистина се държа странно, дори повече от странно. Но през последните няколко дни започнах да свиквам с неадекватното си поведение.

— Взе ли синия суичър от шампионата на мажоретките? — усмихва се тя.

— Ето, това е! — казвам и усещам, че сърцето ми бие бясно в гърдите. — Забравих го на брега. Кажи на мама и татко, че ей сега се връщам.

И се обръщам, но Райли ме дърпа за ръкава.

— Споко. Татко го намери и го хвърли на задната седалка. Сега може ли да тръгваме?

Оглеждам се за последен път и тръгвам след Райли. Сядам на задната седалка и татко подкарва. В същия момент чувам бръмченето на телефона. Изравям го от раницата и едва успявам да натисна копчето за съобщенията, когато Райли наднича през рамото ми и се опитва да го прочете. Принуждава ме да се извъртя, това принуждава Жълтурко да скочи от скута ми и да ме изгледа така, че да ми стане ясно колко съм го разстроила. Но Райли не се отказва, продължава да точи врат. Скривам телефона зад себе си и правя това, което винаги правя.

— Мамо! — надавам вой.

Тя прелиства поредната страница от списанието си и казва машинално:

— Престанете и двете!

— Дори не ни погледна — казвам ядосано. — Аз не правя нищо. Райли не ме оставя на мира.

— Защото те обича — обажда се татко и среща погледа ми в огледалото. — Толкова те обича, че иска да е непрекъснато до теб. Не може да ти се насити.

Думите му изпращат Райли в другия край на седалката. Тя притиска тяло до вратата и изсумтява едно презрително „Пфу!“

Прибира краката си колкото може по-далече от мен и създава нови неудобства за Жълтурко. После потръпва драматично, сякаш самата мисъл да е непрекъснато до мен я отвращава. С татко се споглеждаме в огледалото и се засмиваме с глас.

Отварям телефона и виждам, че съобщението е от Брандън: *Извинявай. Държах се гадно. Обади ми се довечера.* Моментално му изпращам една усмивка с надеждата да го зарадвам, докато измисля и напиша нещо по-мило.

Облягам глава на прозореца и вече притварям очи, когато Райли се обръща към мен и казва:

— Не можеш да се върнеш обратно, Евър. Не можеш да промениш миналото. То вече се е случило.

Присвивам поглед и се вторачвам в нея. Нямам представа за какво говори. Понечвам да попитам, но тя ме изпреварва:

— Това си е *нашата* съдба. Не *твоята*. Не си ли се замисляла някога, че ти си предопределена да оцелееш? Че причината да останеш жива може да не е само в Деймън?

Гледам я с отворена уста и се опитвам да намеря смисъла на казаното. Поглеждам към мама и татко, за да разбера дали чуват какво говори, и откривам, че всичко е замръзнало. Ръцете на татко са залепнали за волана, невиждащите му очи гледат право напред, страницата от списанието на мама е обърната наполовина, а опашката на Жълтурко е започнала помахването, но, изглежда, никога няма да го довърши. Останалите коли профучават покрай нас, а нашата стои неподвижно на пътя. Райли ме гледа настойчиво и се навежда към мен. Става ми ясно, че единствено ние с нея се движим.

— Трябва да се върнеш — казва тя твърдо и уверено. — Трябва да намериш Деймън, преди да е станало прекалено късно.

— Късно за какво? — крещя и я поглеждам в очите, като отчаяно искам да разбера какво става. — И кой е този Деймън? Защо споменаваш това име? Какво означава...

Но преди да завърша, тя вече се отдръпва от мен, сякаш този разговор не се е състоял.

— Какво ми се вреш? — върти нервно глава. — Сериозно, Евър. Не нарушавай *границата*! Защото той може да си говори каквото иска — сочи към татко, — но аз изобщо не се интересувам от теб.

Обръща ми гръб и запява заедно с айпода си, вживява се в песента на Кели Кларксън и крещи така, че едва разпознавам мелодията.

Не обръща внимание на мама, която се усмихва и я потупва по коляното, нито на татко, който ме гледа през огледалото и ми се усмихва, сякаш иска да сподели шегата си само с мен.

Все още се усмихва, когато един огромен камион изниква пред нас, връхлита ни странично и преобръща отново целия ми свят.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато се опомням, се виждам да седя на леглото си с широко отворена уста в ням писък, изгубила за втори път в една и съща година близките си. Ехото от последните думи на Райли все още звучи в мен:

Трябва да намериш Деймън, преди да е станало прекалено късно!

Скачам от леглото, спускам се към кабинета, отварям хладилника и откривам, че еликсирът и противоотровата са изчезнали. Нямам представа дали аз съм единствената върнала се назад във времето, а другите са си останали същите, и дали Деймън все още е в опасност.

Тичам бързо надолу и стъпалата се сливат в пързалка под краката ми. Нямам представа кой ден сме и колко е часът, но знам едно — че трябва да отида у Ава, преди да е станало късно.

Стъпвам на долната площадка и чувам гласа на Сабин.

— Евър? Ти ли си?

Замръзвам на място. Тя се появява с изцапана престилка и чиния, пълна с ореховки.

— Добре, че си тук — усмихва ми се срамежливо. — Тъкмо изпробвах рецептата на майка ти за онези ореховки. Искам да ги опиташ и да ми кажеш дали съм ги улучила.

Стоя като закована и мигам. Това е единственото, което съм способна да направя. Налагам си спокойствие, макар да не знам откъде ще го намеря, и казвам:

— Сигурна съм, че са чудесни. Виж, Сабин, аз...

Но тя не ме слуша. Килва глава на една страна и въздъхва:

— Добре, де, няма ли поне да ги опиташ?

Разбирам, че този път въпросът не е дали ще ям, или не. Тя чака одобрението ми. *Моето* одобрение. Пита се дали наистина може да се грижи за мен, дали не е отговорна за лошото ми поведение и се

обвинява, че ако бе полагала повече усилия, нищо от това нямаше да се случи. Моята умна, висококвалифицирана леля, която не е губила нито едно дело в съда, чака моето одобрение.

— Само една — упорства тя. — Няма да те отрова.

Поглеждам я изпитателно, любопитна да разбере дали случайно избраните думи са своеобразно послание, че трябва да бързам. Но дори и да е така, трябва да се оправя първо тук.

— Знам, че сигурно не са толкова вкусни като на майка ти, нейните бяха върховни, но тази сутрин се събудих с непреодолимо желание да ги изпробвам. И си помислих...

Знам, че е напълно способна да изтъкне хиляди аргументи, за да ме накара да опитам, затова се пресягам и вземам една. Какво толкова, ще я изям набързо и тръгвам. Но когато виждам издълбаната в средата на ореховката буква „Е“, разбирам.

Ето го моя знак.

Онзи, който чаках толкова дълго.

Когато изгубих всяка надежда, Райли най-после се появи. И изписа буквата ми на най-малката ореховка, както правеше у дома.

Поглеждам към най-голямата и виждам буквата „Р“. Сега вече съм сто процента сигурна, че е тя. И че това е тайното послание, знакът, който обеща да ми изпрати, преди да си замине.

Но понеже не ми се иска да изпадам в ролята на шантава глупачка, която намира тайни послания в чиния с домашни ореховки, поглеждам към Сабин и питам:

— Ти ли... — соча към сладката с буквата си — ... написа това?

Тя се вглежда в ореховката, после в мен и клати глава.

— Виж, Евър, ако не искаш, да ги опиташ, тогава недей. Просто си помислих...

Но преди да довърши, грабвам ореховката и я излапвам. Затварям очи, за да усетя вкуса ѝ, и веднага си представям, че съм си у дома, онова благословено място, което имах щастието да посетя още веднъж, нищо, че беше за кратко. Но докато дъвча хрупкавата вкуснотия, осъзнавам, че „у дома“ не е даденост. Това, което превръщаше едно място в дом, бяха хората.

Сабин ме гледа притеснено, чакайки мнението ми.

— Веднъж бях направила, но не станаха така вкусни като на майка ти — казва свенливо, нетърпелива да чуе как са станали този

път. — Тя казваше, че използва тайна съставка. Приемах го на шега, но сега започвам да се питам дали не е било истина.

Преглъщам, усмихвам се и казвам:

— Да, имаше тайна съставка.

Виждам лицето ѝ да потъмнява, чуди се дали това не означава, че не съм ги харесала, и бързам да добавя:

— Тайната е капчица любов. И виждам, че си сипала щедро от нея, защото са превъзходни.

— Наистина ли? — светва лицето ѝ.

— Наистина — прегръщам я, но бързо се отдръпвам. — Днес сме петък, нали?

Тя вдига вежди.

— Да, петък сме. Защо? Добре ли си?

Кимам и изхвърчам от дома. Имам по-малко време, отколкото предполагах.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Завивам по алеята и паркирам задните гуми на цимента, а предните — в тревата, изскачам от колата и летя нагоре по стълбите. Но щом заставам пред вратата, веднага отстъпвам назад. Усещам, че вътре става нещо странно, не мога да обясня какво. Прекалено е тихо някак си, прекалено спокойно. Къщата изглежда, както я оставих — сандъчета с цветя от двете страни на вратата, изтривалката на място — но всичко е толкова неподвижно, че ме побиват тръпки. Вдигам ръка да почукам, едва докосвам вратата и тя се отваря сама. Надниквам във всекидневната, после в кухнята, викам Ава и мимоходом си отбелязвам, че всичко е точно както си беше — чашата за чай на тезгяха, курабийките в чинията — всяко нещо е на обичайното си място. Но когато отварям шкафа и виждам, че противоотровата и еликсира са изчезнали, прехапвам устни. Не знам дали това означава, че планът ми е успешен и просто не е имало нужда от тях, или обратното — че нещо се е объркало.

Хуквам към плъзгащата се врата в края на коридора и треперя вътрешно, нетърпелива да проверя дали Деймън е там. Роман ненадейно изниква отнякъде и застава на пътя ми. Лицето му се изкривява в злобна усмивка.

— Радвам се да те видя отново, Евър. Казах на Ава, че ще стане така. Мисля, че си го разбрала, не можеш да се върнеш отново у дома.

Поглеждам към подаващата се под щръкналата му коса татуировка и разбирам, че въпреки успехите си, въпреки че събудих училището, този, който все още командва положението, е той.

— Къде е Деймън? — поглеждам го аз право в очите и се боря с надигащата се буря в стомаха си. — И какво си направил с Ава?

— Спокойно — усмихва се той. — Не се тревожи толкова. Деймън е там, където го остави. Не можах да повярвам, че го изостави. Явно не съм те преценил правилно. Нямах представа. Как ли ще се почувства, като разбере? Очевидно и той те е преценил погрешно.

Спомням си последните думи на Деймън — ти ме изоставяш, и преглъщам с мъка. Изобщо не е сгрешил. Знаел е кой път ще избира.

— Колкото до Ава — продължава да се хили той, — мога да те зарадвам. *Нищо* не съм й направил. Вече трябва да си разбрала, че единствената, която ме интересува, си ти.

И се придвижва толкова бързо, че ми се размазва пред погледа. Докато мигна, лицето му е на сантиметри от моето.

— Ава си има свои собствени задачи. Реши да ни даде възможност да се видим насаме сега, когато е само въпрос на... — поглежда часовника си и вдига глава — ... минути, преди ти и аз да се обявим официално за двойка. Нали разбираш, без онова гадно чувство за вина, което щеше да те тормози, ако го бяхме направили преди той... да си отиде. Аз не бих чувствал вина, но ти си от онзи тип, дето искат да са добри, морални, праведни и всички следващи от това глупости, които за мен са сантиментален боклук. Но вярвам, че въпреки различията ще съумеем да се спогодим.

Настройвам се на неговата вълна, докато планирам следващия си ход. Опитвам се да определя слабото му място, уязвимата чакра. Трябва да намеря начин да отида при Деймън. Нямам друг избор, освен да мина *през* него. Но трябва много да внимавам. Ударът трябва да бъде много бърз, неочакван и точен. В противен случай няма да спечеля битката.

Той вдига ръка, погалва бузата ми с пръст и аз удрям с такава сила, че се чува изпукване и пръстът му увисва като прекършен.

— Брей! — засмива се той и пръстът му отново заема мястото си, цял и невредим. — Имаш добър удар. Но знаеш, че това не може да ме срази, нали?

Усещам ледения дъх върху лицето си и извърщам глава.

— Защо продължаваш да се бориш с мен, Евър? Защо ме отблъскваш, когато единственият, който ти остана, съм аз?

— А ти защо правиш всичко това? — питам, поглеждам в малките тъмни очи, без цвят и блясък, и усещам бурята в стомаха си. — Какво ти е направил Деймън?

Той накланя глава и ме пронизва с черния си поглед.

— Много е просто, скъпа. — Гласът му се променя изведнъж, губи британския си акцент и възприема тон, какъвто не съм чувала

досега. — Той уби Дрина. Затова сега аз ще убия него. И това ще възвърне баланса. Ще сложи точка.

В секундата, когато го казва, аз вече знам. Знам къде да го ударя, за да вляза в стаята. Защото освен *кой* и *как*, вече знам отговора и на въпроса *защо*. Знам търсения толкова време мотив. Сега единственото, което ме разделя от Деймън, е един здрав юмрук в третата чакра или сакралния център, както я наричат някои — центърът на ревността, завистта и ирационалното чувство за собственост.

Един удар и Роман ще мине в историята.

Но преди да го поваля, трябва да свърша още нещо. Поглеждам го твърдо, без да мигам, и казвам:

— Деймън не е убил Дрина. Аз го направих.

— Добър опит — засмива се той. — Жалък, съзлив, но все пак опит. Само че няма да мине. Няма да спасиш Деймън по този начин.

— Защо не? След като искаш да възстановиш справедливостта, след като искаш око за око и така нататък, трябва да знаеш, че аз я убих. — Междувременно добивам увереност и гласът ми укрепва: — Аз убих онази кучка.

Той залита. Съвсем лекичко, но достатъчно, за да забележа.

— Тя беше напълно обсебена от Деймън, сигурно го знаеш, нали? Знаеш, че мислеше само за него.

Той трепва. Не потвърждава, нито отрича, но това потрепване ми дава сили да продължа, знам, че всяка дума е точка в моя полза.

— Искаше да ме унищожи, да запази Деймън за себе си. Чаках я месеци наред да се откаже и да си тръгне, но тя избра да се появи в дома ми и да ме нападне. И... когато разбрах, че няма да се махне от живота ми и ще продължи да ме преследва докрай... я убих.

Разказвам всичко със спокойствие, което не чувствах нито тогава, нито сега. Пропускам да разкрия страховете си и чувството за безпомощност, което ме преследваше тогава.

— Беше толкова лесно — усмихвам се блажено, сякаш споменът ми доставя удоволствие. — Наистина. Трябваше да го видиш. Тя стоеше пред мен с буйната си огненочервена коса и бяла кожа и в следващия миг *изчезна* напълно. И между другото, Деймън се появи чак когато всичко приключи. Така че ако искаш да намериш виновника, вини мен, не него.

Замлъквам, но не откъзвам поглед от него, пръстите ми са свити в юмрук, готова съм да нападам, но вместо това питам:

— Е, какво ще кажеш сега? Все още ли искаш да ходиш с мен? Или предпочиташ да ме убиеш? И в двата случая ще те разбере.

Слагам ръка на гърдите му и го притискам към вратата. Колко лесно бих могла да сваля гарда с няколко сантиметра, да ударя с всички сили и да приключа с него!

— *Ти?* — думите му звучат по-скоро като въпрос вместо като обвинение, сякаш се бори със съвестта си. — Ти, а не *Деймън*?

Кимам и стягам мускули, готвя се за удар. Знам, че нищо не може да ме спре да вляза в стаята. И вече вдигам юмрук, когато го чувам да казва:

— Все още не е прекалено късно. Ще успеем да го спасим.

Спирам. Юмрукът ми увисва във въздуха, на половината път до целта си, а аз се чудя дали не ме будалкат.

Той клати отчаяно глава и мълви:

— Не знаех... Бях сигурен, че е той... Той ми даде *всичко*... Той ми даде *живот*... *този живот*. Мислех, че е той...

Минава покрай мен, хуква надолу по стълбите и извиква:

— Иди при него. Аз ще донеса противоотровата.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Втурвам се в стаята и първото нещо, което виждам, е Деймън. Все още лежи на канапето и изглежда по-слаб и блед отпреди.

Второто нещо е Райни. Коленичила е до него и слага мокри кърпи на челото му. Вижда ме и очите ѝ се разширяват от удивление. Веднага вдига ръка и крещи:

— Евър, не! Ако искаш да спасиш Деймън, не се приближавай. Не разкъсвай кръга.

Поглеждам надолу и виждам някаква бяла зърнеста субстанция, оформена в съвършен кръг около тях. Вдигам отново поглед към нея и се чудя какво иска тя, защо стои до Деймън и не ме пуска в кръга. Извън Съмърленд ми изглежда още по-зловеща с призрачно бледото си лице с остри черти и огромни черни като въглен очи.

После поглеждам към Деймън, виждам, че се бори за всяка глътка въздух, и решавам да отида при него, независимо от предупреждението. Защото вината за състоянието му е моя. Аз го изоставих. Заряхах го като първа глупачка, егоистка и наивница, която си мислеше, че всичко ще се нареди по плана ѝ, само защото така ѝ се искаше. Избягах и оставих Ава да събира парченцата.

Пристъпвам напред, пръстите на вдигнатия ми във въздуха крак преминават линията на кръга, когато Роман връхлита в стаята, вижда Райни до Деймън и извиква:

— Какво прави тя тук, по дяволите!

Не му вярвай — шепне с металния си глас тя и погледът ѝ се мести от него на мен. — Той знаеше, че съм тук от самото начало.

— Нищо не съм знаел. Никога не съм те виждал досега — клати глава той. — Съжалявам, скъпа, но госпожичките от католическите училища не са ми слабост. Предпочитам малко по-предизвикателни, като Евър.

В същия момент протяга ръка и прокарва пръст по гърба ми. Кожата ми настръхва и ми се иска да реагирам, но се сдържам. Поемам

дълбоко въздух и се старая да запазя спокойствие. Поглеждам към другата му ръка и виждам противоотровата за Деймън.

Сега единствено тя има значение. Всичко друго може да почака.

Грабвам бутилката от ръката му, махам тапата и тъкмо да проникна в кръга на Райни, той ме хваща за ръката.

— Не бързай толкова.

Спирам и се вглеждам в двамата поред. Райни казва тихо:

— Не го прави, Евър. Не слушай, каквото и да ти казва. Слушай само мен. Ава изхвърли противоотровата и избяга с еликсира веднага след като ти си тръгна, но за щастие успях да се прехвърля тук малко преди него. — Тя кима към Роман, очите ѝ са като светкавици в тъмна нощ. — Той се нуждае от теб, за да може да разкъса кръга и да влезе. Без теб не може да се добере до Деймън. Само призваните имат достъп до центъра му, само онези, които имат добри намерения. Но ако влезеш сега Роман ще те последва. Ако наистина искаш да спасиш Деймън, трябва да изчакаш Роми.

— Роми?

Райни кима.

— Тя ще донесе противоотровата, но ще е готова след полунощ. Трябва да поеме енергия от пълната луна, за да узрее.

Роман клати глава и казва през смях:

— Каква противоотрова? Аз единствен имам нужното лекарство. По дяволите, аз направих отровата, тя откъде ще знае какво трябва да използва'? Вижда объркването ми и добавя. — Наистина, Евър, нямаш друг избор. Ако слушаш тази — сочи с пръст към Райни, Деймън *ще* умре. Ако послушаш мен — няма да умре. Сметката е съвсем проста.

Поглеждам Райни, която клати глава, прави ми знак да не го слушам и шепне да почакам Роми, да имам търпение до полунощ, тоест още няколко часа. Местя поглед към Деймън и виждам как дишането му става все по-накъсано, лицето му губи цвета си...

— А ако лъжеш? — насочвам цялото си внимание към Роман.

— Тогава ще умре.

Преглъщам и свеждам поглед към пода, неспособна да реша какво да правя. Да се доверя ли на Роман, злия безсмъртен, отговорен за всичко това? Или да се доверя на Райни, зловещата близначка, с нейните неясни ехтящи думи и странното ѝ поведение? Затварям очи и се опитвам да се съсредоточа, да чуя какво става в стомаха ми. Той

никога не ме лъже, въпреки че невинаги се съобразявам с него. Но този път е подозрително спокоен. Чувам гласа на Роман и отварям очи.

— ... Но ако не те мамя, той ще *живее*. Така че не виждам какъв избор имаш.

— Не го слушай — ехти гласът на Райни. — Той *не* е тук, за да ти помогне, а аз. Аз ти изпратих видение онзи ден в Съмърленд. Аз ти показах всички съставки, нужни за спасението му. Последния път ти отказах достъп до акашките хроники, защото ти вече бе направила своя избор. С Роми се опитахме да ти покажем пътя, да помогнем и да ти попречим да заминеш, но ти отказа да ни послушаш, а сега...

— Мислех, че не знаете нищо за мен — присвивам очи. — Мислех, че нямате достъп...

Хвърлям бърз поглед към Роман и разбирам, че трябва да бъда внимателна в думите си.

— Мислех, че не можете да *виждате* разни неща.

Райни ме поглежда удивено, клати глава и казва леко обидено:

— Никога не сме те лъгали, Евър. Да, ние наистина не можем да виждаме определени неща. Но Роми предусеща, а аз предвиждам нещата, а двете заедно имаме видения и чувстваме какво ще стане. Така те намерихме първия път и се опитвахме да те насочваме в правилната посока, като използваме предусетената от нас информация. И понеже Райли искаше да се погрижим за теб...

— *Райли?* — трепвам и усещам, че стомахът ми се преобръща. — *Нима и тя е в течение на нещата?*

— Срегнахме я в Съмърленд и я разведохме наоколо. Дори ходихме заедно на училище в един частен колеж, който тя материализира. Затова сме облечени така — сочи към плисираната пола и самото, униформата, с която двете сестри не се разделят. Припомням си, че Райли си мечтаеше да отиде в частен пансион, за да се махне от мен, както казваше. Това доказваше, че е възможно да е материализирала такова училище.

— После тя реши да... — Райни се запъва, стрелка с поглед Роман и продължава с нова сила: — Да премине отвъд... и ни помоли да се погрижим за теб, ако някога се върнеш в Съмърленд.

— Не ти вярвам — казвам, въпреки че нямам основание за това. — Райли щеше да ми каже, тя щеше...

Но после си спомням как веднъж каза, че се е запознала с някакви хора и те са ѝ показали разни неща, и се запитвам дали не е говорила за близначките.

— Познаваме и Деймън. Той ни помогна веднъж беше много отдавна. — Поглежда ме и когато вижда, че съм готова да ѝ обърна гръб, казва бързо. — Но ако изчакаш още няколко часа да узрее противоотровата, Роми ще дойде и тогава...

Обръщам поглед към Деймън. Тялото му се съсухря пред очите ми, кожата му изтънява и избледнява, очите му хлътват, дишането става все по-трудно, всяко следващо поемане на въздух е по-слабо от предишното. Разбирам, че имам само един избор.

Обръщам гръб на Райни и питам Роман:

— Какво трябва да направя?

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Роман кима, взема бутилката от ръцете ми и казва.

— Ще ни трябва нещо остро.

Примигвам объркано.

— Какви ги говориш? Ако тук има противоотрова, както твърдиш, защо не му я дадем да я изпие? Тя... е готова, нали?

Стомахът ми се гърчи под тежкия му поглед, който не изпуска моя нито за миг.

— Напълно готова. Но ѝ трябва една последна съставка, за да подейства.

Свивам устни, трябваше да се сетя, че няма да е просто, щом е замесен Роман.

— Каква съставка? — питам и гласът ми трепери заедно с цялото ми същество. — Каква игра играеш сега?

— Хей, спокойно! — усмихва се той. — Не е толкова сложно. И със сигурност няма да ни отнеме часове.

И кима с глава към Райни.

— Всичко, което ни трябва, са няколко капки от твоята кръв.

Взирам се в него, опитвам се да разбера. Какво значение има моята кръв?

Роман отговаря спокойно на незададения въпрос:

— За да спасим безсмъртния ти приятел, трябва да му дадем противоотровата заедно с малко кръв от неговата истинска любима. Вярвай ми, това е единственият начин.

Стоя неподвижно, изплашена не от това, че ще пролея няколко капки кръв, а че *ще бъде измамена* и ще загубя Деймън завинаги.

— Нали си сигурна, че ти си истинската любов на Деймън? — пита той и устните му се свиват до две тънки линии. — Или да извикам Стейша?

Оглеждам се, грабвам една ножица, насочвам я към китката си и съм готова да действам, но в същия миг Райни извиква:

— Недей, Евър! Не го прави! Това е *капан*. Не му вярвай!

Но Деймън отпада с всяка секунда, дишането му едва се чува. Няма време за губене. Усещам със сърцето си, че му остават няколко минути. Забивам ножицата в китката си, остриите ѝ ръбове пробиват кожата и почти прерязват китката. Кръвта бликва нагоре като гейзер, после, подвластна на гравитацията, се устремява надолу. Пронизителният писък на Райни заглушава всичко останало, докато коленичилият до мен Роман събира кръвта.

Усещам слабост, завива ми се свят, но след миг вената се затваря и всичко е както преди. Грабвам бутилката с противоотровата, пренебрегвам протестите на Райни и влизам в кръга. Изблъсквам я и коленича до Деймън, слагам ръка под главата му и му давам да пие. В същото време дишането му се забавя съвсем и спира напълно.

— Не! — крещя неистово. — Не умирай!

Изсипвам цялото съдържание в гърлото му, решена да го върна към живота, както някога ме върна той.

Прегръщам го и говоря, каквото ми дойде наум. Другите в стаята притихват, но аз виждам само Деймън, моята любов, моята вечна половинка, моето друго аз, отказвам да му кажа сбогом, продължавам да се надявам. Изливам и последната капка в устата му, лягам върху гърдите му и допирам устни до неговите, давам му моя дъх, моя живот и нашепвам думите, които някога ми беше казал той:

— Отвори очи и ме погледни.

И отново, и отново...

Докато най-послед той ги отваря.

— Деймън! — крещя и обливам лицето му със сълзите си. — Слава Богу, ти се върна! Колко ми липсваше само! Обичам те, Деймън, и ти обещавам вече никога, никога няма да се отделия от теб, само... само ми прости, моля те!

Клепачите му бавно се повдигат, устните му се раздвижват, опитват се да изрекат думи, които не чувам. Навеждам ухо към него и изведнъж бурни аплодисменти заглушават всеки друг шум.

Роман стои до мен и пляска с ръце. Проникнал е в кръга на Райни, която сега се крие в ъгъла на стаята.

— Браво! — изкривява той подигравателно устни и мести поглед от мен към Деймън. — Браво, Евър. Беше много... трогателно, бих казал. Не ми се случва често да стана свидетел на подобна сърцераздирателна сцена.

Преглъщам и се опитвам да успокоя треперещите си ръце. Стомахът ми се гърчи, докато се питам какво още би могъл да иска от нас. Виждам, че гърдите на Деймън се издигат и спадат равномерно и той потъва в дълбок оздравителен сън, после се обръщам към Райни. Тя ме гледа с огромни невярващи очи.

Връщам поглед на Роман и решавам, че просто се забавлява с патетичното шоу, което изпълних току-що.

— Е, ще си тръгваш ли вече? — питам го, готова за схватка, ако се наложи.

Той клати глава и се смее.

— Защо да го правя? Защо да изпускам новото представление?

Усещам вълна на паника, но се опитвам да демонстрирам спокойствие.

— Нямах представа, че си толкова лесна, толкова предвидима и толкова глупава. Но това прави любовта с хората, нали? Човек губи здравия си разум, става импулсивен, дори ирационален, не мислиш ли?

Присвивам очи. Нямам представа накъде бие, но знам, че няма да е за добро.

— И все пак, ти падна в клопката невероятно бързо. Никакъв опит за съпротива. Сериозно, Евър, разряза вената си, без да попиташ защо и как. Което доказва максимата ми — никога не подценявай силата на любовта. Но в твоя случай може би е по-уместно да кажем силата на вината? Само ти си знаеш кое от двете е истина.

Продължавам да се вирам в него и в гърдите ми се надига ужасно подозрение. Разбирам, че съм направила ужасна грешка, че е успял да ме изиграе.

— Толкова отчаяно искаше да размениш своя живот за неговия, толкова бързаше да го спасиш, че всичко беше като детска игра за мен. Но разбирам как се чувстваш, повярвай ми. Аз бих направил същото за Дрина... ако имах тази възможност... — Той ме пронизва с поглед, очите му са като два гневни демони на мрака. — Вече знаем как завърши онзи епизод. Предполагам, че сега ще искаш да разбереш как завършва този, прав ли съм?

Хвърлям поглед към Деймън, колкото да се уверя, че е добре, и отново се обръщам към Роман.

— Добре е, не се притеснявай — казва той. — И вероятно ще бъде добре още много, много, *много* години. Нямам намерение да го

атакувам отново, така че успокой топката. Всъщност никога не съм искал да убивам някого от вас, независимо какво си мислиш. Но честността изисква да кажа, че щастието си има цена.

— Каква е... цената? — прошепвам и се питам какво би могъл да поиска на мястото на Дрина, след като нея вече я няма. Каквото и да е, ще му го дам. Ако това означава да си върна Деймън, ще направя всичко.

— Виждам, че си разстроена — клати съчувствено глава той. — Вече ти казах, че Деймън ще е добре. Дори повече от добре. Ще бъде в отлична форма. Погледни го само! Виж, цветът на лицето му се възвръща. Кожата се изпъва. И скоро ще бъде онзи красив мъж, в когото се влюби толкова силно, че беше готова на всичко, за да го спасиш.

— Давай направо — свивам устни аз.

Възмутително е как злите безсмъртни насочват светлините на прожекторите към себе си във всеки възможен момент.

— О, не — клати глава той. — Чакал съм този момент *години* наред и не искам да избързвам. Ние с Деймън се познаваме отдавна. От самото начало. Срецнахме се във Флоренция.

Вижда изненадата ми и кима.

— Да, аз бях един от сираците. Най-малкият. Той ме спаси от чумата и аз го приех като втори баща.

— Коего прави Дрина твоя майка — вмятам и търся ефекта от думите в очите му.

— Не точно — усмихва се той. — Обичах Дрина. Не го крия. Обичах я с цялото си сърце. Обичах я така, както ти обичаш него.

И кима към Деймън, който вече изглежда както в деня, когато го видях за пръв път, и продължава:

— Обичах я с всяка фибра на тялото си и бях готов на всичко за нея. Никога не бих я изоставил, както ти направи с него.

Преглъщам виновно.

— Но тя мислеше само за Деймън. Само За Деймън. Имаше очи само за него. Живееше заради него. Но един ден той те срещна... и тя се обърна към мен. — Той се усмихва, но бързо забравя за усмивката си и продължава, като почти изстрелва думите към мен. — Търсеше *приятелство. Компания.* Рамо, на което да поплаче. Искях да й дам

всичко, всичко на света... но тя вече имаше всичко. Освен онова, което не можех да ѝ дам — Деймън. Този мръсник.

Той тръсва глава и продължава:

— Но той искаше само теб. Така започна всичко — любовен триъгълник, продължил четиристотин години. Всеки от нас търсеше своето. Дори за миг не съм губил надежда, но... ти я уби. Това беше краят. То сложи точка на възможността ми някога да бъде моя. Нашата любов вече никога няма да разцъфне...

— Значи си знаел, че аз съм я убила? — поглеждам го шокирана. Стомахът ми се стяга на възел. — През *цялото време*?

— Разбира се.

Засмива се кокетно, влизайки в ролята на Стейша, и продължава:

— Всичко беше планирано от самото начало. Признавам, че за малко не се провалих, когато го изостави. Подцених те, Евър. Но продължих по плана. Казах на Ава, че ще се върнеш.

Ава.

Втрещавам се в него, но не знам дали искам да чуя какво се е случило с единствения човек, на когото смятах, че мога да се доверя.

— Да, твоята добра приятелка Ава. Единствената, на която се осланяше. Веднъж дойдох при нея да ми гледа на ръка, между другото, много е добра, и след това продължихме да се виждаме. Знаеш ли, че напусна града веднага след твоего заминаване? И взе със себе си еликсира. Заряза Деймън в тази стая уязвим, безпомощен, както го завари, и готов за мен. Дори не изчака да види дали теорията ти ще се потвърди. Реши, че каквото и да стане с него, теб няма да те има, така че какво значение имаше? Знаеш ли, трябваше да бъдеш внимателна. Не трябваше да ѝ се доверяваш така наивно.

Свивам леко рамене. Вече е късно. Не мога да променя миналото. Единственото, което мога да променя, е това, което следва.

— Много се забавлявах, докато оглеждаше китките ми и търсеше татуировката — смее се той. — Нямахте представа, че ги носим, където си поискаме, нали? Аз избрах моята да е на врата.

Стоя неподвижно и чакам. Искam да чуя всичко, защото няма кой друг да ми го каже. Деймън не е знаел, че съществуват зли безсмъртни, докато Дрина не се е присъединила към тях.

— Аз бях първият — слага той ръка на сърцето си и се покланя леко. — Аз съм бащата на бандата на злите безсмъртни. Твоят любим

Деймън ни даде първата напитка, но когато ефектът ѝ отшумя, ни остави да стареем и отказа да се погрижи за нас.

Вдигам очи към тавана. Не можеш да наречеш егоист някой, който ти е подарил един век живот.

— Тогава започнах експериментите. Учех се от най-великите алхимици в света, докато надминах Деймън.

— И ти смяташ това за победа? Да се обърнеш към злото? Да даваш и отнемаш живот по своя воля? Да си играеш на Господ?

— Правя, каквото трябва — вдига рамене и започва да оглежда ноктите си. — Не съм оставил другите сираци да се сбръчкат, нали? За разлика от Деймън се погрижих за тях и ги спасих. И от време навреме набирам по някой нов. Гарантирам ти, че не посягам на невинните, само на онези, които са си го заслужили.

Срещам погледа му, но бързо извърщам глава. С Деймън трябваше да го предвидим. Трябваше да предположим, че Дрина не е последната.

— И така, представи си изненадата ми, когато идвам тук и намирам тази малка... вещица... свита до Деймън в нейния омагьосан кръг, докато сестра ѝ обикаля града и се опитва да събере всичко необходимо за противоотровата до полунощ. — Той ме поглежда и се изсмива. — Между другото, справяше се доста успешно. Трябваше да почакаш. Не биваше да разкъсваш кръга. Тези двете заслужават повече доверие, но както вече казах, ти имаш склонност да се доверяваш на неподходящи хора. Както и да е. Тогава останах тук. Чаках да се появиш и да разкъсаш защитния кръг. Знаех, че ще постъпиш така.

— Защо? — поглеждам към Райни, която все още се крие в ъгъла, вцепенена от страх. — Каква защита осигурява той?

— Това би го убило — казва небрежно той. — Ако не беше разкъсала кръга, можеше да живее още *няколко* дни. Добре, че имах подръка противоотрова, за да го върна. И въпреки че това си има цена — бих казал, огромна цена — стореното е сторено, нали? Сега вече няма връщане назад. *Няма. Връщане. Назад.* Ти разбираш това от собствен опит, нали?

— Стига вече! — казвам през зъби и свивам юмруци.

Решавам, че е време да приключа с него. Да го разкарам оттук завинаги. Деймън вече е в безопасност, значи Роман не ни е нужен повече.

Но не мога. Струва ми се, че не е редно. Имам предвид... Деймън вече е в безопасност. Отпускам юмруци и го чувам да казва:

— Правилно, Евър. Няма защо да действаш импулсивно, въпреки че скоро ще се изкушиш и сигурно ще го направиш. Защото когато Деймън се възстанови напълно и ти го видиш такъв, какъвто искаш да бъде, страхувам се, че ще ти бъде много по-трудно. Ще разбереш, че никога няма да бъдете заедно.

Поглеждам го накриво, треперя цялата, но не искам да повярвам. Деймън ще живее, аз ще живея, какво може да ни раздели?

— Не ми ли вярваш? — поглежда ме той и вдига рамене. — Добре, тогава опитай и сама се убеди. Не че ме интересува. Приключих с верността си към Деймън още преди векове. Така че няма да се разплача, когато скочиш да го целуваш и той умре в ръцете ти.

Забелязва недоверието в погледа ми и усмивката му преминава в смях. Сmee се толкова силно, че стените се разтрисат. Но после спира и всичко се успокоява.

— Лъгал ли съм те някога, Евър? Помисли добре. Ще почакам. Кажи, не съм ли бил винаги честен с теб? Е, може да съм ти спестил някои незначителни подробности, но аз съм си закачлив по природа, обичам да си правя шеги. И сега, когато открихме всичките си карти, ми се иска да ти се изясни, че вие двамата никога няма да бъдете заедно. Няма да има размяна на ДНК. И ако все още не разбираш, ще го кажа така — между вас няма да има размяна на никакви телесни флуиди. В случай че имаш нужда от допълнителни разяснения, това означава без целувки, без езици, без размяна на слюнки, не можете да споделяте един и същ еликсир, ах, щях да забравя, не можете да правите това, което правят двама влюбени в леглото. Накратко, не можете да правите нищо. Поне не един с друг. В противен случай Деймън ще умре.

— Не ти вярвам! — крещя разтреперана. Сърцето ми бие като барабан, дланите ми са потни. — Как е възможно това?

— Ами, не съм лекар, нито учен по професия, но съм се учил от най-големите световни умове — Алберт Айнщайн, Макс Планк, Исак Нютон, Галилео Галилей. Говорят ли ти нещо тези имена?

Свивам рамене, искам да престане да ме засипва с имена и да премине към същността.

— Най-просто казано, противоотровата спасява живота му, като блокира рецепторите, за да не могат да мултиплицират увредените и остарели клетки. Но сложих и няколко капки от кръвта ти, а това означава, че всяко по-нататъшно добавяне от твоя ДНК ще ги активира, ще задвижи отново целия процес и ще го убие. Няма нужда да минаваме по целия научен път, важното е да знаеш, че вие не можете да бъдете заедно. *Никога повече*. Разбра ли? Иначе Деймън ще умре. Вече знаеш, останалото зависи от теб.

Забождам поглед в земята. Какво сторих, за Бога! Как можах да постъпя толкова глупаво и да му се доверя? Почти не го слушам, когато казва:

— Ако не ми вярваш, иди при него и пробвай. Но когато всичко започне отново, не идвай да плачеш на рамото ми.

Погледите ни се срещат и аз потъвам в дебрите на съзнанието му, като онзи ден на масите за обяд. Усещам копнежа му по Дрина, копнежа му по Деймън, копнежа му по мен, моя копнеж по дома и знам, че сполетялото ме е резултат от тези чувства.

Тръсвам глава.

— Той се събужда — кима към Деймън. — Виж колко е красив. Радвай се на любимия си, скъпа, но помни, недей да прекаляваш.

Поглеждам през рамо и виждам, че Деймън се размърдва, протяга се и разтърква очи. Спускам се към Роман, искам да го ударя, да го унищожа, да го накарам да си плати за всичко.

Но той се смее, избягва удара ми и тръгва към вратата.

— Повярвай ми, не го прави. Някой ден може да ти потребвам.

Разтрепервам се цялата, треса се от гняв, изкушавам се да забия юмрука си в уязвимата му чакра и да се отърва от него веднъж завинаги.

— Знам, че сега не ти се вярва, но помисли за момент. След като не можеш повече да се наслаждаваш на ласките на Деймън, много скоро ще се почувстваш самотна. Лаская се от мисълта, че съм човек, който умее да прощава, така че с удоволствие ще запълня празнината.

Присвивам очи и вдигам юмрук.

— И тогава... съвсем случайно ще се окаже, че имам противоотрова на противоотровата... — казва той и аз затаявам дъх.

— И понеже аз я създадох, само аз знам как да я приготвя. Така че, ако ме унищожиш, унищожаваш и надеждата двамата с него някога

да бъдете заедно. Готова ли си да поемеш този риск?

Двамата оставаме загледани един в друг, свързани по най-ужасния начин, докато Деймън извиква името ми.

Обръщам се и вече не виждам нищо друго, освен него. Той става от дивана и се изправя в целия си блясък. Спускам се към него и падам в прегръдките му. Той ме притиска до гърдите си и аз усещам познатата вълшебна топлина.

Заравям лице в гърдите му, във врата, в рамото, тялото ми тръпне от блаженство, докато шептя името му отново и отново. Устните ми се движат по ризата му и поемат любимия аромат, докато се питам ще намеря ли някога сили да му призная какво съм направила.

— Какво става? — поглежда ме загрижено той. — Добре ли си?

Оглеждам се и виждам, че Роман и Райни са изчезнали. После се вирам в дълбоките тъмни кладенци на очите му и питам:

— Не си ли спомняш?

Той клати глава.

— Абсолютно нищо?

Деймън свива рамене.

— Последното нещо, което си спомням, е петъчната вечер и премиерата. И после... — той спира и се оглежда объркано. — Какво е това място? Не може да е стаята ни в „Монтаж“.

Притискам се до него и го повеждам към вратата. Знам, че трябва да му кажа и колкото по-скоро, толкова по-добре, но ми се ще да го отложи още малко. Искам да се порадвам, че отново е тук, че е жив и ние отново сме заедно. Водя го по стълбите към колата си и казвам:

— Беше болен. *Много* болен. Но вече си по-добре. Това е дълга история, така че...

Сядаме в колата. Горещият му дъх пари кожата ми.

— Къде отиваме? — пита той, когато потегляме.

Решена да отложи отговорите на другите му въпроси, се обръщам към него и казвам с усмивка:

— Където си поискаме. Нашият уикенд започва *сега*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.